

JACK KETCHUM

FATA DIN VECINI

„*Fata din vecini* este vie! Promite să te îngrozească și se ține de cuvânt."

STEPHEN KING

JACK KETCHUM

FATA DIN VECINI

Original: *The Girl Next Door* (1989)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN NICOLAE GHIURCO

virtual-project.eu

editura behemot

— 2023 —

APRECIERI

„*Fata din vecini* este vie! Promite să te îngrozească şi se ţine de cuvânt."

– Stephen King

„Ketchum [este] unul dintre cei mai buni şi mai consecvenţi scriitori contemporani de romane horror.

– Bentley Little

„Când ai crezut că ce-a fost mai rău a trecut… Jack Ketchum îţi pregăteşte un nou şoc."

– *Fangoria*

„O incursiune tulburătoare, veritabilă, în bezna absolută."

– *Locus*

„Cartea îţi va stârni aversiunea, dar nu vei putea s-o laşi din mână. O poveste care, fără doar şi poate, NU este pentru cei slabi de înger."

– *Cemetery Dance*

„Romanul înspăimântă prin realismul său. Monştrii sunt umani, iar acest lucru îi face şi mai cumpliţi."

– *Afraid Magazine*

„Jack Ketchum este, de decenii, unul dintre cei mai buni, mai străluciţi şi mai credibili scriitori ai noştri."

– *Hellnotes*

„O voce importantă în literatura contemporană de suspans."

– Ed Gorman

„Jack Ketchum este un maestru al suspansului şi al varietăţii ororilor umane.”

– *Midwest Book Review*

MOTTO

„Spune-mi, brave căpitane,
Cum de oamenii răi sunt atât de puternici?
Cum de le tihneşte somnul îngerilor,
Când diavolul doarme cu lumina deschisă?”

Tom Waits

„Fie să n-aud niciodată ţipetele adolescentelor
Din visele altora.”

The Specials

„De sub povara păcatului, sufletul nu se poate elibera.”

Iris Murdoch, *Unicornul*

I

UNU

Crezi că ştii ce-i durerea?

Vorbeşte cu a doua mea nevastă. Ea ştie. Sau cel puţin aşa crede.

Mi-a povestit că, atunci când avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, s-a băgat în lupta dintre două pisici – pisica ei şi pisica unui vecin – şi una dintre ele a atacat-o. S-a căţărat pe ea ca într-un copac, i-a sfâşiat coapsele, sânii şi burta, lăsând-o cu urme care se văd şi astăzi. S-a speriat atât de tare, încât s-a prăbuşit peste bufetul de epocă al maică-sii, i-a spart platoul de plăcinte preferat şi şi-a raşchetat cinşpe centimetri de piele de pe coaste. În tot acest timp, pisica a atacat-o cu dinţii şi cu ghearele, scuipând furioasă. Treizeci şi şase de copci, cu atât mi se pare că s-a ales. Şi cu o febră care a durat zile în şir.

Nevastă-mea de-a doua crede că ştie ce-i durerea.

Dar ştie pe dracu'.

Poate Evelyn, prima mea nevastă, să ştie ceva mai bine.

O bântuie o amintire.

Este o dimineaţă încinsă de vară şi conduce un Volvo închiriat pe şoseaua alunecoasă. În dreapta stă iubitul ei. Merge încet şi prudent, fiindcă ştie cât de înşelătoare poate fi ploaia abia căzută. Brusc, un Volkswagen o depăşeşte şi îi taie calea. Bara de protecţie şi plăcuţele de înmatriculare pe care scrie „Trăieşte liber sau mori"[1] se apropie de maşina ei şi ating masca radiatorului. Aproape cu blândeţe. De restul se ocupă ploaia. Volvo-ul derapează, se răsuceşte, trece peste terasament şi, în clipa următoare, Evelyn şi iubitul ei se trezesc suspendaţi în aer, contorsionaţi, aproape imponderabili, în tot felul de poziţii nefireşti. Evelyn se loveşte de volan şi îşi frânge umărul. Se taie la încheietura mâinii în oglinda retrovizoare.

După ce maşina încetează să se mai rostogolească, Evelyn ajunge cu capul undeva în dreptul pedalei de acceleraţie. Se uită după iubitul ei, dar nu-l zăreşte nicăieri. A dispărut ca prin magie. Deschide portiera, se târăşte pe iarba udă, se ridică în picioare şi încearcă să desluşească ceva prin ploaie. Atunci dă cu ochii de imaginea care o bântuie până astăzi: un morman de carne vie şi sânge, un boţ jupuit, întins în faţa maşinii, printre cioburile roşii împrăştiate de jur-împrejur.

Boţul de carne şi sânge este iubitul ei.

De aceea ea ştie mai bine. Chiar dacă îşi reprimă amintirile, chiar dacă doarme noaptea.

Ştie că durerea nu înseamnă doar suferinţă fizică, doar uimirea trupului la invazia unui corp străin.

Durerea este uneori exterioară.

Adică poţi trăi durerea doar privind. Durerea, în cea mai crudă şi mai pură formă posibilă. Şi nici măcar drogurile, somnul, şocul sau coma nu o pot înăbuşi.

Priveşti şi asimilezi durerea. Şi ea te acaparează.

În tine se cuibăreşte un vierme lung şi alb, care te roade şi te macină. Viermele creşte şi îţi umple măruntaiele, până într-o dimineaţă, când începi să tuşeşti şi din gură îţi iese capul lui orb şi spălăcit, strecurându-se printre buzele tale ca o a doua limbă.

Soţiile mele nu ştiu ce-i durerea. Nu întru totul. Dar Evelyn e pe aproape.

Eu ştiu.

Crede-mă pe cuvânt deocamdată.

Ştiu de foarte mult timp.

Eram copii când s-a întâmplat toată povestea, copii cu caş la gură, care până nu demult se jucau de-a cowboyi şi indienii. Este de necrezut că sunt astăzi acelaşi om, ascuns sub o altă mască. Copiii primesc a doua şansă. Vreau să cred că n-o irosesc pe a mea.

Deşi, după două divorţuri urâte, viermele mă roade puţin.

Erau anii 1950, o perioadă dominată de frică, secrete şi isterie în masă. Îmi amintesc de Joe McCarthy, deşi nu mă gândeam la el pe atunci, doar mă miram de ce vine tata în grabă de la serviciu ca să urmărească la televizor audierile comisiei senatoriale. Îmi amintesc de Războiul Rece. De simulările atacurilor aeriene, când trebuia să ne ascundem în subsolul şcolii, şi de filmul cu testul bombei atomice: implozia manechinelor, zvârlite cât colo în camera construită ca o sufragerie reală, dezintegrate de flăcări. Îmi amintesc de revistele *Playboy* şi *Man's Action* dosite lângă pârâu în hârtie cerată, care mucegăiseră cu timpul atât de tare, încât îmi era scârbă să le mai ating. Îmi amintesc de Elvis, care, pe când aveam zece ani, a fost acuzat de depravare de pastorul luteran Deitz, şi de răzmeriţele stârnite de spectacolele rock-and-roll organizate de Alan Freed la Paramount.

Îmi spun întruna că era o atmosferă stranie în toată ţara, că America era zgândărită parcă de un furuncul uriaş, gata-gata să se spargă. Că asta se întâmpla peste tot, nu doar acasă la Ruth.

Şi, câteodată, acest lucru mă scapă de povară.

De povara faptelor noastre.

Am patruzeci şi unu de ani. M-am născut în 1946, la un an şi cinci luni după bombardamentul de la Hiroshima.

La scurt timp după ce Matisse a împlinit optzeci de ani.

Sunt broker pe Wall Street şi câştig o sută cincizeci de mii de dolari pe an. Am avut două căsnicii, dar niciun copil. Am o casă în Rye şi un apartament de serviciu în oraş. Merg aproape peste tot cu limuzina, doar în Rye conduc un Mercedes albastru.

S-ar putea să mă însor din nou. Ca şi fostele mele soţii, femeia pe care o iubesc nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce scriu acum. Şi nici nu cred

c-am să-i spun vreodată. La urma urmei, de ce-aş face-o? Sunt un om împlinit, echilibrat, generos, un iubit atent şi grijuliu.

După vara lui ’58, când Ruth, Donny, Willie şi ceilalţi le-am cunoscut pe Meg Loughlin şi pe sora ei, Susan, viaţa mea a luat-o pe un făgaş complet anapoda.

DOI

Eram singur în spatele curţii, lângă pârâu, întins pe burtă pe Pietroi, cu o cutie de conserve în mână. Culegeam raci. Prinsesem deja doi şi îi băgasem lângă mine într-o cutie mai mare. Erau mici. Acum le căutam mama.

Pârâul curgea repede pe lângă mine. Simţeam stropii pe tălpile goale care atârnau deasupra apei. Apa era rece, soarele fierbinte.

Am auzit un zgomot în tufiş şi am ridicat privirea. De pe mal mi-a zâmbit cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată.

Avea picioare lungi şi bronzate şi părul roşcat, prins în coadă. Purta pantaloni scurţi şi o bluză pastel, deschisă la gât. Aveam doisprezece ani şi jumătate. Ea era mai mare.

Ţin minte că i-am zâmbit şi eu, deşi nu eram prea politicos cu străinii.

— Raci, am spus şi am răsturnat fără să vreau o conservă cu apă.

— Serios?

Am încuviinţat din cap.

— Mari?

— Ăştia, nu. Dar se găsesc şi mari.

— Pot să văd şi eu?

A coborât de pe mal ca băieţii, fără să se aşeze în fund mai întâi, ci sprijinindu-se de sol cu mâna stângă şi sărind aproape un metru până la primul bolovan din şirul care traversa pârâul în zig-zag. A cercetat traseul dintr-o privire şi a trecut apa până la Pietroi. Am fost impresionat. Nu a ezitat nici măcar o clipă şi a dovedit un echilibru perfect. I-am făcut loc lângă mine. Mirosul plăcut, proaspăt, m-a învăluit.

A privit în jur cu ochii ei verzi.

Pietroiul era un loc special pentru noi. Era înfipt în mijlocul apei, în partea cea mai adâncă, înconjurat de apele limpezi şi rapide ale pârâului. Dacă ne aşezam în fund, încăpeam şase copii. Dacă

stăteam în picioare, încăpeam opt. A fost pe rând corabie de piraţi, submarinul *Nautilus* al căpitanului Nemo, luntre indiană şi câte şi mai câte. Apa avea o adâncime de cel mult un metru. Părea fericită să se afle acolo şi nu era câtuşi de puţin speriată.

— Noi îi zicem Pietroiul. Mă rog, aşa îi ziceam când eram mici.

— Îmi place, a spus ea. Îmi arăţi şi mie racii? Eu sunt Meg.

— Eu sunt David. Poftim.

S-a uitat în cutia de conserve. Pentru câteva clipe, niciunul din noi n-a spus nimic. A privit atentă. Apoi şi-a îndreptat spatele.

— Super.

— Îi prind, mă uit la ei o vreme, apoi le dau drumul.

— Muşcă?

— Ăia mari, da. Dar nu te doare sau ceva. Ăştia mici încearcă doar să fugă.

— Zici că-s homari.

— Vrei să spui că n-ai mai văzut raci până acum?

— În New York nu se găsesc, a râs, dar nu m-am supărat pe ea. Se găsesc doar homari. Dar dacă te muşcă *vreunul*, să ştii că te doare, nu glumă!

— Poţi să ţii un homar în casă? Ca animal de companie, mă refer. Nu cred că poţi, nu-i aşa?

A izbucnit din nou în râs.

— Nu. Dar îi poţi mânca.

— Nici racii nu-i poţi ţine în casă. Mor. Bine, pentru o zi sau două, poţi să-i ţii. Am auzit că şi racii se mănâncă.

— Pe bune?

— Da. Unii oameni mănâncă. Cică în Louisiana sau în Florida.

Ne-am uitat amândoi în cutie.

— Nu ştiu ce să zic, a spus ea zâmbind. Nu prea ai ce să mănânci de pe ei.

— Hai să prindem din ăia mari.

Ne-am întins pe Pietroi unul lângă altul. Am luat cutia de conserve şi am băgat mâinile în pârâu. Secretul era să întorci pietrele pe rând, încet, fără să

tulburi apele, şi să fii pe fază ca să prinzi orice iese de sub ele. Apa era destul de adâncă, aşa că îmi suflecasem mânecile cămăşii până la umeri. Ştiam că se uită la braţele mele lungi şi slăbănoage. Cel puţin, aşa credeam.

Trăiam o senzaţie ciudată în preajma ei. Eram stânjenit, dar totodată încântat. Nu semăna cu celelalte fete pe care le cunoşteam, cu Denise, cu Cheryl sau cu colegele mele de clasă. În primul şi-n primul rând, era de o sută de ori mai frumoasă. După părerea mea, era mai frumoasă chiar decât Natalie Wood. În plus, era mai deşteaptă decât celelalte fete, mai sofisticată. La naiba, doar era din New York şi mâncase *homari*. Iar de purtat, se purta ca noi, băieţii. Avea un trup ferm, bine legat şi o graţie înnăscută.

Din cauza asta eram agitat şi am ratat primul rac. Nu era uriaş, dar, în orice caz, era mai mare decât tot ce prinsesem până atunci. S-a cuibărit intrând cu spatele sub Pietroi.

M-a întrebat dacă o las şi pe ea să-şi încerce norocul. I-am pasat cutia de conserve.

— New York, deci?

— Îhî.

Şi-a suflecat mânecile şi şi-a cufundat mâinile în apă. Atunci am observat cicatricea.

— Pfai, ce-i aia?

Cicatricea începea de sub cotul braţului stâng şi se termina în dreptul încheieturii, contorsionată ca un vierme roz. A văzut la ce mă uitam.

— Un accident, a spus ea. De maşină.

Şi-a întors din nou capul spre apa în care sclipea reflecţia chipului ei.

— Pfai, să-mi trag una.

Dar n-a mai spus nimic după asta.

— Mai ai şi altele?

Nu ştiu de ce băieţii sunt fascinaţi de cicatrici, dar aceasta este realitatea, aşa că nu m-am putut abţine. Nu mi-am ţinut gura, deşi era clar că nu voia să vorbească despre asta şi eram, practic, doi străini. A

întors o piatră. Nimic. Dar se purtase ca la carte, fără să tulbure apele. Mi s-a părut absolut grozavă.

A ridicat din umeri.

— Mai am câteva. Asta e cea mai gravă.

— Mi le arăţi şi mie?

— Nu. Nu cred.

A început să râdă, privindu-mă cu subînţeles, până am priceput mesajul. Apoi chiar mi-am ţinut gura pentru o vreme.

A întors încă o piatră. Nimic.

— A fost grav, nu? De accident zic.

Nu mi-a răspuns, dar nu i-am purtat pică. Mi-am dat seama cât de prostească şi de ciudată era întrebarea şi cât de nesimţit fusesem. Am roşit şi m-am bucurat că nu se uita la mine.

Şi atunci a prins ceva.

A rostogolit piatra şi racul a intrat cu spatele în cutia de conserve, de bună voie şi nesilit de nimeni. Ea n-a avut altceva de făcut decât să-l scoată la suprafaţă.

A vărsat o parte din apa din cutie şi a înclinat-o spre soare. Racul avea o culoare frumoasă, aurie. Ţinea coada în sus şi cleştii ridicaţi, umblând pe fundul cutiei, gata de luptă.

— L-ai prins!

— Norocul începătorului!

— Grozav! Ai prins unul grozav.

— Hai să-l punem la un loc cu ceilalţi.

Deşi nu avea de unde să ştie cum se face, a turnat încet apa ca să nu-l sperie sau să-l scape şi, când mai avea doar un centimetru de apă în cutie, a răsturnat racul în cutia mai mare. Cei doi raci dinăuntru i-au făcut imediat loc. Deştept din partea lor, pentru că racii îşi ucid uneori semenii, iar ei erau cam piperniciţi.

După câteva minute, noul sosit s-a liniştit şi l-am putut admira în voie. Era o creatură primitivă, eficientă, mortală, superbă. Avea o culoare foarte frumoasă şi o siluetă elegantă.

Am băgat un deget în cutie ca să-l aţâţ.

— Nu face asta.

M-a prins de braţ. Mâna ei era rece şi moale.

Am scos degetul din cutie.

I-am întins o lamă de gumă Wrigley's şi mi-am desfăcut şi eu una. Apoi, pentru o vreme, s-au auzit doar vântul, care făcea să foşnească iarba înaltă şi subţire de pe mal, freamătul pârâului umflat de la ploaia de peste noapte şi clefăitul nostru.

— Le dai drumul, da? Promiţi?

— Bineînţeles. Aşa fac mereu.

— Bine faci.

A oftat şi s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă întorc. Avem cumpărături de făcut. Dar mi-am zis să colind mai întâi împrejurimile. E prima dată când locuim lângă pădure. Mersi, David. M-am distrat.

Până să apuc s-o întreb, ţopăise deja din piatră în piatră până la jumătatea pârâului.

— Hei! Să te întorci unde? Unde stai?

— Stăm cu familia Chandler, mi-a zâmbit ea. Eu şi Susan. Susan e sora mea.

Am ţâşnit în picioare, de parcă m-ar fi tras cineva de nişte sfori invizibile.

— La familia Chandler? La *Ruth?* La mama lui Donny şi Willie?

A traversat pârâul până la capăt, apoi s-a întors şi m-a privit cu atenţie. Se schimbase brusc la faţă. Căpătase un aer prudent.

M-am blocat.

— Exact. Suntem veri. Verişori de-al doilea. Sunt nepoata lui Ruth, să zicem.

Şi vocea i se schimbase într-un mod ciudat. Vorbea sec, de parcă mi-ar fi spus lucruri pe care nu se cuvenea să le ştiu. De parcă mi-ar fi dezvăluit şi, în acelaşi timp, ascuns ceva.

M-a zăpăcit pentru câteva clipe. Şi ea mi s-a părut la fel de zăpăcită.

Nu-şi pierduse sângele rece nici măcar când o întrebasem despre cicatrice.

Dar nu mi-am bătut capul prea tare.

Casa familiei Chandler era gard în gard cu casa noastră.

Iar Ruth… ei bine, Ruth era absolut minunată. În ciuda faptului că odraslele ei erau uneori nişte secături. Da, Ruth era minunată.

— Hei! am spus. Suntem vecini. Stau în casa maro de alături!

Am urmărit-o cum escaladează malul. După ce a izbutit să-l urce, s-a întors şi mi-a zâmbit din nou ca prima dată, când se aşezase lângă mine, pe Pietroi, cu acea privire luminoasă şi sinceră.

Mi-a făcut cu mâna.

— Paa, David.

— Paa, Meg.

Super, m-am gândit în sinea mea. Incredibil. „Am s-o văd mai tot timpul.”

A fost primul meu gând de soiul acela.

Îmi dau seama acum.

În acea zi, pe Pietroi, adolescenţa mea a debutat brusc graţie lui Megan Loughlin, o străină cu doi ani mai mare ca mine, despre care nu ştiam altceva decât că are o soră, un secret şi părul lung şi roşcat. Faptul că mi s-a părut totul atât de firesc, că am rămas complet netulburat, ba chiar fericit în urma interacţiunii noastre, dezvăluie multe, cred, despre soarta mea. Şi, desigur, a ei.

Când îmi aduc aminte de acele clipe, ura mea pentru Ruth Chandler creşte.

Ruth, erai frumoasă pe vremea aceea.

M-am gândit mult la tine. Te-am spionat chiar. Ţi-am răscolit fără jenă trecutul. Într-o zi, am parcat vizavi de clădirea de birouri de pe Howard Avenue despre care ne tot povesteai, clădirea aia din care dirijai totul, în vreme ce „băieţii noştri” luptau în Războiul cel Mare, Războiul Care Trebuia Să Pună Capăt Tuturor Războaielor, Partea a II-a, clădirea aia în care prezenţa ta a fost absolut indispensabilă până în ziua în care „soldăţeii tăi s-au întors ţanţoşi acasă”, cum spuneai tu, până în ziua în care ai rămas fără slujbă. Am parcat vizavi,

Ruth, şi mi s-a părut o clădire ca oricare. Dărăpănată, posomorâtă, anostă.

Am mers apoi în Morristown, unde te-ai născut, un loc la fel de neînsemnat. Bineînţeles, n-am ştiut care este casa ta natală, dar oraşul nu m-a ajutat să descopăr sursa marilor tale dezamăgiri, nu am întrezărit nimic din belşugul cu care, chipurile, te-au înconjurat părinţii tăi, nu am reuşit să ghicesc de unde vine frustrarea ta sălbatică.

Am intrat în barul soţului tău, Willie Sr. Da! L-am găsit, Ruth! L-am găsit în Fort Myers, Florida, unde s-a aciuat după ce te-a părăsit în urmă cu treizeci de ani, lăsându-te cu trei puşti smiorcăiţi şi cu rata la casă. Era, vezi Doamne, barman pentru clienţi de vârsta a treia, un om liniştit, cumsecade, trecut binişor de prima tinereţe. M-am aşezat pe scaun, l-am privit în ochi, am stat de vorbă, dar nu am întrezărit nimic din bărbatul fioros de altădată, din armăsarul, din „lepădătura aia de irlandez” despre care vorbeai tu. Mi s-a părut un boşorog blegit. Cu nas şi burtă de beţivan, cu o târtiţă grasă şi fleşcăită, îndesată într-o pereche de pantaloni lălâi. Ai fi zis că n-a fost niciodată un tip crud, Ruth. Niciodată. Asta a fost marea surpriză.

Altcineva a fost crud, de fapt.

Deci, cum a fost, Ruth? Doar minciuni? Doar scornelile tale?

Nu m-ar mira.

Sau poate că, pentru tine, după ce le amesteci bine, adevărul şi minciunile sunt totuna.

Vreau să îndrept acum lucrurile pe cât posibil. Vreau să spun povestea noastră. Fără ocolişuri şi fără întreruperi.

Pentru tine scriu aceste rânduri, Ruth. Pentru că n-am apucat să ţi-o plătesc.

Aşa că, ţine-ţi acum plata. Cu întârziere şi cu dobândă.

Sper s-o încasezi în iad.

TREI

A doua zi, m-am înfiinţat la uşa vecinilor dis-de-dimineaţă.

Eram puţin intimidat şi stânjenit, ceea ce era aiurea, fiindcă vizitele între vecini erau ceva normal.

Era dimineaţă. Era vară. Aşa făceau toţi copiii. Ne trezeam, mâncam şi ieşeam afară ca să vedem ce fac ceilalţi.

Casa familiei Chandler era prima de pe traseul meu.

Pe vremea aceea, Laurel Avenue era un fundac – acum nu mai este – un drum scurt, de cel mult un kilometru şi jumătate, care tăia peticul semicircular de pădure de la marginea de sud a cartierului West Maple. La începutul secolului al XIX-lea, pădurea era deasă şi copacii bătrâni erau atât de înalţi, încât drumul, recent construit, a fost supranumit Strada Întunecată. Copacii bătrâni dispăruseră între timp, dar strada era în continuare liniştită şi frumoasă. Era umbră peste tot. Casele nu semănau între ele şi nici nu erau construite una într-alta, cum ai văzut probabil în alte locuri.

Pe strada noastră erau doar treisprezece case. Casa lui Ruth, casa noastră, cinci case în susul dealului, pe partea noastră de drum, şi şase case pe partea opusă.

Cu excepţia soţilor Zorn, toate familiile aveau copii. Şi toţi copiii se cunoşteau între ei ca fraţii. Aşa că, dacă ţi se făcea urât, găseai întotdeauna pe cineva lângă pârâu, în livada de meri sau în curtea cuiva – în curtea celui care avea în acel an cea mai mare piscină din plastic sau ţintă pentru arcuri şi săgeţi.

Iar dacă voiai să nu dea nimeni de tine, nimic mai simplu. Pădurea era adâncă.

Ne plăcea să ne spunem Copiii Fundacului.

Fuseserăm întotdeauna un cerc restrâns.

Aveam regulile noastre, misterele noastre, secretele noastre. Aveam o ierarhie pe care o respectam cu stricteţe. Ne învăţaserăm cu ea.

Doar că acum sosise cineva nou pe strada noastră. Acasă la Ruth.

Mi s-a părut bizar.

Mai ales că nu era un nou-sosit *oarecare*.

Mai ales că era vorba despre casa vecină.

Mi s-a părut al naibii de bizar.

Ralphie stătea ghemuit lângă grădina cu pietre. Nu era nici măcar ora opt şi se murdărise deja din cap până-n picioare. Toată faţa, braţele şi picioarele îi erau brăzdate de urme de transpiraţie şi praf, ca şi cum ar fi alergat toată dimineaţa şi ar fi căzut *lat* într-un nor gros de praf. De mai multe ori. Ceea ce, cunoscându-l pe Ralphie, nu era departe de adevăr. Ralphie avea zece ani şi nu reuşea niciodată să rămână curat mai mult de cincisprezece minute. Pantalonii scurţi şi tricoul de pe el erau ca scoarţa.

— Salut, Woofer.[2]

Cu excepţia lui Ruth, nimeni nu-i spunea Ralphie, ci doar Woofer. Dacă voia, lătra mai convingător decât Mitsy, Basset Hound-ul familiei Robertson.

— Hai salut, Dave.

Răsturna pietrele şi urmărea cum fug din lumina soarelui gândacii de Colorado şi miriapozii. Dar mi-am dat seama că nu asta căuta. Trecea de la o piatră la alta. Le întorcea şi le lăsa apoi să cadă. Târa după el o cutie de fasole Libby's, pe care o ţinea aproape de genunchii lui soioşi.

— Ce ai în cutie?

— Râme, mi-a răspuns el.

Nici de data asta nu m-a privit. Era concentrat, încruntat şi, ca de obicei, se mişca energic, fără astâmpăr. Ziceai că e un savant în laborator, gata să facă o descoperire incredibilă şi voia să îl laşi naibii în pace.

A mai întors o piatră.

— Donny e şi el pe-aici?

— Îhî, a dat el din cap.

Cu alte cuvinte, Donny era în casă. Dar pentru că nu mă simţeam tocmai în largul meu, nu am intrat să-l caut. Am rămas lângă Woofer, care a prins în sfârşit ceva mare. Părea mulţumit de captura lui.

Furnici de foc. Un întreg muşuroi sub o piatră: sute, poate mii de furnici. Înnebunite brusc de lumina soarelui.

Nu mi-au plăcut niciodată furnicile. Fierbeam oale cu apă şi le turnam peste ele de fiecare dată când invadau treptele verandei din faţă, ceea ce, din cine ştie ce motiv, se întâmpla în fiecare vară. Era ideea tatei, dar eu îl susţineam cu înflăcărare. După părerea mea, apa clocotită era o pedeapsă meritată pentru furnici.

Simţeam mirosul lor de iod, izul de pământ ud şi de iarbă proaspăt tăiată.

Woofer a dat piatra la o parte şi a întins mâna după cutia de fasole. A scos o râmă, apoi încă una şi le-a aruncat între furnici.

A făcut asta de la o distanţă de vreun metru. Ca şi cum ar fi bombardat furnicile cu carne de râmă.

Furnicile au reacţionat. Râmele au început să se răsucească şi să se zvârcolească, iar furnicile au descoperit carnea lor roz şi moale.

— Scârbos, Woofer, am spus. Foarte scârbos.

— Am descoperit mai încolo nişte furnici negre, a spus el, arătându-mi un pietroi din partea cealaltă a verandei. Am de gând să le adun şi să le pun la un loc cu astea de-aici. Să pornesc un război al furnicilor. Vrei să punem pariu cine câştigă?

— Furnicile de foc au să câştige, am spus. Ele câştigă întotdeauna.

Era adevărul gol-goluţ. Furnicile de foc sunt feroce. Şi nu era prima dată când jucam jocul ăsta.

— Am o idee mai bună, am zis. De ce nu bagi mâna în muşuroi? Prefă-te că eşti Fiul lui King Kong sau ceva.

S-a uitat la mine. Ideea i-a surâs pentru o clipă. Apoi mi-a zâmbit.

— Nţţ. Doar nu-s retardat, a zis el.

M-am ridicat. Râmele se zvârcoleau în continuare.

— Ne vedem mai încolo, Woof, am zis.

Am urcat scările verandei. Am ciocănit în uşa de plasă şi am intrat.

Donny era lăţit pe canapea, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri albi, şifonaţi. Era cu trei luni mai mare ca mine, dar avea umeri şi pectorali mult mai bine dezvoltaţi şi un pântec voluminos, aproape cât al fratelui său, Willie Jr. Nu era un peisaj prea pitoresc. M-am întrebat unde era Meg.

Donny a ridicat ochii spre mine dintr-un număr din *Plastic Man*. Eu, unul, nu mai citeam benzi desenate după legea din '54, care le reglementase strict şi stricase tot farmecul revistei *Web of Mystery*.

— Ce faci, Dave?

Ruth călcase de curând haine. Masa de călcat era sprijinită într-un colţ şi în aer plutea mirosul pătrunzător de mosc al rufelor curate şi încinse.

M-am uitat în stânga şi-n dreapta.

— Binişor. Unde-s ceilalţi?

A ridicat din umeri.

— La cumpărături.

— *Willie,* la cumpărături? Glumeşti!

A închis revista şi s-a ridicat de pe canapea zâmbind, scărpinându-se la subraţ.

— Neah. Willie are programare la dentist de la ora nouă. Are *carii*. Îţi vine să crezi?

Donny şi Willie Jr. se născuseră la diferenţă de o oră şi jumătate, dar, din cine ştie ce motiv, Willie Jr. avea dinţi foarte delicaţi. Donny, nu. Willie era toată ziua, bună ziua la dentist.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Am auzit că te-ai întâlnit cu ea.

— Cu cine?

Donny m-a privit. Mda, nu păcăleam pe nimeni.

— Aa, cu verişoara ta. Da. Ieri, la Pietroi. A prins un rac din prima încercare.

Donny a încuviinţat.

— Se pricepe la chestii, a spus el.

Nu mă aşteptam la elogii din partea lui Donny, dar, ţinând cont că era vorba despre o *fată*, replica lui se dovedise destul de respectuoasă.

— Hai, a spus el. Aşteaptă puţin să mă îmbrac şi mergem să vedem ce face Eddie.

Am mormăit ceva.

Dintre toţi copiii de pe Laurel Avenue, de Eddie mă feream cel mai tare. Era nebun.

Odată, în timp ce jucam baseball, ne-am trezit cu Eddie coborând strada, dezbrăcat până la brâu, cu un şarpe de casă viu între dinţi. Băiatul Naturii. L-a aruncat spre Woofer, care a început să ţipe, apoi spre Billy Borkman. L-a ridicat de pe jos de mai multe ori şi l-a aruncat în toţi copiii, fluturându-l deasupra capului, până când loviturile de asfalt i-au venit de hac şarpelui şi jocul şi-a pierdut farmecul.

Eddie crea numai necazuri.

Se distra de minune când făcea ceva periculos sau ilegal, de preferinţă şi una, şi alta – cum ar fi să se plimbe pe traversele unei case în construcţie sau să arunce cu mere în maşinile care treceau pe sub podul Canoe Brook – apoi să scape basma curată. Dacă erai prins sau rănit, nu-l deranja câtuşi de puţin, i se părea amuzant. Iar dacă era el prins sau rănit, i se părea la fel de amuzant.

Linda şi Betty Martin jurau că îl văzuseră cum smulsese cu dinţii capul unei broaşte. Nimeni nu se îndoia că era adevărat.

Casa lui era în deal, pe partea opusă a străzii, iar Tony şi Lou Morino, care locuiau alături, ne-au povestit că tatăl lui îl bătea aproape tot timpul. Practic, în fiecare seară. Nici mama, nici sora lui nu scăpau tefere. Îmi amintesc că am văzut-o odată pe mama lui, o femeie solidă şi blândă, cu mâini muncite şi aspre, de ţărancă, cum plângea în bucătăria noastră. Bea cafea cu mama şi avea ochiul drept vânăt şi umflat.

Tata spunea că domnul Crocker era destul de cumsecade când era treaz, dar îl înrăia băutura. Eddie moştenise firea tatălui său şi nu ştiai niciodată când i se pune pata pe tine. În astfel de momente, înşfăca câte un băţ sau o piatră sau ne lovea cu pumnii. Toţi aveam cicatrici. O păţisem de multe ori. Dar învăţasem să mă feresc de el.

Donny şi Willie îl simpatizau totuşi, cu toate că ştiau că e nebun. Ce-i drept, viaţa cu Eddie era palpitantă.

Numai că, în preajma lui Eddie, o luau razna şi ei.

— Ştii ce? am zis eu. Te conduc până acasă la el. Dar nu rămân cu voi.

— Haai, nu fi!

— Am alte chestii de făcut.

— Ce chestii?

— Chestii.

— Cum ar fi? Să te întorci acasă şi să asculţi discurile maică-tii cu Perry Como?

L-am privit chiorâş. Ştia că depăşise măsura.

Toţi eram fani Elvis.

A izbucnit în râs.

— Treaba ta, băiete. Dar aşteaptă un minut. Mă întorc imediat.

A străbătut holul şi a intrat în camera lui. Atunci m-am întrebat cum se organizaseră după sosirea lui Meg şi Susan, cine şi unde dormea. M-am apropiat de canapea şi am luat revista *Plastic Man*. Am răsfoit-o şi am pus-o la loc. Apoi am trecut din sufragerie prin zona în care mâncau de obicei şi unde rufele curate ale lui Ruth stăteau împăturite frumuşel pe masă şi am intrat în bucătărie. Am deschis frigiderul. Ca întotdeauna, era mâncare cât să hrănească şaizeci de oameni.

L-am strigat pe Donny.

— Pot să-mi iau o cola?

— Normal. Şi desfă-mi şi mie una.

Am scos sucurile, am deschis sertarul din dreapta şi am luat desfăcătorul de sticle. Tacâmurile erau curate şi atent aranjate. M-a mirat mereu faptul că

Ruth pregătea tot timpul atât de multă mâncare, dar avea doar cinci linguri, cinci furculiţe, cinci cuţite şi niciun polonic. Bineînţeles, cu excepţia noastră, Ruth nu avea niciodată musafiri. Dar acum locuiau şase oameni în casă. M-am întrebat dacă îşi va călca în sfârşit pe suflet şi va cumpăra alte tacâmuri.

Am desfăcut sticlele. Donny a apărut şi i-am întins sticla de Cola. Purta o pereche de blugi, tenişi şi un tricou. Tricoul îi stătea strâns pe corp. L-am bătut uşurel pe burtă.

— Ai grijă, Donald, am spus.

— Tu să ai grijă, poponarule.

— Mă faci poponar?

— Retardat eşti sigur.

— Retardat? Atunci tu eşti o ştioalfă.

— Ştioalfă? *Fetele* sunt ştioalfe. Fetele şi poponarii. Tu eşti ştioalfă. Eu sunt ducele de Earl.

Şi-a încheiat pledoaria trântindu-mi un pumn în braţ. I-am plătit-o şi eu şi ne-am mai înghiontit de câteva ori.

Donny era cel mai bun prieten pe care şi-l putea dori un băiat ca mine în acele vremuri.

Am ieşit în curte pe uşa din spate, am ocolit aleea din faţă şi am pornit spre Eddie. Era o chestiune de onoare să ignorăm trotuarul. Mergeam pe mijlocul străzii, sorbind din sticlele de cola. Oricum nu trecea niciodată nicio maşină.

— Frate-tău mutilează râme în grădina cu pietre, i-am spus.

A aruncat o privire peste umăr.

— Adorabil flăcău, nu-i aşa?

— Deci ce părere ai? l-am întrebat.

— Despre ce?

— Despre Meg şi soră-sa?

— Nu ştiu, a ridicat din umeri. Abia au sosit.

A luat o gură de cola, a râgâit şi mi-a zâmbit.

— Meg e frumuşică, nu? Băga-mi-aş! E vară-mea!

N-am comentat, dar eram de acord cu el.

— Mă rog, vară *de-a doua*. E important de reţinut. Chestie de rudenie sau ceva. Nu mă pricep.

Până acum, nu ne-am văzut niciodată.

— Niciodată?

— Cică ne-am mai întâlnit o dată, zice maică-mea. Dar eram prea mic şi nu mai ţin minte.

— Dar soră-sa cum e?

— Susan? Nicicum. O puştoaică. Are unşpe ani sau ceva de genul.

— Şi Woofer are zece ani.

— Exact. Şi Woofer cum e?

Nu l-am putut contrazice.

— A distrus-o accidentul.

— Pe Susan?

A încuviinţat din cap şi a arătat cu degetul spre mijlocul meu.

— Da. Şi-a fracturat totul de la brâu în jos, spune mama. Fiecare os. Şolduri, picioare şi aşa mai departe.

— Pfai.

— Deocamdată, nu merge ca lumea. E damblagită rău. Are chestii din alea de metal, cum se cheamă, beţe din alea de care te prinzi ca să te poţi mişca. De care poartă copiii cu poliomielită. Am uitat cum le spune. Ca nişte cârje.

— Pfai. O să mai poată merge vreodată?

— Merge deja.

— Ca un om normal, mă refer.

— Nu ştiu.

Am terminat sucurile. Ajunseserăm aproape în vârful dealului. Era timpul să mă despart de el. Sau să risc să cad în mâna lui Eddie.

— Au murit amândoi, să ştii, mi-a spus Donny.

Din senin.

Am înţeles imediat la ce se referă, bineînţeles, dar, pe moment, mi-a venit greu să mă obişnuiesc cu ideea. Era un concept mult prea bizar pentru mine.

Părinţii nu *mor*. Cel puţin nu pe strada mea. Şi, cu siguranţă, nu în accidente de maşină. Lucruri din astea se întâmplau în alte părţi ale lumii, în locuri mai periculoase decât Laurel Avenue. Se întâmplau

în cărţi sau în filme. Aflai despre ele din emisiunea lui Walter Cronkite.

Laurel Avenue era un fundac. Puteai să mergi chiar pe mijlocul străzii.

Dar ştiam că nu minte. Mi-am amintit că Meg n-a vrut să vorbească despre accident sau cicatrici, în ciuda insistenţelor mele.

Ştiam că nu minte, dar nu mă puteam obişnui cu ideea.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Nu-l mai vedeam pe Donny.

O vedeam pe Meg.

A fost un moment special.

În acele clipe, Meg a căpătat o aură specială în ochii mei.

Brusc, n-a mai fost doar o fată frumoasă, deşteaptă şi capabilă să traverseze pârâul, ci o prezenţă aproape ireală. Nu se compara cu nimeni din viaţa mea, poate doar cu personajele din cărţi sau din filmele de la matineu. A devenit o ficţiune, o eroină.

M-am gândit cum stătea lângă mine pe Pietroi şi am văzut cu ochii minţii o fiinţă curajoasă. Am văzut lucruri oribile. Suferinţă, supravieţuire, nenorocire.

Tragedie.

Toate într-o clipă.

Am rămas, cred, cu gura deschisă. Donny se gândise probabil că nu pricepusem despre ce vorbeşte.

— *Părinţii* lui Meg. Nişte idioţi. Amândoi. Mama spune c-au murit pe loc. Habar n-au avut ce-i cu ei, a spus trăgându-şi nasul. I-a lovit un Chrysler, asta-i faza.

Observaţia lui de prost gust m-a ajutat să-mi revin.

— I-am văzut cicatricea de pe mână, i-am zis.

— Da, am văzut-o şi eu. Tare, nu? Dar s-o vezi pe Susan. Are cicatrici peste *tot*. Ţi se face rău. Mama spune că a avut noroc că a scăpat cu viaţă.

— Cred şi eu.

— În fine, aşa ne-am pricopsit cu ele. N-au pe altcineva. Ori cu noi, ori la orfelinat, a zâmbit el. Ce baftă pe capul lor, nu-i aşa?

Apoi a spus un lucru de care mi-am amintit mai târziu. Pe moment, mi s-a părut doar o remarcă banală, care nu ştiu de ce mi s-a întipărit în creier. Mi s-a întipărit bine de tot.

A spus-o chiar lângă casa lui Eddie.

Eram în mijlocul străzii, gata să fac stânga-mprejur şi să cobor dealul, să mă duc singur undeva, oriunde, numai să n-am de-a face cu Eddie. Nu în ziua aceea.

Îmi amintesc că Donny a aruncat cuvintele peste umăr, în timp ce traversa peluza, apropiindu-se de verandă. A vorbit cu nonşalanţă, dar şi cu o sinceritate bizară, ca şi cum ar fi citat din Scriptură.

— Mama spune că Meg a avut noroc. *Mama spune că a scăpat ieftin.*

PATRU

Am zărit-o întâmplător de vreo câteva ori – când duceam gunoiul, când udam grădina – dar abia peste o săptămână şi jumătate am reuşit să o văd din nou ca lumea. Acum, după ce aflasem toată povestea, îmi venea şi mai greu s-o abordez. N-am compătimit-o nicio clipă. Repetam în gând ce-aş putea să-i spun. Dar totul suna aiurea. Ce să-i spui unui om care şi-a pierdut aproape toată familia? Era o stâncă imposibil de escaladat pentru mine. Aşa că o evitam.

Apoi am plecat cu ai mei în vizita anuală obligatorie la sora tatălui meu, în comitatul Sussex, aşa că, timp de patru zile, am scăpat de problemă. A fost aproape o uşurare. Spun aproape, pentru că părinţii mei urmau să divorţeze peste mai puţin de doi ani şi călătoria a fost înfiorătoare – trei zile încordate de tăcere mormântală pe drumul dus-întors cu maşina şi multă bună dispoziţie falsă, care ar fi trebuit, chipurile, să-i bucure pe unchiul şi pe mătuşa. Am observat cum se uitau din când în când unul la celălalt, spunându-şi parcă: Isuse, să ne *scape* cineva de oamenii ăştia.

Ştiau. Toată lumea ştia. În acele momente, ai mei n-ar fi fost în stare să se ascundă nici măcar de un om orb.

Dar odată ce m-am întors acasă, am început să mă întreb din nou ce face Meg. Nu ştiu de ce nu mi-a trecut nicio clipă prin minte s-o las baltă, de ce nu m-am gândit că poate nu vrea să-i amintească nimeni de moartea părinţilor ei, aşa cum nici eu n-aş fi vrut. Dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap. Am considerat că se cuvenea să spun *ceva*, doar că nu ştiam ce. Cel mai important pentru mine era să nu mă fac de rahat în privinţa asta. Mai bine zis, să nu mă fac de rahat în nicio privinţă în faţa ei.

M-am gândit şi la Susan. În aproape două săptămâni, n-o văzusem niciodată. Nu era normal. Cum să fii vecin cu ea şi să n-o vezi niciodată? M-

am gândit la picioarele ei şi la cicatricile oribile, potrivit spuselor lui Donny. Poate se temea să iasă din casă. Era firesc. La urma urmei, şi eu petreceam mult timp între patru pereţi ca s-o evit pe soră-sa.

Dar lucrurile nu puteau rămâne aşa mult timp. Era prima săptămână din iunie şi se apropia Bâlciul Kiwanis.

Cine rata bâlciul, rata practic toată vara.

Chiar vizavi de noi, la nici jumătate de casă distanţă, era o şcoală veche cu şase încăperi, Şcoala Centrală, unde mergeau toţi copiii, din clasa întâi până într-a cincea. Bâlciul se ţinea an de an pe terenul de joacă al şcolii. După ce am mai crescut şi am fost lăsaţi să traversăm singuri strada, am început să mergem şi să căscăm gura cum instalează corturile.

Vreme de o săptămână, fiind atât de aproape, eram cei mai norocoşi copii din oraş.

Clubul Kiwanis se ocupa doar de concesionarea tarabelor cu mâncare, a gheretelor pentru jocuri şi de roata norocului. Caruselul şi aparatele erau montate de firme specializate şi supravegheate de artişti de circ. Acesta era un lucru cu totul ieşit din comun. Femei şi bărbaţi duri lucrau de zor, cu ţigări Camel între dinţi, mijind ochii din cauza rotocoalelor de fum, acoperiţi de tatuaje, bătături şi cicatrici, mirosind a vaselină şi a sudoare stătută. Înjurau, beau bere Schlitz şi trudeau cu spor. Ca şi noi, nu se sfiau să îşi scuipe plămânii în ţărână.

Eram înnebuniţi după bâlci şi după artiştii de circ. *Fireşte* că eram. Într-o singură după-amiază de vară, transformau cele două terenuri de baseball, pista de atletism şi terenul de fotbal din curtea şcolii într-un veritabil oraş din pânză şi cabluri de oţel. Se mişcau fantastic de repede, într-un ritm aproape de necrezut. Era magie, iar magicienii, tatuaţi pe bicepşi cu *Velma e veaţa mea*, ne zâmbeau cu gurile pline de aur. Irezistibil.

Era încă destul de devreme când mi-am făcut apariţia. Nu descărcaseră complet camioanele.

În acele momente, nu puteai vorbi cu ei. Erau prea ocupaţi. Mai târziu, în timp ce instalau sau testau aparatele, le dădeam unelte la mână şi, eventual, le ceream o gură de bere. Copiii locului erau, la urma urmei, sursa lor de existenţă. Voiau să te întorci seara cu prietenii şi familia, aşa că, de regulă, erau prietenoşi. Dar dimineaţa trebuia să te mulţumeşti să priveşti şi să te fereşti din calea lor.

Cheryl şi Denise erau deja acolo, lipite de gardul de protecţie din spatele bazei prinzătorului, şi priveau printre ochiurile de sârmă.

M-am apropiat de ele.

Era o atmosferă încordată. Lesne de înţeles de ce. Era abia dimineaţă, dar cerul era întunecat şi ameninţător. Cu câţiva ani în urmă, cu excepţia zilei de joi, plouase în fiecare noapte de bâlci. Toată lumea ieşise atunci în pierdere. Hamalii şi artiştii de circ lucrau acum cu înverşunare, fără să scoată un cuvânt.

Cheryl şi Denise locuiau vizavi una de cealaltă. Erau prietene, însă doar de proximitate, cum ar fi spus Zelda Gilroy din *The Dobie Gillis Show*. Nu aveau prea multe în comun. Cheryl era brunetă, înaltă şi slabă şi, foarte probabil, avea să se fie frumuşică peste câţiva ani, dar deocamdată era toată numai braţe şi picioare, fiind mai înaltă decât mine, deşi era cu doi ani mai mică. Avea doi fraţi: Kenny şi Malcolm. Malcolm era un ţânc şi se juca uneori cu Woofer. Kenny era aproape de vârsta mea, dar cu un an mai mic la şcoală.

Toţi trei fraţii erau foarte liniştiţi şi bine crescuţi. Soţii Robertson, nu tolerau nici cea mai mică abatere, deşi copiii lor erau cuminţi din născare.

Denise era sora lui Eddie şi era croită din cu totul altă stofă decât Cheryl.

Era colţuroasă, agitată şi aproape la fel de nesăbuită ca frate-său. Avea o limbă foarte ascuţită. Se purta de parcă lumea întreagă era un banc prost şi doar ea se prinsese de poantă.

— Aa, tu erai, *David*, a spus ea.

Simţeam batjocura din simplul fel în care îmi pronunţa numele. Nu-mi plăcea, dar preferam s-o ignor. Era cel mai bun leac împotriva ei. Dacă nu-i dădeai apă la moară, până la urmă se potolea.

— Bună, Cheryl. Denise. Ce fac fetele?

— Cred c-au adus maşinuţe Tilt-a-Whirl. Anul trecut au adus umbreluţe, a spus Denise.

— Ar putea fi tot umbreluţe şi anul ăsta, a spus Cheryl.

— Nu prea cred. Vezi platformele alea? a arătat Denise spre nişte plăci metalice. Tilt-a-Whirl se instalează pe platforme. Aşteaptă numai să descarce maşinuţele din camion. Ai să vezi.

A avut dreptate. Au descărcat maşinuţele şi era, într-adevăr, un Tilt-a-Whirl. Ca şi tatăl şi fratele ei, Eddie, Denise avea înclinaţii tehnice, se pricepea să meşterească.

— Se tem de ploaie, a spus ea.

— *Ei* se tem? a spus Cheryl. *Eu mă tem!* a oftat exasperată, cu mult dramatism.

Am zâmbit. Cheryl avea o seriozitate adorabilă. Se vedea că lectura ei preferată era *Alice în Ţara Minunilor*. Adevărul este că o simpatizam.

— N-o să plouă, a spus Denise.

— De unde ştii?

— Ştiu pur şi simplu.

Ca şi cum ar fi depins de voinţa ei.

— Ia te uită! a arătat cu degetul un camion uriaş, gri cu alb, care se apropia cu spatele de centrul terenului de fotbal. Pun pariu c-au adus o roată Ferris. Acolo au instalat-o şi anul trecut, şi acum doi ani. Mergem să vedem?

— Bineînţeles, am spus eu.

Am ocolit platforma Tilt-a-Whirl şi bărcuţele descărcate pe macadam, am mers de-a lungul gardului de sârmă împletită care despărţea locul de joacă de pârâu, am scurtat drumul trecând printr-un şir de corturi pregătite pentru aruncatul cu cercul, cu sticlele sau alte bazaconii din astea, şi am ajuns pe terenul de fotbal. Capul zâmbăreţ de clovn pictat pe

uşile camionului era despărţit în două. Au început să descarce grinzile.

Mda, era o roată Ferris.

— Tata mi-a zis că anul trecut, în Atlantic City, cineva a căzut din roată, a spus Denise. S-a ridicat în picioare. Tu te ridici vreodată?

— Bineînţeles că nu, s-a încruntat Cheryl.

Denise s-a întors spre mine.

— Pun pariu că nici tu nu te ridici niciodată, nu-i aşa?

I-am ignorat tonul. Se străduia mereu să facă pe nesuferita.

— Nu, am răspuns eu. De ce-aş face-o?

— Pentru că e *distractiv*.

Zâmbea cu gura până la urechi şi, teoretic, era drăguţă. Avea dinţi albi, sănătoşi şi o gură delicată, fermecătoare. Dar zâmbetul ei avea ceva strâmb. Maniacal. Ca şi cum, în ciuda impresiei pe care se chinuia s-o creeze, nu se distra absolut deloc.

În plus, zâmbetul i se ştergea imediat de pe chip. Era tulburător.

Aşa s-a întâmplat şi acum. Mi-a şoptit la ureche:

— M-am gândit mai devreme la Joc.

M-a privit ţintă, cu ochi mari şi serioşi, ca şi cum ar fi urmat ceva important. Am aşteptat. M-am gândit că poate vrea un răspuns. Nu i l-am dat. Am privit în schimb camionul.

Jocul, m-am gândit eu. Minunat.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la Joc. Dar se pare că trebuia s-o fac în prezenţa ei şi a celorlalţi.

L-am jucat prima dată cu un an înainte, la începutul verii. Eu, Donny, Willie, Woofer, Eddie, Tony, Lou Morino şi, mai târziu, Denise ne întâlneam în livada de meri şi ne jucam de-a Comandoul, cum îi ziceam. Ne-am jucat atât de des, încât în scurt timp am ajuns să-i spunem doar „Jocul”.

Nu mai ţin minte cine l-a inventat. Poate Eddie sau fraţii Morino. L-am jucat odată şi, din acea zi,

n-am mai făcut altceva.

Unul din noi era „el”. Era Comandoul. Livada era teritoriul lui „protejat”. Ceilalţi alcătuiam un pluton de soldaţi, cantonat câţiva metri mai la deal, lângă pârâu, în locul unde, când eram mai mici, ne jucam de-a Regele Muntelui.

Eram o adunătură ciudată de soldaţi, fiindcă nu aveam arme. Le pierduserăm în bătălie, vezi Doamne. În schimb, Comandoul era înarmat. Cu mere din livadă, cât putea duce.

Teoretic, avea şi avantajul surprizei. După ce era gata, se strecura din livadă printre tufişuri şi tăbăra asupra unităţii noastre. Cu puţin noroc, putea să ne lovească pe toţi cu câte un măr, înainte să fie zărit. Merele erau bombe. Dacă te lovea, erai declarat mort şi eliminat din joc. Scopul era să loveşti cât mai mulţi inamici înainte să fii prins.

Erai prins mereu.

Asta era şi ideea.

Comandoul nu câştiga niciodată.

Erai prins pentru că, pe de o parte, ceilalţi vegheau de pe un deal destul de înalt, gata să te întâmpine, iar dacă iarba nu era foarte înaltă şi nu aveai cine ştie ce noroc, era imposibil să nu fii văzut. Halal element surpriză. Pe de altă parte, erai singur contra şapte, iar baza ta „protejată”, livada, era la câţiva metri în spatele tău. Aşa că aruncai merele ca nebunul, întors pe jumătate cu spatele, apoi îţi luai tălpăşiţa spre bază, gonit de o gaşcă de copii ca de o haită de câini, şi, în cel mai bun caz, reuşeai să nimereşti câte unul sau doi, hai trei, dar în cele din urmă tot puneau gheara pe *tine*.

Şi, după cum am spus, asta era şi ideea.

Pentru că, după ce cădea prizonier, Comandoul era prins cu mâinile la spate de un copac din livadă şi legat strâns de picioare.

Îi puneam căluş. Îl legam la ochi.

Şi supravieţuitorii îi puteau face orice, în vreme ce ceilalţi – chiar şi „morţii” – priveau.

Uneori ne purtam cu blândeţe, alteori nu.

Atacul dura cel mult o jumătate de oră.

Prizonieratul dura toată ziua.

Era cel puţin înfricoşător.

Lui Eddie, bineînţeles, îi iertam crimele. De multe ori, ne era groază să-l prindem. Se putea răzgândi oricând, încălca regulile şi transforma Jocul într-o încăierare liberă, sângeroasă şi violentă. Iar dacă îl prindeam, problema era cum să-i dăm drumul. Dacă îi făcuserăm ceva ce nu-i convenise, după ce îl dezlegam era turbat ca un roi de albine.

Cu toate acestea, Eddie a adus-o şi pe soră-sa.

Odată cu venirea ei, jocul s-a schimbat.

Nu din prima. La început, regulile au fost la fel. Ne-a venit rândul la fiecare, doar că acum era o *fată* printre noi.

Am început să fim amabili cu ea. În loc să respectăm rândul, am întrebat-o ce vrea să fie. Soldat sau Comando? Pentru că era novice şi pentru că era fată.

Şi ea a început să îşi dorească obsesiv să ne bombardeze pe toţi. A luat-o ca pe o provocare personală. Zi de zi, spera să câştige *în sfârşit*.

Ştiam că este imposibil. Mai ales că avea o precizie jalnică.

Denise nu a câştigat niciodată Jocul.

Avea doisprezece ani. Avea părul ondulat, brun-roşcat şi pielea plină de pistrui.

Îi înmuguriseră sânii şi avea sfârcuri proeminente de culoare deschisă.

La asta mă gândeam în timp ce fixam cu privirea camionul, lucrătorii şi grinzile.

Dar Denise nu se potolea.

— E vară, a spus ea. De ce nu mai jucăm?

Ştia al naibii de bine de ce nu mai jucam, dar, pe de altă parte, avea dreptate. Încetaserăm să mai jucăm din cauza vremii. Şi a sentimentului de vinovăţie, desigur.

— Am crescut între timp, am minţit eu.

A ridicat din umeri.

— Îhî. Poate. Sau poate sunteţi nişte laşi.

— Poate. În orice caz, ai prins ideea. De ce nu-l întrebi pe frate-tău dacă e laş?

— Da, sigur. Vezi să nu, a izbucnit ea în râs.

Cerul s-a întunecat şi mai tare.

— O să plouă, a spus Cheryl.

Bărbaţii erau convinşi că aşa se va întâmpla. Odată cu grinzile, au descărcat pentru orice eventualitate şi nişte prelate de pânză. Lucrau de zor, străduindu-se să monteze roata înainte să plouă. Pe unul dintre ei îl cunoşteam de vara trecută, un blond slăbănog din sudul ţării. Billy Bob sau Jimmy Bob, parcă. Îi dăduse o ţigară lui Eddie când îi ceruse. De asta era memorabil. Acum asambla nişte bucăţi din roată cu un baros şi râdea la glumele grăsanului de lângă el. Avea un râs înalt şi ascuţit, aproape feminin.

Auzeam zgomotul barosului, geamătul motoarelor de camion din spatele nostru, vuietul generatoarelor şi scrâşnetul maşinilor. Brusc, ploaia a început să cadă sacadat, lovind cu putere pământul tare şi uscat al terenului de fotbal.

— Uite-o că vine!

Mi-am scos cămaşa din pantaloni şi am tras-o peste cap. Cheryl şi Denise fugiseră deja să se adăpostească sub copaci.

Casa mea era mai aproape decât a lor. Nu mă deranja prea mult ploaia. Dar era un pretext bun ca să plec de-acolo. De lângă Denise.

Nu-mi venea să cred că insistase să vorbim despre Joc.

Era, în mod clar, o ploaie trecătoare. Turna prea repede, cu găleata. Poate că nu avea să alunge toţi copiii. Poate reuşeam să scap de ea.

Am trecut în fugă pe lângă copacii sub care erau adăpostite.

— Mă duc acasă! am spus.

Denise avea părul lipit de frunte şi de obraji. Zâmbea din nou. Cămaşa ei era străveziu de udă.

Cheryl a întins mâna spre mine. O mână lungă, osoasă şi umedă.

— Putem veni şi noi? a strigat ea.

M-am prefăcut că n-o aud. Ploaia cădea zgomotos printre frunze. M-am gândit că Cheryl se va împăca cu ideea. Nu m-am oprit din fugă.

Denise şi Eddie, m-am gândit eu. Doamne, ce pereche.

Dacă voi da vreodată de dracu', va fi din vina unuia dintre ei. Sau din vina amândurora. Altfel, nu se poate.

Când am trecut prin faţa casei ei, Ruth era pe trepte, îşi scotea corespondenţa din cutia poştală. S-a întors din prag, a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna, în timp ce apa curgea în valuri de pe streaşină.

CINCI

Nu am aflat niciodată de ce mama şi Ruth se stricaseră la maţe pe când aveam opt sau nouă ani.

Înainte, cu mult înainte să le cunosc pe Meg şi pe Susan, mai rămâneam peste noapte cu Donny, Willie şi Woofer şi dormeam într-unul dintre paturile duble supraetajate din camera lor. Willie avea năravul să se arunce în pat la ora de culcare, aşa că nimicise cu timpul mai multe paturi. Willie se arunca peste tot felul de lucruri. Când avea doi sau trei ani şi-a distrus complet leagănul, după câte povestea Ruth. Toate scaunele de bucătărie erau şubrede din cauza lui. Dar paturile pe care le aveau acum în dormitor erau rezistente. Supravieţuiau.

După cearta dintre Ruth şi mama, mi s-a permis să merg mai rar la vecini.

Dar nu uitam nopţile de altădată, când eram mici. Ne stricam de râs pe întuneric câte o oră sau două. Şuşoteam, chicoteam şi îi scuipam de cei din paturile de jos, până când apărea Ruth şi zbiera la noi să ne culcăm.

Nopţile de bâlci erau preferatele mele. Pe fereastra deschisă a dormitorului, care dădea spre terenul de joacă al şcolii, pătrundea cântecul flaşnetelor, ţipetele, vuietul şi scrâşnetul maşinăriilor.

Cerul era de un portocaliu aprins, parcă luase foc pădurea, presărat ici-colo cu luminiţele roş-albastre, strălucitoare, ale Caracatiţei care se învârtea în spatele copacilor.

Ştiam ce se întâmplă – abia ne întorseserăm de acolo, cu mâinile încă lipicioase de la vata de zahăr. Trăiam un sentiment nebănuit trăgând cu urechea, mult după ora noastră de culcare. Ţinându-ne în sfârşit gura, îi invidiam pe adulţi şi adolescenţi, imaginându-ne, la auzul ţipetelor lor, senzaţiile tari şi fiorii stârniţi de aparatele în care noi, copiii, nu aveam voie să urcăm. Apoi larma şi luminile se stingeau încet, înlocuite de râsetele străinilor care se

întorceau la maşinile lor, parcate de-a lungul străzii noastre.

Mi-am jurat că, după ce voi creşte, voi pleca ultimul de la bâlci.

Acum stăteam singur în faţa tarabei cu băuturi răcoritoare şi mâncam al treilea hot-dog pe seara aia, întrebându-mă ce-aş mai putea face.

Mă dădusem în toate maşinăriile. Spărsesem bani la toate jocurile şi la roata norocului, pricopsindu-mă doar cu un pudel de porţelan pe care îl băgasem în buzunar, ca să i-l arăt mamei.

Devorasem un măr caramelizat, un cornet de îngheţată şi o felie de pizza.

Mai devreme fuseseră pe acolo şi Kenny şi Malcolm, dar lui Malcolm i se făcuse rău în Dive Bomber. Am rămas cu fraţii Tony şi Lou Morino şi surorile Linda şi Betty Martin, dar au plecat şi ei până la urmă. Ne distraserăm bine, dar acum eram singur. Era ora zece.

Mai erau două ore până la închidere.

Îl zărisem pe Woofer mai devreme. Dar Donny şi Willie Jr. nu veniseră. Nici Ruth, Meg sau Susan. Ciudat, fiindcă Ruth se dădea în vânt după bâlci. M-am gândit să traversez strada ca să văd ce se întâmplă, dar asta ar fi însemnat să recunosc că mă plictisesc şi nu eram dispus să fac asta deocamdată.

Am decis să mai aştept.

Peste zece minute, a venit Meg.

Tocmai îmi încercam norocul pariind pe numărul 7 roşu şi mă gândeam dacă mai am loc în burtă de un al doilea măr caramelizat, când am văzut-o trecând încet prin mulţime, singură, îmbrăcată în blugi şi o bluză verde deschis. Brusc, timiditatea mea s-a risipit. Eram uimit. Mă simţeam gata de orice. Am aşteptat să pierd pariul pe roşu şi m-am apropiat de ea.

Mi s-a părut că o întrerup din ceva.

Privea fascinată roata Ferris. Şi-a dat după ureche o şuviţă lungă şi roşcată şi, când a lăsat braţul în jos,

ceva a sclipit pe mâna ei.

Roata se învârtea destul de repede. Fetele din vârf ţipau ascuţit.

— Bună, Meg, am zis.

S-a uitat la mine zâmbind:

— Bună, David, a zis şi a întors capul spre roată.

Se vedea în ochii ei că nu urcase niciodată într-o roată Ferris. Ce fel de viaţă e asta?, m-am întrebat eu.

— Tare, nu? E mai rapidă decât majoritatea.

M-a privit încântată:

— Serios?

— Daa. E mai rapidă decât roata de la Playland. Şi de la Bertram's Island.

— E frumoasă.

În sinea mea, eram de aceeaşi părere. Îmi plăcuse dintotdeauna alunecarea lină şi naturală, designul şi scopul simplu al roţii, care o făceau atât de înfricoşătoare. N-aş fi recunoscut atunci, dar roata avea ceva graţios, romantic.

— Vrei să ne dăm o tură?

Când am simţit înflăcărarea din vocea mea, mi-am dorit moartea. Ce naiba făceam? Fata asta era *mai mare* ca mine. Poate chiar cu trei *ani*. Eram nebun.

Am încercat s-o dau la întors.

Dar cred că mai mult am nedumerit-o.

— Vreau să spun că mă dau şi eu o tură dacă vrei. Dacă ţi-e frică. Pe mine nu mă deranjează.

A început să râdă. Am simţit cum sabia de deasupra capului meu se îndepărtează.

— Haide, a spus ea.

M-a luat de mână şi m-a condus spre roată.

Am reuşit să cumpăr bilete şi am urcat în cabină. Nu-mi amintesc altceva decât atingerea mâinii calde şi uscate, în aerul rece al nopţii, şi degetele ei lungi şi puternice. Aa, şi faptul că obrajii îmi ardeau ca focul la gândul că eu, un puştan de doisprezece ani, mă dădeam în roată cu o fată care era aproape femeie.

După asta, în timp ce lumea s-a urcat în celelalte cabine şi noi am ajuns în vârful roţii, m-am izbit de vechea dilemă: ce să spun? Am rezolvat-o tăcând din gură. Nu a părut afectată de decizia mea. Era complet nestingherită, relaxată şi mulţumită că putea privi de sus oamenii şi luminile bâlciului. Cabina se legăna uşor şi Meg se uita peste vârful copacilor către casele noastre, zâmbind şi fredonând o melodie pe care nu o cunoşteam.

Roata a început în sfârşit să se învârtă şi, când a izbucnit în râs, mi s-a părut cel mai vesel şi mai frumos sunet pe care îl auzisem vreodată. M-am umplut de mândrie că o invitasem, că reuşisem să o fac fericită şi să râdă din toată inima.

După cum am spus, roata se mişca repede, aşa că sus era o tăcere aproape deplină, fiindcă tot zgomotul bâlciului rămânea jos, ca încuiat sub cheie. Coboram şi urcam în vuietul care apărea şi dispărea într-o clipă, iar când ajungeam în vârf, ni se părea că suntem aproape imponderabili, în bătaia răcoroasă a vântului, şi simţeam nevoia să ne prindem de bara transversală, de teamă să nu ne luăm complet zborul.

M-am uitat la mâinile ei încleştate pe bară şi atunci am zărit inelul. În lumina lunii părea subţire şi palid. Scânteia.

M-am bucurat de privelişte, dar mai ales de zâmbetul şi de emoţia din ochii ei, de felul în care vântul îi lipea bluza vaporoasă de sâni.

Am atins apoi punctul culminant şi roata a început să se învârtă cu o viteză şi mai mare. În timp ce roata despica aerul cu graţie şi eleganţă, stârnind fiori, m-am uitat la ea, la chipul ei minunat, luminos, încadrat mai întâi de cerul înstelat, apoi de şcoala cu luminile stinse şi de corturile cafenii pe care scria Kiwanis, am urmărit cum părul îi zbura în toate direcţiile şi, deodată, am perceput diferenţa de doi sau de trei ani dintre noi ca pe o ironie împovărătoare a sorţii, ca pe un blestem, ca pe o nedreptate. Îi oferisem bucuria asta, dar mai mult de

atât nu aveam ce să-i ofer şi era pur şi simplu frustrant.

Până să coborâm din roată, cât timp am aşteptat în vârf, senzaţia s-a risipit. N-a rămas decât plăcerea de a o vedea atât de fericită. Şi de vie.

Mi-am recăpătat glasul.

— Cum ţi s-a părut?

— Doamne Isuse Hristoase, mi-a plăcut *la nebunie!* Mă răsfeţi, David.

— Nu-mi vine să cred că n-ai urcat până acum într-o roată.

— Ai mei… au vrut mereu să mergem la un bâlci. În Palisades Park. Dar n-au mai apucat.

— Am auzit… ce s-a întâmplat. Îmi pare rău.

Gata. Reuşisem s-o spun.

A dat din cap.

— Cel mai greu e dorul de ei, înţelegi? Şi faptul că ştiu că n-o să-i mai văd niciodată. Uneori uit. Mă simt ca în vacanţă şi mă gândesc oare de ce nu mă sună. Mi se face dor de ei. Uit pur şi simplu că au murit. Uit complet ce s-a întâmplat în ultimele şase luni. Ce ciudat! Ce nebunie, nu-i aşa? Apoi îmi amintesc… şi mă trezesc la realitate… Îi visez des. În vise sunt mereu vii. Şi suntem fericiţi.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. A zâmbit şi a clătinat din cap.

— Nu mă stârni, a spus ea.

Coboram şi mai erau doar cinci sau şase cabine în faţa noastră. Grupul următor aştepta să urce. M-am uitat peste bară şi am zărit din nou inelul lui Meg. Mi-a observat privirea.

— E verigheta mamei, a zis ea. Ruth nu prea mă lasă s-o port, dar pe mama n-ar fi deranjat-o. N-am s-o pierd. N-am s-o pierd niciodată.

— E interesantă. E frumoasă.

— Mai interesantă decât cicatricile mele? a zâmbit ea.

M-am înroşit, dar mi-am dat seama că glumeşte.

— Mult mai interesantă.

Roata a mai coborât un nivel. Mai erau doar două cabine până la noi. Mi se părea că timpul se scurge

ca în vis, dar chiar şi aşa trecea mult prea repede pentru mine. Îmi era groază că se va termina în curând.

— Cum ţi se pare la familia Chandler? am întrebat.

— Bine, într-un fel, a ridicat ea din umeri. Nu e ca acasă. Nu e ca înainte. Ruth este destul de… caraghioasă uneori. Dar cred că are intenţii bune. Woofer e cam ciudăţel, a spus ea după o pauză.

— Şi încă *cum*.

Am râs amândoi. Deşi comentariul ei despre Ruth m-a nedumerit. Mi-am amintit de rezerva, de răceala din vocea ei în prima zi, lângă pârâu.

— Vom vedea ce va fi. Cu timpul cred că te obişnuieşti cu orice, nu-i aşa?

Am ajuns la nivelul solului. Un artist de circ a ridicat bara şi a ţinut cabina cu piciorul, ca să nu se clatine. Aproape nici nu l-am observat. Am coborât.

— Există un lucru singur care *nu-mi place*, a spus ea.

A vorbit aproape în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu ne audă cineva şi să ne dea în vileag. Ca şi cum am fi fost confidenţi, egali, complici.

Mi-a plăcut foarte mult acest lucru. M-am aplecat mai aproape.

— Care?

— Pivniţa, a spus ea. Nu-mi place deloc. Adăpostul ăla.

ŞASE

Ştiam despre ce vorbeşte.

În tinereţe, Willie Chandler Sr. fusese un tip foarte îndemânatic.

Îndemânatic şi un pic paranoic.

Presupun că atunci când Hruşciov a ameninţat ţările occidentale că le va „îngropa”, Willie Sr. a răspuns „S-o îngropi tu pe mumă-ta”, sau ceva de genul acesta, şi şi-a făcut în beci un adăpost antiaerian.

A construit o cameră în interiorul altei camere, de 2,5 metri lăţime pe 3 metri lungime şi o înălţime de 1,8 metri, respectând strict indicaţiile oficiale. Coborai scara care pornea din bucătăria lor, treceai pe lângă cutiile de vopsea stivuite sub trepte, apoi pe lângă chiuvetă, maşina de spălat, dădeai colţul şi intrai pe o uşă grea din metal nituit, luată de la o cameră frigorifică. Pătrundeai astfel într-o incintă din beton, în care temperatura era cu cel puţin zece grade mai mică decât în restul pivniţei, o cameră întunecată şi cu miros de mucegai.

Nu existau prize electrice sau corpuri de iluminat.

Willie căptuşise pe dedesubt duşumeaua bucătăriei, sprijinind grinzile cu stâlpi groşi de lemn. Singura fereastră o blindase din exterior cu saci de nisip şi o acoperise prin interior cu plasă de sârmă de un centimetru grosime. Pregătise un stingător, un radio cu baterii, un topor, o rangă, o lanternă cu baterii, o trusă de prim ajutor şi mai multe sticle cu apă. Pe o măsuţă grea, din lemn de esenţă tare, lucrată manual, erau stivuite cutii de conserve, o butelie de camping, un ceas de voiaj cu alarmă şi o pompă pentru saltelele gonflabile rulate într-un colţ.

Le cumpărase pe toate din salariul lui de lăptar.

Pregătise chiar şi un târnăcop şi o lopată, ca să aibă cu ce săpa după explozia nucleară.

Singurul lucru pe care Willie îl omisese din recomandările oficiale era toaleta chimică.

Era scumpă. Şi Willie îi părăsise înainte să rezolve problema.

Între timp, adăpostul intrase în paragină: Ruth dăduse iama în cutiile de conserve, ca să aibă cu ce găti, stingătorul căzuse din suportul de perete, bateriile radioului şi lanternei muriseră şi toate celelalte obiecte se prăfuiseră după trei ani de neglijenţă nemiloasă. Adăpostul îi amintea lui Ruth de Willie. Nu avea de gând să-l deretice.

Câteodată, nu prea des, ne jucam în adăpost.

Era un loc înfiorător.

Nu semăna cu un adăpost menit să te păzească de ceva din afară, ci cu o celulă, cu o gaură neagră ca smoala, menită să păstreze ceva *înăuntru.*

Iar prezenţa sa în mijlocul subsolului influenţa toată atmosfera pivniţei. Dacă beam câteodată o cola în timp ce Ruth spăla haine şi mă uitam întâmplător peste umăr, dădeam cu ochii de buncărul diabolic, de zidul gârbovit de beton, crăpat din loc în loc, veşnic umed, veşnic picurând. Ca şi cum zidul ar fi fost bătrân, bolnav, muribund.

Coboram câteodată în pivniţă ca să ne băgăm în sperieţi unul pe altul.

La asta era bun. La băgat oamenii în sperieţi. În rest, nu era bun de nimic.

Îl foloseam cu moderaţie.

ŞAPTE

— Hai să-ţi spun eu ce lipseşte de la bâlciul lui peşte prăjit: un cabaret adevărat, ca pe vremuri!

Era marţi seara, a doua noapte de bâlci, iar Ruth privea la televizor cum Cheyenne Bodie era uns pentru a enşpea oară ajutor de şerif, iar rahatul de primar al oraşului îi prindea insigna în pieptul cămăşii din piele de vacă, cu ciucuri. Cheyenne părea onorat şi hotărât.

Ruth avea o bere într-o mână şi o ţigară în cealaltă. Şedea ostenită în fotoliul de lângă şemineu, întinzându-şi picioarele lungi şi desculţe pe taburetul pluşat.

Woofer a ridicat privirea spre ea.

— Ce-i ăla un cabaret?

— Cabaret-muieret. Dansatoare, Ralphie. Dansatoare şi monstruozităţi. Când eram de vârsta ta, aveam de amândouă. Am văzut odată un om cu trei braţe.

Willie Jr. s-a uitat lung la ea.

— Nu te cred, a spus el.

Dar se vedea că îi captase atenţia.

— Nu-ţi contrazice mama. E adevărat. Am văzut un om cu trei braţe, unul micuţ, prăpădit şi amărât, care-i creştea uite de-aici.

Şi-a ridicat braţul şi a arătat spre axila netedă, atent rasă, din interiorul rochiei.

— Celelalte braţe erau normale, ca ale noastre. Şi tot atunci am văzut o vacă cu două capete. Era moartă, bineînţeles.

Formam un cerc neregulat în jurul televizorului Zenith: Woofer pe covor, lângă Ruth, eu, Willie şi Donny pe canapea, iar Eddie ghemuit fix în faţa ecranului, astfel încât Woofer se foia întruna ca să vadă ceva.

În acele momente nu trebuia să-mi fac griji din cauza lui Eddie. Familia lui nu avea televizor, aşa că acum nu se mai dezlipea din faţa lui. În plus, era acolo şi Ruth, singura care ştia să-l stăpânească.

— Şi mai ce? a întrebat Willie Jr. Ce-ai mai văzut?

Şi-a trecut mâna prin părul blond, tuns periuţă. Făcea asta întruna. Cred că îi plăcea senzaţia, deşi nu pricepeam de ce s-ar fi atins cineva de bretonul unsuros, dat cu gel.

— Multe chestii băgate în borcane. Avortoni. În formol. Ştii ce-s avortonii? Lepădături mici şi deformate: capre, pisici. Lepădături de tot soiul. A trecut *mult* timp de-atunci. Nu mai ţin bine minte. Îmi amintesc că am văzut un om de 250-270 de kilograme. Era nevoie de trei bărbaţi ca să-l urnească de jos. Cel mai mare grăsan împuţit pe care l-am văzut sau mi-am *dorit* să-l văd vreodată.

Am râs gândindu-ne la cei trei bărbaţi care îl ajutau să se ridice.

Ştiam cu toţii că Ruth ţine la siluetă.

— Credeţi-mă pe cuvânt: bâlciurile erau date naibii când eram mică.

A oftat.

Faţa i s-a relaxat şi a căpătat o aură visătoare, cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la ce fusese odată. Nu la Willie, ci la vremuri îndepărtate, la copilăria ei. Îmi plăcea s-o privesc în acele momente. Trăsăturile şi conturul feţei i se îmblânzeau şi, pentru o mamă, era aproape frumoasă.

— Sunteţi gata? a întrebat Woofer.

Era o seară eveniment pentru el, pentru că avea voie să rămână la bâlci până târziu. Ardea de nerăbdare.

— Nu încă. Terminaţi-vă sucurile. Şi lasă-mă să-mi tihnească şi mie berea.

A tras adânc din ţigară, a ţinut o vreme fumul în piept şi l-a expulzat cu putere.

Mai cunoşteam un singur om care trăgea cu aceeaşi sete din ţigară. Pe tatăl lui Eddie. Ruth a luat o gură zdravănă din cutia de bere.

— Povesteşte-mi despre cabaret, a spus Willie de pe canapea, încovoindu-se.

Pe măsură ce creştea în vârstă şi în înălţime, Willie era tot mai gârbov. Ruth îl avertiza că, în ritmul ăsta, avea să ajungă un cocoşat. Un cocoşat de doi metri.

— Da, a spus Woofer. Ce se întâmpla acolo? Nu înţeleg.

— Erau nişte fete care dansau, doar ţi-am spus, a râs Ruth. Chiar nu te-ai prins? Unele erau pe jumătate dezbrăcate.

Şi-a ridicat rochia cu imprimeu decolorat până la jumătatea coapselor, a rămas aşa o clipă, a fluturat poalele spre noi, apoi a lăsat-o din nou în jos.

— Aveau fustele pân-aici. Nişte sutiene minuscule şi asta era tot. Cel mult un rubin în buric. Şi petice roşii pictate aici şi aici, a spus arătând spre sfârcuri şi desenând tacticos două cercuri cu degetele.

Ne-a privit apoi în ochi.

— Ce părere aveţi?

Am simţit cum mă înroşesc.

Woofer a început să râdă.

Willie şi Donny au privit-o cu ochi sclipitori.

Eddie era concentrat în continuare la aventurile lui Cheyenne Bodie.

— Mda, dar ăştia de la clubul Kiwanis nu vor sponsoriza niciodată aşa ceva. Nici în ruptul capului. Deşi le-ar plăcea. Tare le-ar mai plăcea! Numai că nu le dau voie *soţiile.* Ipocriţii naibii.

Ruth avea mereu ceva de comentat împotriva cluburilor Kiwanis şi Rotary.

Nu-i plăcea să se implice în nimic.

Ne învăţaserăm cu ea.

A terminat berea şi a strivit ţigara în scrumieră.

S-a ridicat.

— Terminaţi de băut, băieţi. Haideţi. S-o ştergem de-aici. Meg? Meg Loughlin!

A intrat în bucătărie şi a aruncat cutia de bere goală în găleata de gunoi.

În capătul holului, s-a deschis uşa unei camere şi Meg a ieşit precaută, presupun că din cauza

ţipetelor lui Ruth. Apoi, când a dat cu ochii de mine, a început să zâmbească.

Deci aşa erau împărţite dormitoarele, m-am gândit. Meg şi Susan dormeau în fosta cameră a lui Ruth. Era logic, fiindcă era cel mai mic dormitor dintre cele două. Dar asta însemna că Ruth dormea fie pe canapeaua extensibilă, fie în cameră cu Donny, Woofer şi Willie Jr. M-am întrebat ce-ar spune ai mei despre *asta.*

— Meggie, mă duc cu băieţii la *iarmaroc*, să le dau câte o îngheţată. Tu ai grijă de soră-ta şi nu-ţi băga nasul în frigider. Nu vreau să te îngraşi cât stai la noi.

— Da, mătuşă.

Ruth s-a întors spre mine.

— David, ştii ce-ar trebui să faci? Să mergi s-o saluţi pe Susan. N-ai făcut cunoştinţă cu ea şi nu-i politicos din partea ta.

— Bine. Mă duc.

Meg m-a condus, mergând pe hol înaintea mea.

Camera lor era în stânga vizavi de baie, camera băieţilor, în dreapta. Din spatele uşii, se auzea încet radioul. Tommy Edwards cânta „It's All In the Game". Meg a deschis uşa şi mi-a făcut loc să intru.

Când ai doisprezece ani, copiii mici sunt pentru tine doar nişte ţânci. Nici nu-i bagi în seamă. Sunt nişte gândaci, nişte păsări, nişte veveriţe. Sunt ca pisica hoinară a unui vecin – se confundă cu peisajul. Bine, asta dacă nu ai de-a face cu unul ca Woofer, pe care *nu ai cum* să nu-l observi.

Nici pe Susan nu aveai cum să n-o observi.

Ştiam că fata din pat care mă priveşte pe deasupra revistei *Cinema* avea nouă ani – aflasem de la Meg – dar părea mult mai mică. M-am bucurat că era acoperită cu pătura şi nu-i puteam vedea şoldurile şi picioarele imobilizate. Părea destul de plăpândă chiar şi fără atâtea fracturi. I-am remarcat încheieturile şi degetele lungi şi subţiri cu care ţinea revista.

Oare asta păţeşti după un accident de maşină?, m-am întrebat.

Cu excepţia ochilor verzi, strălucitori, nu semăna câtuşi de puţin cu Meg. Meg era întruchiparea sănătăţii, forţei şi vitalităţii, iar Susan era doar o umbră. Sub lumina veiozei, pielea ei părea extrem de palidă, aproape translucidă.

Aflasem de la Donny că încă lua zilnic medicamente împotriva febrei, antibiotice, că se vindeca anevoie şi că mersul era un chin pentru ea.

M-am gândit la mica sirenă din povestea lui Hans Christian Andersen, care suferea la rândul ei de dureri de picioare. În ilustraţiile din cartea mea, mica sirenă chiar semăna cu Susan. Avea acelaşi păr blond, mătăsos şi lung, aceleaşi trăsături fine şi delicate, aceeaşi vulnerabilitate tristă. De naufragiat.

— Tu eşti David, a spus ea.

Am dat din cap şi am salutat-o.

M-a cercetat cu ochii ei verzi. Avea o privire inteligentă. Şi caldă. În acel moment, mi s-a părut deopotrivă de copilă şi de matură.

— Meg mi-a zis că eşti de treabă, a spus ea.

Am zâmbit.

M-a privit încă o secundă, mi-a zâmbit şi ea, apoi şi-a băgat nasul înapoi în revistă. La radio, Alan Freed cânta melodia „Little Star” a trupei The Elegants.

Meg ne privise din prag. N-am ştiut ce să zic.

Ne-am întors în hol. Ceilalţi ne aşteptau.

Simţeam că Ruth e cu ochii pe mine. Am lăsat capul în jos şi am început să studiez atent covorul.

— Gata, a spus ea. De-acum vă cunoaşteţi.

II

OPT

La două zile după terminarea bâlciului, ne-am culcat sub cerul liber.

În nopţile calde de vară, băieţii mai mari de pe strada noastră – Lou Morino, Glen Knott şi Harry Gray – campau în pădure, lângă vechiul turn de apă din spatele terenului de baseball al Ligii Inferioare, aducând cu ei cutii de bere şi ţigări furate din magazinul lui Murphy.

Noi eram încă prea mici pentru aşa ceva, fiindcă turnul de apă era în celălalt capăt al oraşului. Dar asta nu ne împiedica să-i invidiem pe băieţii mai mari şi să ne plângem părinţilor, până când, în cele din urmă, ne dădeau voie să ridicăm cortul într-un loc supravegheat, adică în curtea unuia dintre noi.

Eu aveam cort, iar Tony Morino îl folosea pe al lui frate-său, Lou, când acesta nu avea nevoie de el, aşa că ne întâlneam mereu în curtea mea sau a lui.

Preferam curtea noastră. Era OK şi la Tony, doar că ne doream să campăm cât mai departe de casă, ca să trăim cu iluzia că suntem într-adevăr pe cont propriu, iar curtea părinţilor lui nu era bună pentru aşa ceva, fiindcă terenul din spate era denivelat, înconjurat doar de nişte tufişuri, dincolo de care nu se găsea decât o pajişte. Tufişurile şi pajiştea erau plictisitoare şi dormeam toată noaptea în pantă. În schimb, curtea noastră se întindea până la marginea pădurii adânci, la umbra înfricoşătoare a ulmilor, mestecenilor şi arţarilor. În jur se auzeau greierii şi broaştele de lângă pârâu. Terenul era plat şi mult mai confortabil.

Oricum, nu prea dormeam.

Iar în noaptea aceea, cu atât mai puţin.

Am început încă de la asfinţit să spunem bancuri scârboase („Mamă, mamă! Billie a vomitat în tigaia de pe aragaz!” „Taci din gură şi mănâncă-ţi tocăniţa.”). Râdeam cu gura până la urechi, cuibăriţi toţi şase într-un cort de patru persoane: eu, Donny, Willie, Tony Morino, Kenny Robertson şi Eddie.

Woofer era pedepsit pentru că se jucase din nou cu soldăţeii de plastic în incineratorul din curte, altfel ar fi plâns în gura mare până am fi fost nevoiţi să-l luăm şi pe el. Dar Woofer avea năravul ăsta. Îşi spânzura cavalerii şi soldaţii de sita incineratorului şi urmărea cu gura căscată cum li se topesc braţele şi picioarele odată cu gunoiul, imaginându-şi Dumnezeu ştie ce, în timp ce plasticul aprins picura şi figurinele se chirceau de căldură, scoţând un fum negru, înecăcios.

Ruth nu suporta faza asta. Jucăriile erau scumpe şi murdăreau incineratorul.

Nu aveam beri, dar aveam termosuri cu sucuri de fructe şi eram mulţumiţi. Eddie şterpelise de la taică-său jumătate de pachet de ţigări Kool fără filtru. Am închis uşa cortului, ne-am adunat în cerc şi am pasat ţigara de la unul la altul. S-a făcut un fum de să-l tai cu cuţitul. După asta, am deschis uşa cortului, în caz că ar fi venit mama să ne verifice. Dar ea nu venea niciodată.

Donny s-a rostogolit lângă mine şi am auzit foşnind sub el ambalajul unei prăjituri Tasty-Cake.

Ne făcuserăm provizii de la negustorul ambulant care trecea pe strada noastră.

Aşa că, de fiecare dată când unul dintre noi se mişca, ceva foşnea.

Donny a început cu un banc.

— La şcoală, învăţătoarea îl întreabă pe un băieţel de ce este aşa trist şi amărât. Vaai, se plânge el, n-am mâncat nimic dimineaţă! Bietul de tine, spune învăţătoarea. Lasă, nu-ţi face griji, mai e puţin şi se face ora prânzului. Găsim noi ceva de mâncare. Hai să revenim la lecţia de istorie. Unde este armata italiană, copii? Acasă, o fut toţi pe maică-mea, răspunde băieţelul, de asta n-am mâncat niciun căcat dimineaţă!

Am izbucnit în râs.

— Îl ştiam, a spus Eddie. L-ai citit în *Playboy*, spune drept!

— Ai vrea tu, a spus Willie.

Willie era în partea opusă a cortului, dar asta nu mă apăra de mirosul de gel de păr şi, din când în când, de respiraţia lui puturoasă.

— Tu şi *Playboy*, vezi să nu. Atunci eu am futut-o pe Debra Paget. Sigur că da.

Eddie a ridicat din umeri. Era riscant să-l contrazici, dar Donny era mai solid ca el cu opt kilograme.

— Le cumpără taică-meu, a spus el. Are abonament. Iau revistele din sertarul lui, citesc bancurile, mă uit la gagici şi le pun la loc. Habar n-are. Nu vă agitaţi.

— Ai noroc că nu ştie, a spus Tony.

Eddie s-a uitat la el. Tony locuia în casa de vizavi şi ne povestise ce bătăi încasa Eddie de la taică-său.

— Da, deşteptule, a spus Eddie uşor ameninţător.

Ne-am dat seama că mai avea puţin şi îşi ieşea din sărite. Era un puşti slăbănog, dintr-o familie de imigranţi italieni, dar se bucura de trecere înaintea noastră, fiindcă era singurul care avea un început de mustaţă.

— Şi le-ai văzut pe *toate?* a întrebat Kenny Robertson. Băga-mi-aş. Am auzit că Jayne Mansfield e tare de tot.

— Nu chiar pe toate, a răspuns Eddie, aprinzându-şi o ţigară. Dar pe asta am văzut-o.

— *Jură-te!*

— Mă jur.

A tras din ţigară cu nonşalanţă. Willie s-a aşezat lângă mine, atingându-mă cu burta lui mare şi molâie. Voia să tragă şi el un fum, dar Eddie nu era dispus deocamdată să paseze ţigara.

— N-am văzut în viaţa mea ţâţe mai mari, a spus el.

— Mai mari decât ţâţele lui Julie London? Sau ale lui June Wilkinson?

— Căcat! Mai mari şi decât ţâţele lui *Willie*, a spus el, izbucnind în râs odată cu Donny şi Tony, deşi Donny ar fi putut să se abţină, fiindcă nici el nu era fotomodel. Unde alţii aveau muşchi, el avea săculeţi de grăsime. Kenny Robertson era, probabil,

prea speriat ca să râdă. Iar Willie stătea lângă mine tăcut.

— Ce să zic, a rostit într-un târziu Willie. Am râs de m-am căcat pe mine.

— Hai, supărici. Ce, eşti în clasa a III-a? a spus Eddie.

— Suge-o! a spus Willie.

— N-am loc de mă-ta, fraiere.

— Hei, a spus Kenny. Povesteşte-ne despre Jayne Mansfield. I-ai văzut sfârcurile?

— Normal. Are un corp de zeiţă, sfârcuri ascuţite şi delicioase, ţâţe cât pepenii şi un cur, *măiculiţă!* Cu toate astea, are picioare subţiri, să ştiţi.

— Să-mi bag pula în picioarele ei, cui îi pasă? a spus Donny.

— S-a făcut. Şi eu i-o bag la dodoaşcă, a spus Eddie.

— Mamă! a spus Kenny. I-ai văzut sfârcurile şi *toate celelalte!* Nu-mi vine să cred.

Eddie i-a pasat ţigara. Kenny a tras scurt din ea şi i-a dat-o lui Donny.

— Totuşi e vedetă de cinema, a spus Kenny. De ce-o face?

— De ce face ce?

— De ce-şi arată ţâţele în reviste?

Am cântărit o vreme întrebarea.

— Păi, nu e chiar vedetă adevărată, a spus Donny. Uite, Natalie Wood e vedetă. Jayne Mansfield joacă şi ea în filme.

— E starletă, a spus Kenny.

— Nţţ, a spus Donny. E prea bătrână. Dolores Hart, da, e starletă. Aţi văzut *Loving you?* Pfai, ce mult mi-a plăcut scena din cimitir.

— Şi mie.

— Scena cu Lizabeth Scott? a întrebat Willie. Mare brânză.

— Mie mi-a plăcut scena din sifonărie, a spus Kenny. Când Elvis cântă şi îl bate pe tipul ăla de sare rahatul din el.

— Mişto, a spus Eddie.

— Foarte mişto, a spus Willie.

— Cea mai mişto.

— Mă rog, trebuie să înţelegi că *Playboy* nu-i o revistă ca oricare, a spus Donny. E *Playboy!* A pozat şi Marilyn Monroe pentru ea. E cea mai tare revistă din toate timpurile.

— Zici? Mai tare ca *Mad?* s-a îndoit Kenny.

— Nici nu se compară! *Mad* e OK, dar e pentru copii, înţelegi?

— Dar *Famous Monsters?* a întrebat Tony.

Grea întrebare. *Famous Monsters* apărea de puţin timp şi eram înnebuniţi după ea.

— Sigur că da, a spus Donny, trăgând atotştiutor din ţigară. Dar spune-mi, te rog, *Famous Monsters of Filmland* e cu ţâţe goale?

Am început să râdem. Logica lui era irefutabilă.

I-a dat ţigara lui Eddie, care a tras un ultim fum, a stins-o în iarbă şi a aruncat chiştocul în pădure.

A urmat un moment de tăcere, în care fiecare a rămas cu gândurile lui.

Apoi Kenny a ridicat privirea spre Donny.

— Aţi văzut vreodată pe bune? a întrebat el.

— Ce să vedem?

— Ţâţe.

— Ţâţe adevărate?

— Da.

— Am văzut la sora lui Eddie, a râs Donny.

Am râs toţi, pentru că toţi văzuserăm.

— Vreau să zic la o femeie.

— Nuu.

— La nimeni? a întrebat privind în jur.

— Am văzut la maică-mea, a spus Tony, mort de ruşine. Am intrat peste ea în baie când îşi punea sutienul. Le-am văzut un minut.

— Un *minut?* s-a mirat Kenny aţâţat.

— O secundă am vrut să zic.

— Pfai. Şi cum arată?

— Cum adică cum arată? E maică-mea, idiotule! Potoleşte-te, perversule!

— Hei, nu te supăra.

— Mda, bine. Nu mă supăr.

Dar toţi ne gândeam acum la doamna Morino, care era o siciliană îndesată, cu picioare scurte şi o mustaţă mai mare ca a lui Tony, dar cu sâni voluminoşi. Era o imagine greu de acceptat pentru noi, interesantă, dar în acelaşi timp respingătoare.

— Pun pariu că Meg are ţâţe faine, a spus Willie.

Replica a plutit în aer pentru o clipă. Şi mă îndoiesc că s-a mai gândit cineva la doamna Morino.

Donny s-a uitat la frate-său.

— Meg?

— Daa.

A început să facă încet-încet conexiunea. Dar Willie a continuat să se comporte de parcă Donny n-ar fi înţeles, străduindu-se să fie amuzant.

— Verişoara noastră, tolomacule. *Meg*.

Donny l-a privit sec. Apoi a spus:

— Hei, cât e ceasul?

Kenny era singurul care avea ceas.

— Unsprezece fără un sfert.

— Grozav!

A ieşit brusc din cort şi s-a ridicat în picioare, mijind ochii şi rânjind.

— Haideţi! Mi-a venit o idee!

De la noi de-acasă până la ei era o aruncătură de băţ. Trebuia doar să traversăm curtea, să pătrundem prin gardul viu şi ajungeam în spatele garajului lor.

În casa familiei Chandler erau aprinse doar trei lumini: la baie, în bucătărie şi în camera lui Meg şi a lui Susan. Mă prinsesem ce urmăreşte. Nu-mi plăcea, dar nici nu-mi displăcea.

Ce-i drept, era palpitant. Nu aveam voie să părăsim cortul. Dacă eram prinşi, adio nopţi sub cerul liber şi alte privilegii.

Pe de altă parte, dacă nu eram prinşi, era mai tare ca o noapte la cort lângă turnul de apă. Era mai tare ca berea.

Odată ce ni s-a stârnit interesul, cu greu ne-am abţinut să nu chicotim.

— N-avem scară, a şoptit Eddie. Cum facem?

Donny a aruncat o privire în jur.

— Mesteacănul, a spus el.

Avea dreptate. În stânga curţii, la vreo cinci metri de casă, era un mesteacăn înalt, încovoiat de furtunile de peste iarnă. Era aplecat deasupra ierbii de pe peluză.

— Nu ne putem urca *toţi* în el, a spus Tony. Îl rupem.

— Facem cu rândul. Câte doi. Zece minute fiecare şi cum ne-a fi norocul.

— Bine. Cine începe?

— E copacul nostru, flăcăi! a rânjit Donny. Eu şi Willie urcăm primii.

L-am urât pentru decizia asta. Eram, chipurile, cei mai buni prieteni. Dar apoi m-am gândit, la naiba, Willie era totuşi frate-său.

A traversat aleea în fugă, cu Willie pe urmele lui.

Mesteacănul avea două ramuri solide. Era loc pentru amândoi, umăr la umăr. Vedeau tot dormitorul şi aveau o privelişte destul de bună şi în baie.

Willie se foia întruna, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă. Starea sa fizică îşi spunea cuvântul. Abia îşi susţinea greutatea. În schimb, în pofida masivităţii sale, Donny era un acrobat înnăscut.

Îi priveam cu gura căscată. Eram atenţi la casă, la fereastra bucătăriei, ca nu cumva să dăm cu ochii de Ruth.

— Eu şi Tony suntem următorii, a spus Eddie. Cât timp a trecut?

— Mai au cinci minute, a spus Kenny, descifrând cu greu ceasul.

— Băga-mi-aş, a spus Eddie scoţând o ţigară şi aprinzând-o.

— Hei, a şoptit Kenny. Să nu ne vadă!

— *Nu* fi prost, a spus Eddie. Dacă o palmezi aşa, nu te vede nici dracu'.

M-am chinuit să ghicesc de pe chipurile lui Donny şi Willie dacă se întâmplă ceva înăuntru. Greu de spus, dar nu cred că era nicio mişcare. Aşa

că stăteau pur şi simplu în întuneric ca nişte tumori ale copacului.

Mi-am pus întrebarea dacă mesteacănul îşi va reveni vreodată.

Înainte îmi erau indiferente broaştele şi greierii din jur, dar acum realizam cât de mult tulbură liniştea. Orăcăitul şi cântecul lor era completat de zgomotele produse de Eddie, care trăgea cu nesaţ din ţigară şi expulza fumul în văzduh. În grădină, sclipeau licuricii.

— A expirat *timpul*, a spus Kenny.

Eddie a aruncat ţigara, a strivit-o sub călcâi şi, umăr la umăr cu Tony, s-a apropiat în fugă de copac. Willie şi Donny au coborât lângă noi.

Copacul era acum mult mai înalt.

— Aţi văzut ceva? am întrebat eu.

— Nimic, a spus Willie.

Era surprinzător de furios. De parcă ar fi fost vina lui Meg că nu-şi făcuse apariţia. De parcă l-ar fi păcălit cumva. Dar aşa era Willie. Un nemernic.

M-am uitat la Donny. Era întuneric, dar mi s-a părut că îi sclipesc ochii, ca atunci când ne povestise Ruth despre costumaţia sumară a dansatoarelor de cabaret. Ai fi zis că se chinuie să rezolve o problemă grea şi nu reuşeşte să găsească răspunsul.

Am aşteptat în tăcere, până când am simţit pe umăr bătaia lui Kenny.

— A expirat timpul, a spus el.

Am alergat până la copac şi l-am tras pe Tony de gleznă. A coborât precaut.

L-am aşteptat apoi pe Eddie. Ne-am uitat la Tony, care a ridicat din umeri, a clătinat din cap şi a lăsat ochii în pământ. Nimic. Peste câteva minute, Eddie s-a dat bătut şi a coborât lângă noi.

— Rahat cu apă rece, a spus el. La dracu'. S-o ia dracu'!

S-au îndepărtat de noi.

Am rămas mască. Şi Eddie era nervos?

Dar nu mi-am bătut prea mult capul.

Am urcat în copac fără mari dificultăţi.

Când am ajuns sus, m-a cuprins brusc o stare de exaltare. Mă simţeam grozav şi aproape mă buşea râsul. Urma să se întâmple ceva. Eram convins. Îi compătimeam pe Eddie, Donny şi Willie, dar norocul picase pe noi. Credeam cu tărie că o voi zări pe Meg pe fereastră.

Nu mi-am pus problema că o trădam. Nici nu m-am gândit la ea ca la o fiinţă umană. Căutam altceva. Un lucru abstract. O fată adevărată, nu o fotografie alb-negru dintr-o revistă. Un corp de femeie!

Urma să descopăr ceva inedit.

Era o prioritate de prim rang pentru mine.

Ne-am căutat o poziţie cât mai comodă.

M-am uitat la Kenny. Zâmbea cu gura până la urechi.

M-am întrebat de ce ceilalţi erau atât de ofticaţi.

Mi se părea palpitant! Chiar şi senzaţia de teamă era palpitantă. Teama că Ruth va ieşi brusc pe verandă şi ne va izgoni. Teama că Meg va privi pe geamul de la baie şi va da cu ochii de noi.

Am aşteptat încrezător.

Lumina de la baie s-a stins, dar n-a contat pentru mine. M-am concentrat asupra dormitorului. Convins c-o voi vedea.

Goală puşcă. În carne şi oase, semănând vag cu cineva cunoscut.

Nu-mi îngăduiam nici să clipesc.

În locul în care eram lipit de copac, sub buric, simţeam o furnicătură plăcută.

În minte îmi răsunau versurile unei melodii: „Intră în bucătărie, dă iama în oale şi tigăi… În sinea mea ştiu că eşti diavolul în ciorapi de nailon…"

Ce nebunie, m-am gândit. Iată-mă cocoţat în copac. Şi ea, la câţiva paşi de mine.

Am aşteptat.

La un moment dat, s-a stins şi lumina din dormitor.

Casa s-a cufundat în beznă.

Îmi venea să trântesc şi să izbesc.

Să fac fărâme toată casa.

Şi, în acel moment, i-am înţeles perfect pe ceilalţi, am priceput de ce erau atât de supăraţi pe Meg – ca şi cum ar fi fost vina ei, ca şi cum ea ne-ar fi păcălit să ne cocoţăm în copac şi ne-ar fi tras apoi clapa. Ştiam că este o neghiobie şi o prostie din partea mea, dar nu mă puteam abţine.

Javra naibii, mi-a trecut prin minte.

Atunci m-am simţit vinovat. Pentru că o jignisem.

Pentru că *era* vorba despre Meg.

M-a cuprins amărăciunea.

Într-un fel, ştiusem de la bun început că aşa va fi, dar refuzam să accept asta.

Ştiai că n-o să-ţi iasă, băiete. Că totul este o porcărie.

Exact cum spusese Eddie.

Cumva, toată senzaţia s-a răsfrânt asupra lui Meg, asupra tuturor fetelor şi femeilor, chiar şi asupra lui Ruth şi a mamei mele.

Eram incapabil să desluşesc ce mi se întâmplă şi am preferat să alung această senzaţie.

Am rămas cu o amărăciune şi o durere surdă.

— Hai odată, a spus Kenny nevenindu-i să creadă, aşteptând parcă să se aprindă iarăşi lumina. Dar ştia foarte bine şi el. S-a uitat la mine şi mi-am dat seama că ştia.

Toţi ştiam.

Ne-am întors în cort fără să scoatem o vorbă.

În cele din urmă, Willie Jr. a spart tăcerea:

— Poate reuşim s-o convingem să intre în Joc.

Ne-a surâs ideea.

Şi noaptea s-a stins.

NOUĂ

Eram în curte, chinuindu-mă să pornesc maşina de tuns iarba, leoarcă de transpiraţie, fiindcă blestemăţia aia era mai greu de urnit decât o barcă cu motor, când am auzit-o pe Ruth strigând aşa cum nu o mai auzisem niciodată. Părea extrem de furioasă.

— *Isuse Hristoase!*

Am lăsat cordonul din mână şi am ridicat privirea.

Cunoşteam acel ton de la mama, care, în ciuda războiului făţiş cu tatăl meu, îşi ieşea rareori din minţi. Dar atunci ştiam că trebuie să fug ca să-mi scap pielea. Pe de altă parte, lui Ruth îi căşuna mai mult pe Woofer. Era suficient să-l privească încruntată, cu buzele ţuguiate şi ochii sclipind ca nişte nestemate, ca el să tacă chitic sau să se potolească. Avea o privire intimidantă.

Eu, Donny şi Willie o imitam şi râdeam, dar ne pierea zâmbetul când o vedeam.

M-am bucurat că mi se ivise un răgaz şi m-am apropiat de marginea garajului nostru, de unde puteam privi în curtea din spatele casei lor.

Hainele întinse de ea pe sârmă se legănau în bătaia vântului. Ruth stătea pe verandă cu mâinile în şold şi chiar dacă nu aş fi auzit ce spune, îmi dădeam seama că era nervoasă.

— Căcat cu ochi! a urlat ea.

Am încremenit.

Da, Ruth înjura ca un birjar. De asta o şi simpatizam. Ţintele ei predilecte erau fostul ei soţ, Willie Sr., „lepădătura aia de irlandez”, şi primarul oraşului, John Lentz, „un pui de târfă” care, bănuiam noi, îi făcuse cândva curte.

Înjura pe toată lumea.

Dar o făcea cu indiferenţă, fără să pună suflet. Scopul ei era să te facă să râzi şi, de cele mai multe ori, reuşea.

Era modul ei de a descrie oamenii.

Într-un fel, semăna cu noi. Toţi prietenii noştri erau retardaţi, avortoni, grăsani, tolomaci şi aşa mai departe. Iar mamele lor mâncau muşte de pe cadavre de cămile.

Dar de data aceasta era diferit. Rostise „căcat cu ochi” din tot sufletul.

M-am întrebat cu ce greşise Meg.

M-am uitat spre veranda noastră, unde uşa era deschisă, şi m-am rugat ca mama să nu fi auzit urletele. Nu tolera comportamentul lui Ruth şi îmi făcea deja zile negre pentru că petreceam prea mult timp la ei acasă.

Am avut noroc. Mama nu era în bucătărie.

M-am uitat la Ruth. N-a mai scos niciun cuvânt, dar nici nu era nevoie. Expresia ei spunea totul.

Am trăit o senzaţie stranie, ca şi cum aş fi făcut din nou pe-a spionul, ca în urmă cu două zile. Ce-i drept, chiar *asta* făceam. Nu voiam să observe că o văzusem în halul ăla. Era stânjenitor. M-am lipit de garaj şi m-am uitat în continuare la ea, sperând să nu întoarcă privirea spre mine. Nu l-a întors.

Garajul lor îmi bloca însă vederea şi nu puteam desluşi cauza problemei. Am aşteptat să apară Meg, ca să văd ce efect au avut jignirile asupra ei.

Şi atunci am avut parte de o nouă surpriză.

Pentru că nu era Meg.

Era Susan.

Cred că încercase s-o ajute pe Ruth să întindă rufele. Dar scăpase albiturile în mocirla creată de ploaie pe peluza lor neîngrijită. Susan ţinea în mână un cearşaf şi două feţe de pernă pline de noroi.

Plângea şi tremura din tot trupul, apropiindu-se de Ruth, care stătea ţeapănă în capătul scărilor.

Era o privelişte înduioşătoare – o fată firavă, cu proteze la mâini şi la picioare, chinuindu-se să poarte sub braţ un teanc de rufe care n-ar fi trebuit să-i fie încredinţat niciodată. Mi s-a făcut milă de ea.

În cele din urmă, şi Ruth s-a îndurat de ea.

A coborât treptele, i-a luat hainele din mână şi a privit-o cum plânge în hohote, cu ochii în pământ. Tensiunea s-a risipit. Ruth a ridicat mâna şi a coborât-o şovăielnic pe umărul lui Susan, apoi a făcut stânga împrejur şi a intrat în casă.

În ultima secundă, s-a uitat în direcţia mea din capătul scărilor şi a trebuit să mă lipesc repede şi violent de garaj.

Cu toate astea, jur că văzusem ceva.

Un lucru care, privind în urmă, a căpătat o importanţă uriaşă. Deocamdată mă străduiam să desluşesc despre ce este vorba.

Ruth părea foarte obosită. Ca şi cum explozia de furie o secătuise. Sau poate că văzusem doar o părticică dintr-un ansamblu mult mai mare şi scena la care asistasem era un crescendo dintr-o piesă muzicală de mare întindere.

Dar lucrul pe care l-am văzut mă nedumereşte şi astăzi.

Pe moment, am fost uimit.

După ce a pus mâna pe umărul lui Susan, arătând atât de sfârşită, am observat că Ruth plângea.

Şi întrebarea mea este: pentru cine?

ZECE

A urmat păţania cu omizile.

S-a întâmplat practic peste noapte. Într-o zi, copacii erau verzi şi sănătoşi, iar a doua zi erau năpădiţi de plase albe, pe fundul cărora se mişca ceva închis la culoare, cu un aspect bolnăvicios.

— Trebuie să le dăm foc, a spus Ruth.

Eram în curtea lor, lângă mesteacăn: eu, Woofer, Donny, Willie, Meg şi Ruth, care purta rochia ei veche albastră, cu buzunare adânci. Era zece dimineaţa şi Meg tocmai îşi terminase treburile. Sub ochiul stâng avea o mică pată de murdărie.

— Băieţi, aduceţi nişte beţe, a spus ea. Nişte beţe lungi şi groase. Dar aveţi grijă să fie verzi, să nu se aprindă. Meg, tu adu sacul de cârpe din pivniţă.

Ruth a rămas să evalueze pagubele, mijind ochii în lumina dimineţii. Jumătate din arborii grădinii, inclusiv mesteacănul, erau acoperiţi de plase, unele cât o minge de baseball, altele mari şi încăpătoare cât o sacoşă de cumpărături. Toată pădurea era năpădită.

— Jigodiile. Vor desfrunzi copacii.

Meg a intrat în casă şi noi, băieţii, am mers în pădure ca să aducem beţe. Donny îşi luase cu el securea, aşa că am tăiat repede nişte puieţi, i-am curăţat şi i-am tăiat în două. Nu a durat mult.

Când ne-am întors, Ruth şi Meg înmuiau cârpele în kerosen. Le-am legat de capătul beţelor, apoi Ruth le-a strâns bine cu sfoară şi le-a mai băgat o dată în canistra cu combustibil.

Ne-a dat fiecăruia câte o torţă.

— Vă arăt eu mai întâi, ca să ştiţi cum să procedaţi, a spus ea. Dar să nu aprindeţi dracu' pădurea.

Faptul că Ruth ne-a încredinţat torţele şi ne-a dat voie să umblăm cu focul ne-a făcut să ne simţim incredibil de maturi.

Mama n-ar fi făcut una ca asta.

Am traversat curtea pe urmele ei. Ţineam în mâini torţele încă neaprinse, semănând, probabil, cu ceata de ţărani pregătită să înfrunte monstrul lui Frankenstein. Dar nu ne purtam deloc ca nişte adulţi. Pentru noi, era un prilej de distracţie. Cu excepţia lui Meg, care trata foarte serios problema, toţi ne comportam caraghios. Willie l-a prins pe Woofer de după gât şi i-a dat câteva *castan*e, o mişcare pe care o învăţase de la luptătorul de 270 de kilograme Haystacks Calhoun, celebru pentru plonjoanele sale peste adversari. Eu şi Donny mărşăluiam în spatele lor, chicotind ca nerozii şi ridicând torţele de parcă ar fi fost bastoane de paradă. Ruth nu părea deranjată de comportamentul nostru.

Când am ajuns în dreptul mesteacănului, Ruth a băgat mâna în buzunar şi a scos un pachet de chibrituri.

Cuibul din mesteacăn era uriaş.

— De ăsta mă ocup eu, a spus Ruth. Fiţi atenţi la mine.

A aprins torţa şi s-a asigurat că poate gestiona flacăra puternică.

— Aveţi grijă să nu ardeţi cumva copacul, ne-a spus ea.

A apropiat torţa la zece centimetri de plasă. Cuibul de omizi a început să se topească.

Nu să ardă. Ci să se topească, micşorându-şi treptat volumul, de parcă ar fi fost o bucată de polistiren extrudat. Plasa era groasă şi avea mai multe straturi, dar a ars repede.

Deodată, corpurile chircite, ale omizilor grase şi păroase au început să cadă pe jos, fumegând şi trosnind.

Mi se părea că ţipă.

Un singur cuib conţinea sute de omizi. Straturile plasei ardeau pe rând, scoţând la iveală alte larve, care cădeau la picioarele noastre ca o ploaie neagră.

Ruth a răzbit în cele din urmă până în mijlocul cuibului, un ghem viu, de culoarea catranului şi

mărimea unei mingi de baseball. Focul a destrămat ghemul, care şi-a vărsat măruntaiele deasupra torţei.

Flacăra a pâlpâit o clipă, copleşită de numărul larvelor. Apoi şi-a recăpătat vigoarea, iar omizile care s-au agăţat de torţă s-au prefăcut în scrum.

— Sfinte căcate! a spus Woofer.

Ruth a întors capul spre el.

— Scuze, a spus el.

Era vizibil impresionat.

Era, într-adevăr, incredibil. Nu mai văzusem un asemenea măcel. Prin comparaţie, furnicile de pe verandă erau o glumă. Când vărsam apă clocotită peste ele, se chirceau şi mureau. Asta era tot. Pe când omizile aveau vreo doi centimetri lungime. Se zvârcoleau, se răsuceau şi se zbăteau ca să scape cu viaţă. Era plin de ele pe jos. Majoritatea moarte, dar câteva erau vii şi încercau să se târască de-acolo.

— Dar cu astea ce facem? am întrebat.

— Dă-le-ncolo, a spus Ruth. Oricum mor. Sau le mănâncă păsările. Am deschis uşa cuptorului înainte să fie gata. Nu erau coapte, a râs ea.

— Lasă că le-am copt acum! a spus Willie.

— Să aducem un pietroi, a sugerat Woofer. Să le strivim!

— Ascultaţi ce vă spun. Lăsaţi-le în plata Domnului, a spus Ruth, băgând mâna în buzunar. Poftim!

Şi ne-a dat câte o cutie de chibrituri.

— Dar aveţi grijă să nu-mi distrugeţi curtea. Şi nu intraţi în pădure. Se descurcă şi singură.

Am luat cutiile de chibrituri. Toţi, mai puţin Meg.

— Eu nu vreau, a spus ea.

— Ce-ai spus?

I-a întins chibriturile lui Ruth.

— Eu… nu vreau. Mă duc să termin de spălat hainele, bine? Chestia asta mi se pare… cam…

A lăsat ochii în jos, privind larvele chircite şi omizile care încercau să scape cu viaţă. Era palidă.

— Cum? a întrebat Ruth. *Scârboasă?* Eşti gingaşă, scumpo?

— Nu. Dar nu vreau…

— Să fiu a naibii, a izbucnit Ruth. Aţi auzit, băieţi? La dracu'.

Încă zâmbea, dar chipul îi împietrise. Am tresărit şi mi-am amintit de incidentul cu Susan. Relaţia ei cu Meg fusese foarte încordată de dimineaţă şi noi abia atunci am observat că totul atârna de un fir de păr. Fuseserăm prea ocupaţi, prea entuziasmaţi.

— Ia te uită cine ne dă lecţii de feminitate, a spus ea apropiindu-se. Meg e *sensibilă.* Ştiaţi că fetele sunt sensibile, nu-i aşa, băieţi? Mda, aşa sunt *cucoanele.* Şi Meg e o cucoană. De viţă nobilă!

A renunţat la sarcasm şi i-am citit pe chip mânia pură.

— Şi atunci eu ce mama dracului sunt, Meggy? Ce, eu nu-s cucoană? Dar există lucruri care trebuie făcute. Cine să ne scape de paraziţii din grădină, dacă nu eu?

Meg era zăpăcită. Se dezlănţuise asupra ei atât de brusc, încât o năucise.

— Eu doar…

— Să nu să te pună cumva dracu' să nu faci ce-ţi spun, scumpete! N-am nevoie de lecţii de la mucoase ca tine, care n-au învăţat încă să se spele pe faţă. M-ai înţeles?

— Da, mătuşă, a spus Meg şi s-a tras un pas în spate.

Ruth s-a potolit puţin la vederea acestui lucru şi a tras adânc aer în piept.

— Bine, a spus ea. Du-te în pivniţă. Întoarce-te la rufele tale. Şi cheamă-mă când termini. Îţi găsesc altceva de făcut.

— Da, mătuşă.

S-a întors cu spatele şi Ruth a zâmbit.

— Se ocupă băieţii mei de omizi. Nu-i aşa, băieţi?

Am încuviinţat din cap. Nu eram în stare să vorbesc. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă. Se purtase cu Meg cu atât de multă autoritate, convinsă în mod straniu că are *dreptate,* încât mă uimise.

L-a mângâiat pe Woofer pe cap.

M-am uitat la Meg. Am văzut-o cum porneşte spre casă, cu capul în jos, frecându-şi faţa ca să înlăture pata despre care îi vorbise Ruth.

Ruth m-a cuprins pe după umeri şi s-a întors cu privirea spre ulmii din spatele curţii. Am tras în piept parfumul ei: săpun, kerosen, miros de ţigară şi de haine curate, proaspăt spălate.

— Se descurcă băieţii mei şi singuri, mi-a spus.

Vocea ei era din nou foarte blândă.

UNSPREZECE

Până la ora unu, am nimicit toate cuiburile de omizi din curtea vecinilor. Ruth avusese dreptate: pentru păsări, era un adevărat ospăţ.

Duhneam a kerosen.

Eram mort de foame şi aş fi dat orice pentru un hamburger de la White Castle. Dar trebuia să mă mulţumesc cu un sandviş cu salam.

M-am dus acasă.

M-am spălat pe mâini în bucătărie şi mi-am pregătit sandvişul.

Mama călca rufe în sufragerie şi fredona ascultând melodiile din musicalul *The Music Man*, pe care îl văzuse cu tata în New York, anul trecut, înainte să se împută treaba din cauza ultimei aventuri amoroase a tatei. Tata nu rata nicio ocazie să o înşele pe mama. Era coproprietarul unui bar-restaurant intitulat *Cuibul de vulturi*. Se întâlnea cu pipiţele lui noaptea târziu şi se despărţea de ele în zori.

Mama uitase pentru o clipă de necazuri şi rememora clipele fericite trăite în compania profesorului Harold Hill şi a orchestrei lui.

Eu nu suportam musicalul.

M-am închis în camera mea şi am răsfoit un timp revistele *Macabre* şi *Stranger Than Science,* dar n-am găsit nimic interesant şi am ieşit iar afară.

M-am dus în spatele casei şi am văzut-o pe Meg pe veranda vecinilor. Scutura covoarele din sufragerie. M-a zărit şi mi-a făcut semn cu mâna.

A fost un moment stânjenitor, de complicitate vinovată.

Dacă Meg era pe lista neagră, înseamnă că Ruth avea motive întemeiate.

Pe de altă parte, mi-am amintit de seara în care am urcat în roata Ferris şi de dimineaţa de pe Pietroi.

A întins cu grijă covoarele pe balustrada de fier, a coborât treptele şi a străbătut aleea ca să iasă în

întâmpinarea mea. Nu mai avea pata pe faţă, dar purta în continuare cămaşa galbenă murdară şi bermudele vechi, suflecate, ale lui Donny. Părul îi era plin de praf.

M-a luat de braţ şi m-a condus în tăcere în partea laterală a casei, unde nu puteam fi văzuţi pe fereastra sufrageriei.

— Nu pricep, a spus ea.

Se vedea clar că era tulburată, că ceva nu-i dădea pace.

— De ce nu mă plac, David?

Întrebarea m-a surprins.

— Cine? Familia Chandler?

— Da.

M-a privit grav.

— Ba te plac. Sunt convins.

— Nu-i adevărat. Fac *tot* posibilul să mă placă. Muncesc din greu. Mă străduiesc să vorbesc cu ei, să îi cunosc mai bine, să vadă ce fel de om sunt, dar nu vor să mă accepte. Ca şi cum ar *vrea* să nu mă placă.

Eram stânjenit. La urma urmei, vorbea despre prietenii mei.

— Ascultă, i-am zis. Ai înfuriat-o pe Ruth. Nu ştiu de ce. Poate a avut o zi proastă. Dar nu s-a mai enervat nimeni. Willie, Woofer şi Donny nu s-au enervat.

A clătinat din cap.

— Nu pricepi. Willie, Woofer şi Donny nu se enervează niciodată. Nu asta-i problema lor. Problema lor este că nu mă bagă deloc în seamă. Sunt ca şi inexistentă pentru ei. Nu însemn nimic pentru ei. Când le vorbesc, nu fac decât să mormăie ceva în dorul lelii şi să îmi întoarcă spatele. Iar când se întâmplă să mă bage în seamă… se poartă ciudat. Se uită la mine dubios. Iar Ruth…

Îşi deschisese baierele sufletului şi nu se mai putea opri.

— …Ruth mă *urăşte!* Şi pe mine, şi pe Susan. Tu nu pricepi. Crezi că episodul de azi a fost ceva izolat, dar nu-i deloc aşa. Se întâmplă tot timpul.

Muncesc non-stop pentru ea, dar nu e niciodată mulţumită de mine, nimic nu-i place, nimic nu-i convine. Mă face proastă, leneşă, urâtă…

— *Urâtă?*

Mi se părea absolut ridicol.

— Da, a confirmat ea. Nu mi s-a mai spus asta niciodată, dar acum nu ştiu ce să mai cred. David, tu îi cunoşti pe oamenii ăştia de-o viaţă, nu?

— Ba da.

— Atunci *ce* au cu mine? Ce le-am făcut? Doar la asta mă gândesc noaptea, când mă culc. Eram atât de fericiţi înainte. Înainte să venim aici, pictam, ştii? Nu mare lucru, câteva tablouri în acuarelă din când în când. Nu mă dă talentul afară din casă. Dar mamei îi plăceau. Şi lui Susan, şi profesorilor mei le plăceau. Încă mai am vopselele şi pensulele, dar nu mai pot picta. Ştii de ce? Pentru că ştiu ce-ar face Ruth, ştiu ce-ar crede. Ştiu ce-ar spune. S-ar uita la mine şi m-aş simţi ca o proastă care arde gazul de pomană.

Am clătinat din cap. Ruth nu era aşa. Willie, Woofer şi Donny se purtau într-adevăr ciudat în prezenţa ei, dar asta pentru că era fată. Ruth, în schimb, fusese tot timpul drăguţă cu noi. Spre deosebire de celelalte mame din cartier, ne băga mereu în seamă. Eram întotdeauna bine primiţi la ea acasă. Ne dădea cola, sandvişuri, fursecuri şi, din când în când, bere. Spusele lui Meg nu aveau nicio logică.

— Fii serioasă. Ruth n-ar face aşa ceva. De ce nu-i faci un tablou? Pictează ceva pentru *ea.* Sunt sigur că-i va plăcea. Poate nu ştie cum să se comporte cu fetele. Poate are nevoie de timp ca să se obişnuiască. Hai, te rog. Fă-i un tablou.

A stat şi s-a gândit o clipă.

— Nu pot, a spus. Chiar nu pot.

N-a mai spus niciunul nimic. Tremura. Mi-am dat seama că nu glumise.

Mi-a venit o idee.

— Dar pentru mine? Mie îmi faci un tablou?

Dacă n-aş fi avut un plan, n-aş fi îndrăznit niciodată s-o rog. Dar acum era altceva.

S-a înseninat la faţă.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Mi-ar plăcea mult.

M-a privit cu hotărâre până am întors capul. Apoi a zâmbit.

— Bine, David. Îţi fac.

Era din nou ca în prima zi. Dumnezeule! Ce mult îmi plăcea zâmbetul ei. O clipă mai târziu, am auzit cum se deschide uşa din spatele casei.

— *Meg?*

Era Ruth

— Trebuie să plec, mi-a spus ea.

Mi-a prins şi mi-a strâns mâna. Am simţit pietricelele preţioase de pe verigheta mamei ei. M-am îmbujorat.

— Îţi fac tabloul, a spus şi a dispărut după colţ.

DOISPREZECE

A doua zi a plouat de dimineaţă până seara, aşa că am stat în camera mea şi am citit *În căutarea lui Bridey Murphy* cu radioul pornit, până când, în cele din urmă, am jurat că omor pe cineva dacă îl mai aud pe Domenico Modugno cântând *Volare*. Cred că Meg se apucase de lucru imediat după discuţia noastră, fiindcă după cină, în timp ce mă uitam cu mama la televizor, a bătut la uşa noastră din spate.

Mama s-a ridicat din fotoliu. Am mers după ea şi mi-am luat un Pepsi din frigider.

Meg avea părul ud ciuciulete, era îmbrăcată într-o pelerină de ploaie galbenă şi zâmbea.

— Nu intru, a spus ea.

— Aiurea, a spus mama.

— Nu, serios, a spus Meg. Am venit doar să vă dau asta din partea doamnei Chandler.

I-a întins o pungă maro udă, în care se găsea un flacon cu lapte. Ruth şi mama mea nu mai erau prietene, dar erau încă vecine şi vecinele se împrumută între ele.

Mama a luat punga şi a încuviinţat din cap.

— Mulţumeşte-i doamnei Chandler din partea mea, a spus.

— Sigur, a spus Meg.

Apoi a băgat mâna sub pelerină. M-a privit zâmbind cu gura până la urechi.

— Iar ăsta e pentru tine, a spus şi mi-a dat tabloul.

Era înfăşurat în hârtie de calc, lipită pe ambele părţi cu bandă adezivă. Am întrezărit câteva linii şi culori, dar nu mi-am dat seama despre ce era vorba.

Înainte să apuc să-i mulţumesc, mi-a spus „Pa”, mi-a făcut semn cu mâna şi a dispărut în ploaie. Am închis uşa în urma ei.

— Hei, a spus mama, toată numai zâmbet. Ce avem aici?

— Un tablou, cred, am spus eu.

Am rămas ţeapăn, cu sticla de Pepsi într-o mână şi tabloul lui Meg în cealaltă. Ştiam la ce se gândea mama.

Se gândea la ceva care conţinea cuvântul *drăguţ.*

— N-ai de gând să-l desfaci?

— Aa, ba da. Sigur.

Am pus jos sticla de Pepsi, m-am întors cu spatele la ea şi am desfăcut ambalajul.

O simţeam pe mama cum trage cu ochiul peste umărul meu, dar brusc nu mi-a păsat.

— Ce *frumos,* a spus mama surprinsă. E un tablou foarte reuşit. Chiar se pricepe, să ştii.

Era, într-adevăr, un tablou frumos. Nu că aş fi fost vreun critic de artă sau ceva, dar nici nu era nevoie. Schiţase desenul în tuş. Unele linii erau mai largi şi mai îndrăzneţe, altele extrem de delicate. Folosise culori pastel, şterse, nişte sugestii vagi, construind cu ajutorul spaţiilor goale de pe hârtie un peisaj senin de vară, foarte credibil şi viu.

În tablou, un băiat stătea pe burtă pe un pietroi plat şi privea în apa unui pârâu care curgea printre copaci.

TREISPREZECE

L-am dus la înrămat la The Dog House, un magazin cu hrană pentru animale, care vindea tot felul de mărunţişuri. În vitrină, printre puii de beagle, peşti, ţestoase, şerpi şi canari, erau expuse arcuri cu săgeţi, cercuri Hula Hoop şi truse de modelaj. În spate, magazinul avea un atelier de înrămat.

Tipul care a preluat tabloul, a aruncat o privire şi a spus:

— Nu-i rău deloc.

— E gata până mâine?

— Ţi se pare cumva că suntem asaltaţi de clienţi? a întrebat el.

Magazinul 2 Guys-Harrison de pe Autostrada 10 le făcea zile fripte.

— E gata până diseară. Vino după el pe la patru şi jumătate.

M-am întors la patru şi un sfert, cu cincisprezece minute mai devreme, dar era deja gata, frumos înrămat într-un cadru din lemn de pin cu nuanţe de mahon. L-a împachetat într-o coală de hârtie maro.

A încăput perfect în coşul de pe bicicleta mea.

Am ajuns acasă în preajma cinei şi a trebuit mai întâi să termin de mâncat ce mi se pusese în farfurie: friptură, mazăre şi piure de cartofi cu sos. După asta, a trebuit să scot gunoiul.

Abia apoi am reuşit să plec la vecini.

La televizor răsuna genericul serialului *Father Knows Best*, pe care nu-l suportam, şi, pe ecran, Kathy, Bud şi Betty coborau pentru a suta mia oară scările. Simţeam în aer mirosul de fasole cu cârnaţi şi varză murată. Ruth stătea în fotoliul ei, cu picioarele ridicate pe taburetul pluşat. Donny şi Willie erau întinşi pe canapea. Woofer stătea pe burtă, atât de aproape de televizor, încât m-am întrebat dacă nu avea cumva probleme cu auzul. Susan era aşezată într-un scaun cu spătar drept, iar Meg spăla vasele.

Susan mi-a zâmbit. Donny mi-a făcut semn cu mâna şi a întors capul spre ecran.

— Lăsaţi, nu vă ridicaţi pentru mine, am spus eu.

— Ce ai acolo, flăcău? m-a întrebat Donny.

Am ridicat tabloul învelit în hârtie.

— Discurile cu Mario Lanza pe care ţi le-ai dorit dintotdeauna.

A izbucnit în râs.

— Mare panaramă eşti!

Ruth a întors capul spre mine.

Mi-am zis că nu mai era cazul s-o lungesc.

Am auzit cum se închide apa în bucătărie. M-am întors şi am văzut-o pe Meg, care mă privea şi îşi ştergea mâinile de şorţ. I-am zâmbit şi cred că şi-a dat seama imediat ce vreau să fac.

— Ruth?

— Da? Dă televizorul mai încet. Aşa. Ce s-a întâmplat, Davy?

M-am apropiat de ea, aruncând o privire peste umăr ca să văd ce face Meg. Venea după mine, clătinând din cap şi implorându-mă din priviri să nu fac una ca asta.

Fireşte, mi-am zis. Era timidă. Ruth va vedea tabloul şi va uita de supărare.

— Ruth, am zis. Ăsta e din partea lui Meg.

I-am întins tabloul.

A zâmbit mai întâi către mine, apoi către Meg şi mi l-a luat din mână. Woofer dăduse televizorul la minimum, aşa că se auzea foşnetul hârtiei aspre. A dat ambalajul deoparte şi a privit tabloul.

— Meg, de unde ai avut bani să-l cumperi? a întrebat ea.

Era vizibil impresionată. Am început să râd.

— A costat doar înrămarea, am spus. E *pictat* de Meg pentru tine.

— Serios? Meg l-a pictat?

Am dat din cap.

Donny, Woofer şi Willie s-au înghesuit să vadă şi ei.

Susan a coborât de pe scaun.

— Ce frumos! a spus ea.

M-am uitat din nou la Meg, care aştepta încordată, dar plină de speranţă.

Ruth a privit lung tabloul, apoi a spus:

— Ba nu. Nu e pentru mine. Nu mă las păcălită aşa uşor. Pentru *tine* l-a pictat, Davy.

A zâmbit. Într-un mod straniu. M-a cuprins şi pe mine încordarea.

— Uite. Un băiat pe o stâncă. Se vede clar că tu eşti.

Mi-a dat tabloul.

— Nu-l vreau.

M-a năucit. Nu-mi trecuse nicio clipă prin minte că Ruth ar putea refuza darul. Nu ştiam ce să fac. Am rămas cu tabloul în mână, privindu-l. Era foarte frumos.

Am încercat să-i explic.

— Dar l-a făcut *cu gândul* la tine, Ruth. Jur. Vezi tu, am vorbit despre asta şi Meg a vrut să-ţi facă un tablou, dar i-a fost prea…

— *David.*

Era vocea lui Meg, care îmi cerea să mă opresc. M-am zăpăcit şi mai tare, pentru că îmi vorbise pe un ton sever, prevenitor.

M-a înfuriat un pic. Intrasem în rahat şi acum Meg nu mă lăsa să mă salvez.

Ruth a zâmbit din nou. Apoi s-a uitat la Willie, Woffer şi Donny.

— Băgaţi bine la cap, băieţi. Ţineţi minte această lecţie importantă. Dacă sunteţi drăguţi cu femeile, ele vor face tot felul de lucruri pentru voi. Uitaţi, Davy s-a purtat frumos cu Meg şi a primit un tablou. Un tablou frumos. Nu *asta* ai primit, Davy? Sau ţi-a dat şi *altceva?* Eşti încă mic, dar nu se ştie niciodată.

— Fii serioasă, Ruth, am pufnit îmbujorat.

— Da, credeţi-mă când vă spun că *nu se ştie* niciodată. Fetele sunt uşuratice. Asta e problema lor. Dacă le promiţi un lucru, oricât de mărunt, sunt gata să facă tot ce le ceri. Ştiu bine ce spun. Uitaţi-vă la tatăl vostru. La domnul Willie Sr. Când ne-am căsătorit, voia să-şi facă propria lui firmă. Să aibă o

flotă de transport lapte. Să pornească cu un camion şi să cumpere treptat altele. Iar eu trebuia să-i ţin contabilitatea, aşa cum făcusem în timpul războiului pentru firma de pe Howard Avenue. Eu am *condus* acea firmă. Urma să fim mai bogaţi decât au fost părinţii mei când eram mică, în Morristown, şi ai mei au fost destul de bogaţi, credeţi-mă. Dar ştiţi cu ce m-am ales. Cu nimic. Cu un rahat pe două beţe. Bine, şi cu voi trei, pe care lepădătura aia de irlandez mi i-a turnat la foc automat, apoi şi-a luat tălpăşiţa şi s-a dus dracu-n praznic. Am rămas cu trei guri de hrănit şi acum mi-au picat alte două pe cap. Credeţi-mă când vă spun că fetele sunt proaste. Şi *uşuratice.* Nişte fraiere, uşor de prostit.

A trecut pe lângă mine şi s-a apropiat de Meg. A prins-o pe după umeri şi s-a întors spre noi.

— Să luăm, de exemplu, tabloul ăsta, a spus ea. Ştiu că l-ai făcut pentru David şi nu încerca să-mi vinzi mie gogoşi. Dar vreau să aflu altceva de la tine. Ce-ţi *iese* la faza asta? Ce vrei să obţii de la el? Davy e băiat cuminte. Mai cuminte decât restul, aş spune. Da, fără doar şi poate. Aşa că, scumpo, să-ţi fie clar, n-o să obţii nimic de la el. Iar dacă speri la mai mult, te înşeli amarnic. Sper că nu i-ai dat şi n-o să-i dai nimic altceva decât tabloul ăsta. O spun pentru binele tău. Pentru că ai deja ce-şi doresc bărbaţii şi nu mă refer la *capodoperele* tale.

Meg a început să tremure şi mi-am dat seama că se chinuia să nu plângă. Cu toate acestea, în mod surprinzător, îmi venea să râd. Lui Donny la fel. Era o situaţie stranie şi, din cauza tensiunii, cuvintele lui Ruth mi s-au părut *caraghioase*.

— Iar dacă le *dai* ce-şi doresc, eşti o curvă, scumpete, a spus Ruth strângând-o şi mai tare de umeri. Ştii ce-i o curvă? Tu ştii, Susan? Normal că nu ştii. Eşti prea mică. Curvele sunt femeile care se crăcesc în faţa bărbaţilor, simplu ca bună ziua. Ca ei să şi-o bage înăuntru. Woofer, nu mai rânji ca prostul… Curvele merită ciomăgite. Toţi din oraşul ăsta ar fi de acord cu mine. Aşa că bagă la cap,

scumpo. Dacă te prind cu curvăsării, ai dat de dracu' cu mine.

I-a dat drumul lui Meg, a intrat în bucătărie şi a deschis frigiderul.

— Şi acum, cine vrea o bere? a întrebat ea.

A gesticulat spre tablou.

— Oricum, cam şterse culorile, nu ţi se pare? a întrebat şi a întins mâna după beri.

PAISPREZECE

Pe atunci mă îmbătam din două beri, aşa că m-am întors acasă obosit şi ameţit, după ce îi promisesem mai întâi lui Ruth să nu scot o vorbuliţă. Nu era nevoie să mă pună să jur, pentru că mi-aş fi tăiat mai degrabă un deget decât s-o dau în vileag.

După ce Ruth a încetat să ne ţină morală, seara a decurs aproape normal. Meg a intrat în baie şi a rămas acolo o vreme, iar după ce a ieşit s-a comportat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu mai avea ochii plânşi. Şi chipul ei era indescifrabil. Ne-am uitat la *Danny Thomas* şi am băut bere, iar la un moment dat, în timpul reclamelor, le-am propus lui Willie şi Donny să mergem sâmbătă la bowling. Am tras cu ochiul spre Meg, dar ea nu s-a uitat la mine. După ce am terminat berea, am plecat acasă.

Am agăţat tabloul în camera mea, lângă oglindă.

Dar senzaţia de stranietate nu-mi dădea pace. Era prima dată când auzeam pe cineva rostind cuvântul *curvă*, dar ştiam ce înseamnă. Aflasem din romanul *Peyton Place*, pe care îl luasem pe furiş de la mama. M-am întrebat dacă Denise, sora lui Eddie, era prea mică pentru a intra în această categorie. Mi-am adus aminte cum o legaserăm de copac, goală, cu sfârcurile ei proeminente şi sensibile. Cum plângea, cum râdea… Cum râdea printre lacrimi. Mi-am adus aminte de forma cărnii dintre picioarele ei.

M-am gândit la Meg.

Stăteam întins în pat şi mă gândeam cât de uşor poţi să faci pe cineva să sufere. Fără să-l răneşti fizic. Doar lovindu-l fără milă într-un loc sensibil.

Şi eu eram capabil de asta.

Oamenii sunt vulnerabili.

M-am gândit la părinţii mei, la suferinţa pe care şi-o provocau reciproc. Certurile deveniseră o obişnuinţă şi, fiindcă eram prins la mijloc, învăţasem să nu-mi mai pese de niciunul din ei.

Erau lucruri mărunte în general, dar se acumulau.

Nu puteam dormi. Ai mei erau în dormitorul alăturat şi îl auzeam pe tata cum sforăie. M-am ridicat din pat, m-am dus în bucătărie şi mi-am luat o cola. Am intrat apoi în sufragerie şi m-am aşezat pe canapea. Pe întuneric.

Trecuse de mult miezul nopţii.

Era o noapte caldă. Fără nicio adiere de vânt. Ca de obicei, ai mei uitaseră fereastra deschisă.

Prin plasa pentru ţânţari, aveam vedere liberă spre sufrageria familiei Chandler, unde lumina era în continuare aprinsă. Nici ei nu închiseseră fereastra şi se auzeau voci. Nu mi-am dat seama prea bine ce spun, dar am recunoscut glasurile. Willie. Ruth. Meg. Apoi Donny. Nici măcar Woofer nu se culcase. I-am auzit râsul subţire şi ascuţit, de fată.

Ceilalţi vorbeau pe un ton foarte apăsat.

— …pentru un *băiat!* a spus Ruth, apoi vocile s-au învălmăşit şi nu am desluşit mare lucru.

Am zărit-o pe Meg pe fereastră. Ţinea degetul arătător îndreptat spre cineva, ţipa şi tremura de mânie.

— Ba n-o să faci asta! a spus ea.

Ruth i-a răspuns cu un urlet, dar nu am auzit exact ce i-a spus. Meg s-a chircit brusc şi a început să plângă.

Am văzut cum cineva o loveşte peste faţă.

A pălmuit-o cu atâta putere, încât a dispărut din cadrul ferestrei şi n-am mai zărit-o.

Willie a făcut câţiva paşi înainte.

Urmărind-o. Încetişor.

Parcă hăituind-o.

— Până aici! a spus Ruth şi m-am gândit că i-a cerut probabil lui Willie să o lase în pace.

Pentru o clipă, nu s-a clintit nimeni.

Apoi au început să se pună în mişcare, trecând prin dreptul ferestrei, îmbufnaţi şi furioşi, Willie, Woofer, Donny, Ruth şi Meg, ridicând obiecte de pe jos, aranjând scaunele şi ieşind din încăpere. N-am mai auzit pe nimeni. Toţi tăceau. Susan era singura pe care n-o zărisem.

Am privit în continuare.
Au stins luminile. Doar dinspre dormitoare mai pătrundea un licăr palid, dar şi acesta a dispărut în cele din urmă. Casa s-a cufundat în beznă.

CINCISPREZECE

Sâmbătă, la bowling, Kenny Robertson a ratat popicul cu numărul şapte după ce le doborâse pe celelalte din a doua încercare şi a terminat jocul cu 107 puncte. Kenny, care era un slăbănog, îşi folosea toată greutatea corpului când arunca bila ca nebunul. S-a întors spre noi, ştergându-şi fruntea cu batista norocoasă a lui taică-său. Nu-i fusese de prea mare folos în acea zi.

S-a aşezat între mine şi Willie, în spatele tabelei de marcaj. Donny a venit lângă noi.

— Te-ai mai gândit? l-a întrebat pe Willie. O băgăm şi pe Meg în Joc?

Willie a zâmbit. Se simţea bine. Mai avea puţin şi dobora pragul de 150 de puncte, ceea ce nu se întâmpla foarte des. A clătinat din cap.

— Avem noi jocul nostru acum, a răspuns el.

III

ŞAISPREZECE

Când rămâneam peste noapte la familia Chandler, după ce terminam cu zbenguiala şi Woofer adormea, stăteam uneori de vorbă.

Eu şi Donny, de obicei. Willie nu avea niciodată prea multe de zis şi oricum debita numai prostii. Dar Donny era destul de isteţ şi, după cum am spus, era cel mai apropiat prieten al meu, aşa că vorbeam cu el până târziu în noapte despre şcoală, despre fete, despre copiii care participau la emisiunea *American Bandstand,* despre misterele nesfârşite ale sexului, despre ultimele melodii rock-and-roll şi despre *adevărata* semnificaţie a versurilor lor.

Vorbeam despre visurile, speranţele şi, uneori, despre coşmarurile noastre.

Donny iniţia discuţiile şi eu le încheiam. La un moment dat, după ce epuizaserăm ce aveam de zis, mă aplecam peste marginea patului şi întrebam: „Înţelegi ce vreau să spun?”, dar el dormea, aşa că rămâneam singur cu gândurile mele, care mă chinuiau până în zori. Îmi venea greu să-mi descarc sufletul şi, în plus, nu-mi plăcea ce găseam înăuntru.

Am rămas aşa până în ziua de astăzi.

Acum vorbesc singur. În gând. Indiferent cu cine împart patul. Gândurile mi se transformă uneori în coşmaruri, dar nu le povestesc nimănui. Mi-am întărit cu timpul mecanismul de autoapărare, pe care atunci abia începusem să-l construiesc.

Prima cărămidă am pus-o pe la şapte ani, cred, când mama a venit în camera mea. Dormeam.

— Îl părăsesc pe taică-tău, m-a trezit ea. Dar nu-ţi face griji. Te iau cu mine. Nu te las. Pe tine nu te las niciodată.

Aşa că, între şapte şi paisprezece ani, am aşteptat mereu, obişnuindu-mă cu gândul că părinţii mei se vor despărţi.

Da, asta a fost prima cărămidă a mecanismului meu de autoapărare.

Dar, între şapte şi treisprezece ani, le-am cunoscut pe Ruth, pe Meg şi pe Susan. Fără ele, discuţia cu mama ar fi putut fi benefică. Poate m-ar fi salvat de şocul şi confuzia de mai târziu. Copiii se adaptează repede. Îşi recapătă imediat încrederea în ceilalţi oameni.

Eu n-am reuşit. Din cauza lucrurilor care s-au întâmplat după, a lucrurilor pe care le-am făcut sau nu le-am făcut.

Prima mea soţie, Evelyn, mă sună uneori noaptea şi mă trezeşte din somn.

— Ce fac copiii? Sunt bine? mă întreabă îngrozită.

Doar că eu şi Evelyn n-am avut copii.

A fost internată în tot felul de azile, fie din cauza depresiei cronice, fie a anxietăţii, dar n-a reuşit să scape de această fixaţie stranie.

Totuşi, nu i-am povestit niciodată. Nimic din toate astea.

Atunci de unde ştie?

Oare am vorbit în somn? I-am mărturisit într-o noapte? Sau pur şi simplu simte că ascund ceva despre singurul motiv real pentru care nu am avut niciodată copii. Despre motivul pentru care nu i-am dat voie să rămână însărcinată.

Apelurile ei sunt ca nişte păsări de noapte, care zboară ţipând prin capul meu. Sunt mereu în alertă, pregătit pentru întoarcerea lor. Dar, cu toate astea, mă iau mereu prin surprindere.

E înspăimântător.

Ce fac copiii? Sunt bine?

Am învăţat de mult să n-o tulbur. Da, Evelyn, îi răspund. Fireşte că sunt bine. Culcă-te la loc, îi spun.

Dar copiii nu sunt bine.

Nu vor fi niciodată.

ŞAPTESPREZECE

Am ciocănit în uşa de plasă din spatele casei.

Nu mi-a răspuns nimeni.

Am deschis uşa şi am intrat.

I-am auzit imediat cum râdeau. Erau într-un dormitor. Meg chicotea ascuţit. Woofer hohotea isteric. Willie Jr. şi Donny scoteau sunete ceva mai grave, aproape masculine.

Nu aveam voie să fiu acolo. Eram pedepsit. Lucram la un model de avion B-52, ca să i-l dau tatei de Crăciun, dar nu izbuteam să montez una dintre roţile din dreapta. M-am chinuit de trei sau de patru ori, mi-am ieşit din pepeni şi l-am făcut ţăndări de uşa dormitorului. Mama a venit imediat, m-a certat şi m-a pedepsit.

Acum era plecată la cumpărături. Şi eram liber.

Am intrat în dormitor.

Meg era ţintuită de perete, lângă fereastră.

Donny s-a întors spre mine.

— Hei, David! Meg e *gâdilicioasă!* Să vezi ce se gâdilă!

Şi, ca la un semn, au năvălit pe ea, încercând s-o gâdile. Meg se zvârcolea şi se răsucea, încercând să-i respingă, ghemuindu-se, apărându-se cu coatele şi râzând. Părul roşcat, prins în coadă, îi flutura în toate direcţiile.

— Puneţi mâna pe ea, băieţi!

— E a mea!

— Pune mâna pe ea, Willie!

Susan stătea pe pat şi râdea.

— Auuu!

Brusc, s-a auzit o plesnitură. Am ridicat privirea.

Meg se ţinea cu mâna de sâni, iar Woofer, cu mâna de faţă. Pata roşie de pe obraz se întindea şi Woofer era gata să izbucnească în plâns. Willie şi Donny s-au tras câţiva paşi în spate.

— Ce naiba?

Donny era furios. Nu i se părea nimic în neregulă când îl bătea pe Woofer cu cureaua, dar nimeni

altcineva nu avea voie să se atingă de el.

— Javră! a spus Willie.

Şi, printr-o manevră bizară, a încercat s-o lovească cu pumnul în cap. Meg s-a ferit cu uşurinţă. Willie n-a mai încercat a doua oară.

— De ce l-ai plesnit?

— Doar ai văzut ce-a făcut!

— N-a făcut nimic.

— M-a pişcat.

— Şi ce dacă?

Woofer plângea.

— Te *spun!* a zis printre lacrimi.

— N-ai decât, a răspuns Meg.

— O să vezi tu, a spus Woofer.

— Nu-mi pasă *ce* faci. De altfel, mă doare-n cot de voi toţi.

L-a împins pe Willie din calea ei, a trecut printre noi şi a traversat holul şi sufrageria. Am auzit cum trânteşte uşa de la intrare.

— Javră afurisită, a spus Willie, întorcându-se spre Susan. Soră-ta e o jigodie.

Susan n-a spus nimic. Willie s-a apropiat de ea şi Susan a tresărit.

— Ai văzut ce-a făcut?

— Nu eram atent, am spus eu.

Woofer se smiorcăia în continuare. Mucii i se înnodau în bărbie.

— M-a *lovit!* a zbierat el şi a trecut în fugă pe lângă mine.

— O spun mamei, a zis Willie.

— Da. Şi eu, a intervenit Donny. N-o putem lăsa să scape aşa uşor.

— Dar ne jucam, ce dracu'!

Donny a încuviinţat din cap.

— Ce bucată i-a dat!

— Woofer a atins-o pe sâni.

— Şi ce dacă? N-a vrut.

— Putea să-i învineţească un ochi.

— Nu m-aş mira să i se învineţească de acum înainte.

— Scârba.

Atmosfera era extrem de tensionată. Willie şi Donny umblau încolo şi-ncoace ca nişte lei într-o cuşcă. Susan a coborât de pe pat. Protezele ei au scos un clinchet metalic.

— Unde te duci? a întrebat Donny.

— Să văd ce face Meg, a răspuns spăşită.

— S-o ia dracu' pe Meg. Nu te mişti de-aici. Doar ai văzut ce-a făcut, nu?

Susan a încuviinţat din cap.

— Bine atunci. Ştii că nu poate scăpa nepedepsită, da?

Părea foarte înţelegător, ca un frate mai mare care îi explică răbdător ceva surioarei lui grele de cap. Susan a încuviinţat din nou.

— Deci eşti de partea ei şi vrei să te pedepsească şi pe tine? Vrei să ţi se taie toate privilegiile?

— Nu.

— Atunci stai ţeapănă aici, ai înţeles?

— Am înţeles.

— Să nu te mişti de-aici.

— Bine.

— Hai s-o căutăm pe mama, i-a spus lui Willie.

Am mers după ei, am traversat sufrageria şi am ieşit în curte pe uşa din spate.

Ruth plivea straturile de roşii din spatele garajului. Purta o rochie veche, decolorată şi mult prea mare pentru ea. Mijlocul îi era încins cu o curea. Gulerul scobit atârna larg.

Nu purta niciodată sutien. Din locul în care mă aflam, aproape îi vedeam sfârcurile mici şi palide, care tremurau în timp ce muncea. Am întors capul, de frică să nu mă observe, dar ochii mei erau ca o busolă şi sânii ei erau nordul.

— Meg l-a lovit pe Woofer, a spus Willie.

— Serios? a întrebat Ruth deloc îngrijorată, continuând să plivească.

— I-a dat o palmă, a spus Donny.

— De ce?

— Ne hârjoneam.

— O gâdilam, a spus Willie. Şi au apucat-o pandaliile şi l-a plesnit pe Woofer peste faţă. Aşa,

din senin.

Ruth a smuls o buruiană şi sânii i s-au clătinat. Pielea îi era înfiorată. Eram fascinat. S-a întors spre mine, dar am izbutit să ridic privirea la ţanc.

— Dar tu, Davy?

— Hă?

— O gâdilai şi tu pe Meg?

— Nu. Eu abia sosisem.

— Nu te acuz de nimic, a zâmbit Ruth.

S-a sprijinit în genunchi şi s-a ridicat, scoţându-şi mănuşile murdare.

— Unde-i acum?

— Nu ştiu, a răspuns Donny. A fugit pe uşă.

— Dar Susan?

— E în dormitor.

— A fost de faţă la toată povestea?

— Da.

— Bine.

A traversat repede peluza şi a intrat în casă, cu noi pe urmele ei. Când a ajuns pe verandă, şi-a şters mâinile subţiri de coapse. Şi-a scos eşarfa cu care îşi legase părul şaten, tuns scurt, şi şi-a desfăcut coada.

M-am gândit că mama mai are vreo douăzeci de minute până să se întoarcă de la cumpărături, aşa că am intrat în casă.

Am mers după ea în dormitor. Susan era fix acolo unde o lăsaserăm. Răsfoia o revistă. Pe o pagină era o fotografie cu Liz şi Eddie Fisher, iar pe cealaltă o fotografie cu Debbie Reynolds. Eddie şi Liz zâmbeau fericiţi. Debbie părea o acritură.

— Susan? Unde-i Meg?

— Nu ştiu, mătuşă. A ieşit.

Ruth s-a aşezat lângă ea pe pat şi a bătut-o uşurel pe mână.

— Am auzit că ştii ce s-a întâmplat. E adevărat?

— Da, mătuşă. Woofer a atins-o pe Meg şi Meg l-a lovit.

— A atins-o?

Susan a aprobat din cap şi şi-a dus mâna la piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să cânte imnul.

— Aici, a zis ea.

Ruth a privit-o o clipă fără reacţie. Apoi a spus:
— Dar tu ai încercat s-o opreşti?
— Pe Meg?
— Da. Să n-o laşi să-l lovească pe Ralphie.
Susan era năucită.
— N-am putut. S-a întâmplat totul mult prea repede. Woofer a atins-o pe Meg şi ea l-a lovit în secunda următoare.
— Ar fi trebuit să te străduieşti mai mult, scumpo, i-a zis Ruth bătând-o iarăşi pe mână. La urma urmei, e soră-ta.
— Da, mătuşă.
— O lovitură peste faţă poate avea urmări grave. Poţi să spargi timpanul sau să scoţi ochiul cuiva. E un comportament foarte periculos.
— Da, mătuşă.
— Ruth. Ţi-am mai zis să-mi spui Ruth.
— Da, Ruth.
— Ştii ce înseamnă să fii în cârdăşie cu cineva care este în stare de aşa ceva?
Susan a clătinat din cap.
— Înseamnă că şi tu eşti vinovată, chiar dacă n-ai *făcut* nimic special. Eşti ca o tovarăşă de drum. Înţelegi?
— Nu prea.
— Hai să-ţi explic, a oftat Ruth. Îţi iubeşti sora, nu-i aşa?
Susan a încuviinţat în tăcere.
— Şi *pentru că* o iubeşti, eşti dispusă să-i ierţi orice, nu-i aşa? Chiar dacă l-a lovit pe Ralphie.
— N-a vrut să-i facă rău. Dar s-a înfuriat!
— Sigur că da. Deci o ierţi, nu-i aşa?
— Îhî.
Ruth a zâmbit.
— Ei bine, asta e o *prostie*, scumpo! Înseamnă că eşti în cârdăşie cu ea. Meg s-a purtat urât şi a dovedit un caracter urât, iar dacă tu o ierţi, pentru că o iubeşti, înseamnă că eşti de aceeaşi teapă cu ea. N-ai de ce să-ţi fie milă de ea, Suzie. Nu contează că e soră-ta. Ce e corect e corect. Să nu uiţi asta dacă vrei să se aleagă ceva de tine în viaţă. Hai,

apleacă-te acum peste marginea patului, ridică rochia şi trage-ţi în jos chiloţii.

Susan o privea cu ochi mari. Încremenită.

Ruth a coborât de pe pat şi şi-a desfăcut cureaua.

— Hai, scumpo, a spus ea. E spre binele tău. Trebuie să te învăţ ce înseamnă cârdăşia. După cum vezi, Meg nu este aici ca să-şi primească porţia. Aşa că o vei încasa pentru amândouă. O meriţi din plin, pentru că, soră sau nesoră, n-ai deschis guriţa ca s-o opreşti. Ce e corect e corect. Iar ea o merită din plin, pentru că l-a lovit. Vino aici odată! Nu mă face să trag de tine.

Susan o privea înmărmurită. *Paralizată*.

— Uite, vezi, a spus Ruth. Neascultarea este altă problemă.

S-a întins după Susan cu o mişcare fermă – dar lipsită parcă de duritate – a înşfăcat-o de braţ şi a tras-o spre pat. Susan a început să plângă. Protezele de la picioare au zdrăngănit. A întors-o cu spatele şi a obligat-o să se aplece. Apoi i-a ridicat volanele rochiei roşii şi i le-a prins sub cordonul din talie.

Willie a pufnit în râs. Ruth l-a fulgerat cu privirea.

I-a coborât chiloţii albi de bumbac până la genunchi, în dreptul protezelor.

— Îţi vom da cinci pentru cârdăşie, zece pentru Meg. Şi cinci pentru neascultare. În total, douăzeci.

Susan plângea în hohote. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Uimit şi ruşinat, am dat să ies cu spatele pe uşă. Donny a vrut să facă acelaşi lucru. Dar Ruth ne-a zărit.

— Staţi pe loc, băieţi. Fetele sunt plângăcioase. N-ai ce să faci. Este spre binele ei şi voi sunteţi implicaţi. Nu plecaţi nicăieri.

Cureaua era din material subţire, nu din piele. Poate nu durea foarte tare, m-am gândit.

A îndoit-o şi a ridicat-o deasupra capului. A coborât-o şuierând.

Poc.

Susan a icnit şi a început să plângă zgomotos.

Fundul ei, acoperit cu un puf fin, blond platinat, era la fel de palid ca şi sânii lui Ruth. Şi tremura. În dreptul gropiţei de pe fesa stângă, am văzut cum i se formează o pată roşie.

Ruth a ridicat din nou cureaua. Avea buzele încleştate. Era concentrată. Chipul îi era indescifrabil.

Cureaua a coborât din nou şi Susan a urlat.

A treia şi a patra lovitură s-au succedat cu rapiditate.

Fundul i se înroşise.

Cinci.

Printre sughiţuri, lacrimi şi muci, Susan abia mai respira.

Ruth ridica cureaua tot mai sus. Opt, nouă, zece.

Lui Susan îi tremurau picioarele. Se agăţase cu disperare de cuverturi şi articulaţiile degetelor îi deveniseră albe.

Era prima dată când auzeam pe cineva plângând în halul ăla.

Fugi, mi-am zis în gând. La naiba! Fugi dracului de-aici.

Dar, bineînţeles, nu putea fugi. Era prizonieră.

Şi asta m-a făcut să mă gândesc la Joc.

Ruth intrase în Joc, mi-am zis. Să fiu al naibii. Şi chiar dacă tresăream la fiecare lovitură de curea, nu puteam alunga acest gând. Ideea mă fascina. Un adult. Un *adult* lua parte la Jocul nostru. Nu era chiar acelaşi joc, dar era pe aproape.

Brusc, nu mi s-a mai părut totul atât de condamnabil. Sentimentul de vină a început să risipească. A rămas doar starea de exaltare. Simţeam cum îmi intră unghiile în podul palmei.

Țineam socoteala. Unsprezece. Doisprezece. Treisprezece.

Deasupra buzelor şi pe fruntea lui Ruth au apărut broboane mici de sudoare, ca nişte perle. Lovea mecanic. *Paisprezece. Cincisprezece.* Ridica braţul şi, în dosul rochiei amorfe, fără curea, îi vedeam pântecul încovoindu-se.

— Uau!

Woofer se strecurase între mine şi Donny.

Şaisprezece.

Se uita la chipul contorsionat şi înroşit al lui Susan.

— Uau, a spus a doua oară.

Şi mi-am dat seama că se gândeşte la ce mă gândeam şi eu. La ce ne gândeam toţi.

Pedepsele erau ceva intim. Cel puţin în familia mea. Şi în familiile celorlalţi prieteni ai mei.

Dar asta nu era o pedeapsă. Era Jocul.

Şaptesprezece. Optsprezece.

Susan s-a prăbuşit pe podea.

Ruth a obligat-o să se aplece.

Susan plângea spasmodic. Îţi ţinea capul îngropat în mâini şi genunchii lipiţi de piept, atât cât îi îngăduiau protezele.

Ruth respira greu. I-a ridicat chiloţii lui Susan. A urcat-o pe pat, s-a aşezat lângă ea şi i-a netezit rochia pe picioare.

— Gata, a spus încetişor. Ţi-ai primit porţia. Odihneşte-te acum. Îmi rămâi datoare cu două curele.

S-a lăsat linişte pentru câteva clipe şi am ascultat cu toţii hohotele înfundate de plâns.

Deodată, am auzit motorul unei maşini.

— Băga-mi-aş, am spus. Mama!

Am traversat sufrageria în fugă, am ieşit pe uşa din lateral şi am tras cu ochiul prin gardul viu. Mama parcase în faţa garajului. Era cu capul aplecat spre portbagaj ca să scoată pungile pe care scria A&P.

Am fugit pe alee, am intrat pe uşa din faţă şi am urcat în grabă scările. M-am aşezat pe pat şi mi-am deschis o revistă.

Am auzit cum intră pe uşa din spate.

— David! Vino şi ajută-mă să car cumpărăturile!

Uşa s-a trântit în urma ei.

Am coborât la maşină. Mama era încruntată. Mi-a întins pe rând sacoşele.

— Era foarte aglomerat magazinul, a spus ea. Tu ce-ai făcut?

— Nimic. Am citit.

Când m-am întors cu spatele ca să intru în casă, am zărit-o pe Meg vizavi de casa lui Ruth, lângă copacii din faţa locuinţei soţilor Zorn.

Se uita la casa lui Ruth mestecând un fir de iarbă, gânditoare, ca şi cum n-ar fi ştiut ce decizie să ia.

Nu mă văzuse, cred.

M-am întrebat dacă ştia ce se întâmplase.

Apoi am intrat cu sacoşele în casă.

Mai târziu, am mers să scot din garaj furtunul de grădină şi le-am zărit în curte pe Meg şi pe Susan, care stăteau în iarba înaltă şi murdară din spatele mesteacănului.

Meg o pieptăna pe Susan cu mişcări blânde, egale şi delicate, dar totodată ferme, de parcă părul i se putea învineţi dacă folosea greşit peria. Cu cealaltă mână îi susţinea şi mângâia părul de dedesubt, ridicându-l cu vârful degetelor şi lăsându-l uşor să cadă.

Susan zâmbea. Nu din toată inima, dar se vedea că mângâierile lui Meg o linişteau.

Mi-am dat seama în acea clipă cât de puternică, de unică şi de specială era legătura dintre ele. Aproape le invidiam.

Nu le-am deranjat.

Am cotrobăit după furtun. Până am ieşit din garaj, direcţia vântului se schimbase şi am auzit-o pe Meg fredonând. Era un cântec duios, de leagăn: „Noapte bună, Irene”. Un cântec pe care îl auzisem când eram mic de la mama, în lungile noastre călătorii nocturne cu maşina.

Noapte bună, Irene, noapte bună, Irene, ne întâlnim în visele mele.

L-am fredonat fără să vreau toată ziua. Gândindu-mă la Meg şi la Susan în iarba înaltă şi simţind parcă atingerea soarelui pe faţă şi mângâierea netedă a periei şi a mâinilor ei.

OPTSPREZECE

— David, câţi bani ai la tine?

M-am scotocit prin buzunare şi am scos o bancnotă mototolită de un dolar şi treizeci şi cinci de cenţi în tot felul de monede. Mergeam cu Meg spre terenul de joacă, pentru un meci de baseball. Îmi luasem mănuşa specială pentru stângaci şi o minge veche prinsă cu bandă adezivă.

I-am arătat banii.

— Mi-i împrumuţi?

— Pe *toţi?*

— Mi-e foame, a spus ea.

— Da?

— Vreau să-mi iau un sandviş de la Cozy Snacks.

— Un *sandviş?*

— De ce nu şterpeleşti nişte acadele de pe tejghea? am izbucnit în râs.

O făcusem de multe ori. Şi nu eram singurul. Cea mai sigură metodă era să intri, să iei direct ce doreai şi să ieşi repede. Fără priviri pe furiş, fără şovăieli. Localul era veşnic aglomerat. Era floare la ureche. Nimeni nu se sinchisea de domnul Holly, bătrânul administrator al restaurantului, şi nimeni nu se simţea vinovat.

— Eu nu fur, a spus Meg încruntându-se.

Pfai, ce să spun, uite unde era domnişoara Corectitudine.

Am simţit un uşor dispreţ pentru ea. *Toţi* furam. Era parte din universul nostru de copii.

— Te rog, împrumută-mi banii, a spus ea. Ţi-i dau înapoi. Promit.

Nu aveam cum să rămân supărat pe ea.

— Bine, am spus şi i-am pus banii în mână. Dar de ce vrei un sandviş? De ce nu-ţi faci unul la Ruth?

— Nu pot.

— Cum aşa?

— N-am voie.

— De ce?

— N-am voie încă să mănânc.

Am traversat strada. M-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta, m-am uitat la ea. Avea din nou o expresie impenetrabilă. Ca şi cum îmi ascundea ceva. În plus, se îmbujorase.

— Nu pricep.

Kenny, Eddie şi Lou Morino erau deja pe teren şi aruncau mingea de la unul la altul. Denise îi privea din spatele gardului de protecţie. Nu ne zărise încă niciunul. Meg voia să îşi continue drumul, dar eu am rămas locului, privind-o.

— Ruth spune că sunt grasă, a zis Meg în cele din urmă.

Am început să râd.

— Ei bine? a întrebat ea.

— Ei bine, ce?

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat? Că eşti grasă?

Ştiam că vorbeşte serios, dar nu m-am putut abţine să nu râd.

— Bineînţeles că nu eşti grasă. Ţi-a spus-o în glumă.

— Ce mai glumă! a izbucnit Meg. *Încearcă* şi tu să vezi cum e să nu primeşti nimic la micul dejun, la prânz *şi* la cină.

S-a oprit şi s-a întors cu spatele.

— Mersi, a spus.

Şi a pornit în direcţia opusă.

NOUĂSPREZECE

Jocul de baseball a durat aproape o oră. S-au adunat aproape toţi copiii din cartier, nu doar Kenny, Eddie, Denise, Lou şi Tony Morino, ci şi Willie, Donny şi chiar Glen Knott şi Harry Gray, care veniseră să îl susţină pe Lou. Fiindcă au jucat şi copiii mai mari, a fost un meci frumos şi rapid. Asta până când Eddie a lovit mingea în afara celor două linii albe, dar şi-a continuat nestingherit alergarea.

Toată lumea ştia că este o lovitură neregulamentară. Mai puţin Eddie. A trecut pe la toate bazele, în timp ce Kenny a fugit după minge. Şi atunci a început cearta. Suge-o, ba suge-o tu, s-o sugă *mă-ta.*

Era o ceartă obişnuită, doar că de data asta Eddie a pus mâna pe bâtă şi l-a luat la goană pe Lou Morino.

Lou era mai mare şi mai solid, dar Eddie era înarmat cu bâta, aşa că, decât să se aleagă cu nasul spart sau cu vânătăi, a preferat să iasă de pe teren împreună cu Harry şi Glen. Eddie a plecat în direcţia opusă.

Noi am rămas să pasăm mingea între noi.

Asta făceam când s-a întors Meg.

Mi-a pus restul în mână şi am băgat monedele în buzunar.

— Îţi datorez optzeci şi cinci de cenţi, a spus ea.

— Bine.

Am observat că avea părul cam uleios, ca şi cum nu s-ar fi spălat dimineaţă pe cap. Cu toate astea, arăta bine.

— Vrei să facem ceva? a întrebat ea.

— Ce?

M-am uitat în jur, de teamă să nu ne audă ceilalţi.

— Nu ştiu. Să mergem la pârâu?

Donny mi-a pasat mingea. I-am trimis-o mai departe lui Willie. Ca de obicei, s-a aruncat după ea cu întârziere şi nu a izbutit s-o prindă.

— Lasă. Eşti prea ocupat, a spus Meg.

Era nervoasă sau supărată. S-a îndepărtat de mine.

— Nu. Hei, aşteaptă.

Nu-i puteam cere să joace cu noi. Nu avea mănuşă.

— Bine, fie. Mergem la pârâu. Stai o secundă.

Exista o singură ieşire. Să mă sfătuiesc cu ceilalţi.

— Hei, băieţi! Vreţi să mergem la pârâu? Să prindem raci sau ceva? E deja foarte cald.

De fapt, îmi plăcea la pârâu.

— Eu merg, a spus Donny.

Willie a ridicat din umeri nepăsător şi a încuviinţat din cap.

— Şi eu, a spus Denise.

Minunat, m-am gândit. Denise. Mai lipsea Woofer.

— Eu mă duc să mănânc ceva, a spus Kenny. Poate vin mai încolo.

— Bine.

Tony a ezitat câteva clipe, apoi şi-a dat seama că şi el era flămând. Am rămas noi cinci.

— Hai să trecem pe-acasă, a spus Donny. Să luăm nişte borcane pentru raci şi un termos cu suc.

Am intrat pe uşa din spate şi singurul lucru pe care l-am auzit a fost maşina de spălat rufe din pivniţă.

— Donny? Tu eşti?

— Da, mamă.

— Tu adu sucul, i-a spus lui Meg. Eu cobor să iau borcane şi să văd ce vrea mama.

M-am aşezat cu Willie şi Denise la masa din bucătărie. Pe masă erau firmituri de pâine, pe care le-am măturat cu palma. Scrumiera era plină de mucuri de ţigară. Le-am studiat atent, dar nu rămăsese suficient tutun în ele, încât să merite şterpelite pentru mai târziu.

Meg a scos termosul şi a început să-l umple cu suc de lămâie din carafă. În acel moment, Ruth şi Donnie au ieşit din pivniţă.

Donny căra două borcane goale de unt de arahide şi mai multe cutii de conserve. Ruth îşi ştergea mâinile de şorţul decolorat. Ne-a zâmbit şi apoi s-a uitat la Meg.

— Ce faci? a întrebat.

— Torn nişte suc.

Ruth a băgat mâna în buzunarul şorţului, a scos un pachet de Tareyton şi şi-a aprins o ţigară.

— Parcă ţi-am zis că n-ai ce căuta în bucătărie.

— Donny a vrut suc. A fost ideea lui.

— Mă doare-n cot a cui a fost ideea.

A expirat fumul şi a început să tuşească. Era o tuse urâtă, din fundul plămânilor, care a lăsat-o câteva clipe fără grai.

— E doar suc, a spus Meg. Nu mănânc.

Ruth a încuviinţat din cap.

— Dar întrebarea este, a spus ea, trăgând încă un fum din ţigară, ce altceva ai mai şterpelit din bucătărie?

Meg a terminat de turnat sucul şi a lăsat carafa din mână.

— Nimic, a oftat ea. N-am *şterpelit* nimic.

Ruth a încuviinţat din nou.

— Vino aici, a spus ea.

Meg nu s-a clintit.

— Ţi-am spus să vii aici.

S-a apropiat de ea.

— Deschide gura. Vreau să-ţi miros respiraţia.

— Poftim?

În dreapta mea, Denise a început să chicotească.

— Nu fi impertinentă cu mine. Deschide gura.

— Ruth…

— Deschide-o.

— Nu!

— Cum? Ce-ai spus?

— Nu ai niciun drept să…

— Ba am toate drepturile din lume. Deschide gura.

— Nu!

— Deschide-o, mincinoaso.

— Nu sunt mincinoasă.

— Curvă ştiu deja că eşti. Nu m-ar mira să fii şi mincinoasă. Deschide gura!

— Nu.

— Deschide gura!

— Nu!

— Fă cum ţi-am spus.

— Nu vreau.

— Ba vrei. Am să-i pun pe băieţi să ţi-o caşte cu forţa şi tot ai s-o deschizi.

Willie a pufnit în râs. Donny rămăsese în prag cu borcanele şi cutiile în mâini. Părea stânjenit.

— Deschide *gura*, curvă.

Denise a chicotit din nou.

Meg a privit-o pe Ruth drept în ochi. A tras aer în piept.

Şi, pentru o clipă, a arătat o demnitate vrednică de un adult. Era de necrezut.

— Ţi-am zis, Ruth. Nu vreau să fac asta.

Chiar şi Denise a rămas în acel moment fără glas.

Eram uimiţi.

Nu mai asistaserăm niciodată la o astfel de întâmplare.

Copiii sunt neputincioşi. Aproape prin definiţie. Copiii trebuie să *îndure* umilinţa sau să fugă de ea. Orice protest este sortit eşecului. Când eşti copil, poţi să te refugiezi în camera ta şi să trânteşti uşa după tine. Să ţipi şi să plângi. Să fii îmbufnat la cină. Să gesticulezi şi să spargi „accidental” unele obiecte. Să fii posomorât şi tăcut. Să iei note proaste la şcoală. Şi cam asta e tot. Întregul tău arsenal. Dar *nu* ai voie niciodată să sfidezi un adult şi să-l bagi în mă-sa. Nu ai voie să stai locului şi să îl înfrunţi cu calm. Cel puţin nu la vârsta pe care o aveam noi atunci. Aşa că, eram realmente uluiţi.

Ruth a zâmbit şi a strivit ţigara în scrumiera arhiplină.

— Păi, atunci mă duc s-o chem pe Susan, a spus ea. Cred că-i în camera ei.

Acum era rândul ei să o străpungă cu privirea.

Pentru o clipă, s-au înfruntat ca doi pistolari.

Apoi Meg şi-a pierdut sângele rece.

— N-o băga pe Susan în *asta!* Las-o în pace!

Îşi încleştase pumnii şi mi-am dat seama că aflase despre bătaia de zilele trecute.

M-am întrebat dacă mai fuseseră şi alte bătăi.

Dar, într-un fel, am răsuflat uşuraţi. Cu lucrurile astea eram oarecum obişnuiţi.

Ruth a ridicat din umeri.

— Vai, dar nu te aprinde aşa tare, Meggy. Vreau doar s-o întreb dacă ţi-ai băgat nasul în frigider. Dacă nu faci ce-ţi cer, o întreb pe ea. Sigur va şti ce să-mi spună.

— Ea nici n-a fost *cu* noi!

— Dar sunt convinsă că te-a auzit, scumpo. Şi vecinii cred că te-au auzit. Şi oricum, surorile ştiu. Instinctiv.

S-a întors cu faţa spre dormitor.

— Susan?

Meg s-a întins şi a prins-o de braţ. Se transformase într-o fetiţă speriată, neajutorată, disperată.

— Lua-te-ar naiba! a spus ea.

Era clar că făcuse o greşeală.

Ruth s-a răsucit brusc şi a plesnit-o.

— Îndrăzneşti să mă atingi? *Să pui* mâna pe mine, la dracu'? Prea ţi-ai luat-o în cap!

A pălmuit-o din nou. Meg s-a tras înapoi, s-a împiedicat de frigider, s-a dezechilibrat şi a căzut în genunchi. Ruth s-a aplecat şi a început s-o tragă cu putere de maxilar.

— Deschide gura, mă auzi? Sau vă bat şi pe tine, şi pe soră-ta de sare căcatul din voi! Mă auzi? Willie? Donny?

Willie s-a ridicat şi s-a apropiat de ea. Donny părea tulburat.

— Ţineţi-o.

Am încremenit. Totul se desfăşura cu foarte mare rapiditate. Lângă mine, Denise privea cu ochii ieşiţi din orbite.

— V-am spus s-o ţineţi.

Willie s-a ridicat de pe scaun şi a înşfăcat-o de braţul drept. Fiindcă Ruth o strângea dureros de

maxilar, Meg nu s-a putut apăra. Donny a lăsat deoparte borcanele şi conservele şi a prins-o de braţul stâng. Două cutii s-au rostogolit de pe masă şi s-au izbit trăncănind de podea.

— Hai, *deschide* gura, boarfo.

Meg s-a străduit să riposteze, să se ridice, zvârcolindu-se şi răsucindu-se, dar o ţineau strâns. Willie se distra de minune, asta era limpede. Dar Donny era abătut. Ruth a apucat-o cu amândouă mâinile şi a încercat să-i descleşteze gura.

Meg a muşcat-o.

Ruth a ţipat şi a căzut pe spate. Meg a continuat să se zbată la picioarele ei. Willie i-a smucit şi răsucit braţul la spate. Meg a urlat şi s-a chircit de durere, încercând să scape. Pentru o clipă, a fost cât pe ce să reuşească să se elibereze, fiindcă Donny, cuprins parcă de panică, îşi slăbise strânsoarea, nesigur pe el.

Dar imediat a intervenit Ruth.

A făcut câţiva paşi în faţă şi a studiat-o atent, căutând parcă o rezolvare. Şi-a strâns pumnul şi a lovit-o în stomac cu un gest golănesc şi aproape la fel de puternic ca un bărbat. S-a auzit un zgomot ca atunci când izbeşti o minge de baschet de duşumea.

Meg s-a prăbuşit, horcăind după aer.

Donny i-a dat drumul.

— Isuse! a îngăimat Denise.

Ruth a făcut un pas în spate.

— Vrei să ne batem? a întrebat ea. Bine. Hai să ne batem.

Meg a clătinat din cap.

— Nu vrei să ne batem? Nu?

Meg a tăgăduit încă o dată.

Willie şi-a privit mama.

— Păcat, a spus el încet.

O ţinea în continuare de braţ şi i l-a mai răsucit o dată. Meg s-a ghemuit de durere.

— Willie are dreptate, a spus Ruth. Chiar că e păcat. Hai, Meg, scumpo, *luptă.* Bate-te cu el.

Willie i-a smucit din nou braţul. Meg a icnit, cu răsuflarea tăiată, şi a clătinat a treia oară din cap.

— Se pare că nu vrea, a spus Ruth. Fata asta nu vrea să facă *nimic* din ce-i spun.

Şi-a scuturat mâna muşcată de Meg şi a analizat-o atent. Din câte puteam vedea, nu avea decât o pată roşie. Nu era zgâriată sau învineţită.

— Dă-i drumul, a spus Ruth.

Willie s-a executat imediat. Meg a căzut în genunchi. Plângea.

Nu mă puteam uita la ea. Am întors capul.

Am zărit-o pe Susan în hol. Se sprijinea cu mâna de perete, înspăimântată, şi îşi privea înmărmurită sora.

— Trebuie să plec, am spus gâtuit, aproape nerecunoscându-mi vocea.

— Nu mai mergem la pârâu? a întrebat Willie.

Era dezamăgit, cretinul. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Poate mai târziu, am spus. Acum trebuie să plec.

Simţeam că Ruth e cu ochii pe mine.

M-am ridicat de pe scaun. Nu voiam s-o ocolesc pe Meg. Am preferat să ies pe uşa din faţă şi am trecut pe lângă Susan, care nici nu m-a observat.

— David, a spus Ruth cu un glas foarte calm.

— Da?

— Asta a fost o ceartă în familie, mi-a spus. Nu ne priveşte decât pe noi. Nu contează ce-ai văzut. Este strict treaba noastră! Ai înţeles?

Am ezitat un moment, apoi am încuviinţat din cap.

— Bravo, a spus ea. Ştiam eu. Ştiam c-ai să înţelegi.

Am ieşit din casă. Era o zi fierbinte, înăbuşitoare. Înăuntru era răcoare.

Am intrat în pădure, îndepărtându-mă de poteca spre pârâu şi pătrunzând în desişul din spatele casei familiei Morino.

Aici era răcoare. Şi mirosea a pământ şi a răşină de pin.

Nu mă puteam gândi la altceva decât la Meg, prăbuşită în lacrimi. Apoi mi-am amintit cum o

înfruntase cu sânge rece pe Ruth. În mod straniu, aceste imagini s-au suprapus peste amintirea unei certe pe care o avusesem cu mama la începutul săptămânii. *Eşti leit taică-tău,* mi-a spus ea. I-am răspuns nervos. Nu chiar atât de curajos ca şi Meg. Dar mi-am ieşit din fire. Am luat-o razna. O uram. Am rememorat cu relativă detaşare cearta şi întâmplările de peste zi.

Fusese o dimineaţă incredibilă.

Dar parcă întâmplările se anulaseră una pe cealaltă.

M-am plimbat prin pădure.

Fără să simt nimic.

DOUĂZECI

Ca să ajung de la mine acasă la Cozy Snacks, puteam să merg pe scurtătură, prin pădure, traversând pârâul pe la Pietroi şi trecând apoi pe malul apei, pe lângă două case vechi şi un şantier. Tocmai mă întorceam pe acest drum, ţinând în mână o pungă maro de hârtie cu batoane de ciocolată Three Musketeers, câteva bomboane roşii de lemn dulce şi un pachet de gumă de mestecat Fleer's, pe care, culmea, nu le şterpelisem, când am auzit-o pe Meg strigând.

Mi-am dat seama imediat că e ea. Fusese un simplu strigăt. Dar ştiam că nu putea fi decât ea.

Mi-am continuat în tăcere drumul pe mal.

Stătea lângă Pietroi. Willie şi Woofer o surprinseseră probabil acolo, cu mâna în apă, pentru că avea mâneca suflecată şi era udă până la cot. Cicatricea lividă îi pulsa ca un vierme pătruns sub piele.

Încercau s-o lovească cu cutiile de conserve din pivniţă. Woofer era un bun aruncător.

Willie se străduia s-o nimerească în cap.

O ţintă dificilă, pe care o rata cu fiecare încercare.

Woofer a lovit-o mai întâi în genunchiul dezgolit, apoi, când ea s-a întors, între omoplaţi.

Meg s-a răsucit din nou şi i-am văzut cum ridică borcanele de unt de arahide. Woofer a aruncat primul.

Sticla s-a făcut ţăndări la picioarele ei.

Dacă ar fi atins-o, ar fi fost o lovitură dureroasă.

Nu avea unde să se refugieze decât în apă. Nu putea escalada malul înalt pe care eram eu. Cel puţin, nu la timp.

Aşa că a coborât în pârâu.

Apa curgea repede şi pietrele de pe fund erau acoperite de muşchi. A alunecat şi a căzut, iar un borcan s-a spart de o piatră din apropiere. S-a ridicat

gâfâind, udă până la umeri, şi a încercat să fugă. A făcut patru paşi şi a căzut din nou.

Willie şi Woofer urlau ca lupii şi râdeau atât de tare, încât uitaseră să mai arunce cu borcane.

Meg s-a ridicat. De data asta a reuşit să îşi menţină echilibrul şi să coboare prin pârâu.

În cele din urmă, s-a refugiat în spatele unui hăţiş.

Se terminase.

În mod uimitor, nu mă zărise nimeni. Mă simţeam ca o fantomă.

I-am văzut pe Willie şi Woofer cum strâng borcanele şi conservele rămase. Şi cum pleacă spre casă râzând în gura mare. Glasurile lor s-au stins treptat.

Ce ticăloşi, mi-am zis. Peste tot era plin de cioburi. Adio, bălăceală. Cel puţin până la următoarea inundaţie.

Am traversat cu grijă pârâul pe la Pietroi.

DOUĂZECI ŞI UNU

Meg a ripostat pe 4 iulie.

Era spre asfinţit şi noaptea caldă se stingea graţios în întuneric. Sute de oameni întinşi pe pături aşteptau pe Memorial Field, în faţa liceului, începutul focului de artificii.

Eu şi Donny stăteam cu părinţii mei – îl invitasem la cină în acea seară – iar ai lui stăteau cu prietenii lor, soţii Henderson, care locuiau la două străzi mai încolo.

Soţii Henderson erau catolici şi nu aveau copii, un lucru care, nu ştiu de ce, ni se părea dubios. Domnul Henderson era un tip masiv, căruia îi plăcea la nebunie să îşi petreacă timpul în aer liber. Purta pantaloni reiaţi, cămăşi cadrilate şi putea fi considerat, în felul lui, un om amuzant. Creştea pui de beagle în curtea din spate şi ne dădea voie uneori să tragem cu puşca lui cu alice. Doamna Henderson era slabă, blondă, cu nasul cârn şi frumoasă.

Donny îmi spusese odată că nu înţelegea problema lor. El ar fi futut-o într-o secundă.

Din locul în care stăteam, îi vedeam pe Willie, Woofer, Meg, Susan şi Ruth, aşezaţi pe pături lângă familia Morino.

Tot oraşul era pregătit de artificii.

Nimeni nu lipsea de la spectacolul de 4 iulie, chiar dacă trebuia să se târască până acolo. Era cel mai mare eveniment al anului, după parada de Ziua Eroilor.

Chiar şi poliţiştii erau acolo. Problemele erau ceva de neimaginat. În acea vreme, în care aproape toată lumea se cunoştea cu toată lumea, oraşul era liniştit. Oamenii plecau de acasă toată ziua şi lăsau uşile deschise.

Majoritatea poliţiştilor erau prieteni de familie. Tata îi cunoştea de la barul lui sau de la Clubul Veteranilor.

Principala lor grijă era ca oamenii să nu arunce cu petarde prea aproape de pături. Şi se bucurau de

spectacol, ca noi toţi.

Eu şi Donny l-am ascultat pe domnul Henderson, care ne-a povestit despre noul aşternut pentru beagle, am băut ceai cu gheaţă din termos şi am râgâit unul în faţa celuilalt, degajând printre hohote de râs aburii cu miros de friptură. Mama punea întotdeauna multă ceapă în friptură. Îl scoteam pe tata din minţi, dar fix asta urmăream. Peste o jumătate de oră, aveam de gând să începem programul de pârţâieli.

În boxe răsunau marşuri de John Philip Sousa.

Copiii mici alergau printre oameni, în lumina difuză. Lumea începuse să aprindă artificii. În spatele nostru, cineva a dat foc unui pachet de petarde, care a turuit ca o mitralieră.

Am ajuns la concluzia că ne-ar prinde bine o îngheţată.

Furgoneta Good Humor abia mai făcea faţă, fiind înconjurată de copii. Ne-am croit drum printre ei, având grijă să nu ne calce pe picioare. Eu mi-am luat o îngheţată Brown Cow, iar Donny un Fudgesicle.

Când să ne întoarcem, am zărit-o pe Meg, care vorbea lângă furgonetă cu domnul Jennings.

Am încremenit.

Pentru că domnul Jennings era domnul *ofiţer* Jennings. Era poliţist.

Felul în care se purta şi gesticula Meg, aplecându-se *spre* el, ne-a făcut să înţelegem imediat ce despre ce discută.

Eram speriaţi şi şocaţi.

Incapabili să ne clintim.

Meg ne turna. O trăda pe Ruth. Îl trăda pe Donny. Ne trăda pe toţi.

Era cu spatele la noi.

Pentru o clipă, n-am fost în stare decât să o privim, apoi, ca la un semn, ne-am uitat unul la celălalt.

Ne-am apropiat de ea. Mâncând îngheţată. Complet nepăsători. Şi ne-am postat chiar în spatele ei.

Domnul Jennings s-a uitat la noi o secundă, apoi a întors privirea spre Ruth, Willie şi ceilalţi, dând încetişor din cap şi ascultând-o atent pe Meg.

Noi ne mâncam sârguincioşi îngheţatele şi priveam nonşalant în jur.

— Ei bine, cred că are dreptul ăsta, a spus el.

— *Nu*, a spus Meg. Nu înţelegeţi.

Dar n-am auzit continuarea.

Domnul Jennings a zâmbit ridicând din umeri. Şi-a pus mâna pistruiată pe umărul ei.

— Ascultă, a spus el. Din câte îmi pot da seama, părinţii tăi ar fi fost de acord. Nu putem şti. De-acum, trebuie să accepţi că doamna Chandler este ca şi mama ta, înţelegi?

Meg a clătinat din cap.

Şi atunci domnul Jennings ne-a observat, şi-a dat seama, cred, ce înseamnă prezenţa mea şi a lui Donny lângă ei. S-a schimbat la faţă. Meg continua să vorbească, să îşi susţină cauza.

Domnul Jennings s-a uitat peste umărul ei şi ne-a privit lung şi intens.

A luat-o de braţ.

— Hai să facem o plimbare, i-a spus.

Meg s-a uitat speriată în direcţia lui Ruth, dar se întunecase de-a binelea şi, la lumina lunii şi a stelelor, lucrurile erau imposibil de distins. Greu de crezut că Ruth îi zărise. Oamenii alcătuiau pâlcuri informe, care, din locul unde mă aflam, semănau cu nişte tufişuri împrăştiate. Ştiam unde îşi întinseseră pătura părinţii mei şi soţii Henderson, dar nu-i vedeam.

Am înţeles prea bine de ce era speriată. Şi eu eram speriat. Făcea un lucru interzis şi la fel de periculos ca şi pânda noastră din mesteacăn.

Domnul Jennings s-a întors cu spatele la noi şi s-a îndepărtat.

— Băga-mi-aş, a şoptit Donny.

Brusc, s-a auzit un şuier. Cerul s-a aprins. Sferele albe au explodat şi lumina lor s-a revărsat deasupra noastră.

— *Oooooooo,* a exclamat mulţimea.

Şi atunci, în lumina albă, fantomatică, m-am uitat la Donny. Mi s-a părut confuz şi îngrijorat. Până atunci fusese şovăielnic faţă de Meg.

— Ce-ai de gând să faci? l-am întrebat.

A clătinat din cap.

— N-are cum s-o creadă, a spus. N-o să facă *nimic.* Poliţailor le place să trăncăne, dar nu fac niciun rahat.

Mai auzisem asta de la Ruth. Poliţiştii vorbesc, dar nu *acţionează* niciodată.

Am pornit spre păturile noastre şi Donny a repetat din nou fraza ca pe un crez. Ca şi cum *nu se putea* altfel.

Ca pe o rugăciune.

DOUĂZECI ŞI DOI

Patrula de poliţie a venit în seara următoare, pe la ora opt. Domnul Jennings a urcat treptele verandei, a bătut la uşă şi Ruth l-a invitat înăuntru. Am rămas la pândă în sufragerie, trăgând cu ochiul pe fereastră. Stomacul îmi era întors pe dos.

Ai mei erau plecaţi la o petrecere aniversară organizată de Cavalerii lui Columb[3] şi mă lăsaseră în grija Lindei Cotton, o fată pistruiată de optsprezece ani, destul de drăguţă, dar nici pe departe la fel de frumoasă ca Meg. Pentru cei şaptezeci şi cinci de cenţi pe oră cu cât o plăteau ai mei, îi era indiferent ce fac, doar să-mi ţin gura şi să o las să uite nestingherită la televizor, la *Aventurile lui Ellery Queen*.

Aveam o înţelegere. Eu nu suflam niciun cuvânt despre vizitele iubitului ei, Steve, cu care se giugiulea toată noaptea pe canapea, iar ea mă lăsa să fac tot ce-mi trecea prin cap, cu condiţia să mă bag în pat înainte de sosirea părinţilor mei. Era şi ea conştientă că eram deja prea mare pentru o dădacă.

Am aşteptat plecarea patrulei de poliţie şi m-am dus la vecini. Era nouă fără un sfert.

Erau în sufragerie. Toţi. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mişca şi, din câte îmi dădeam seama, stăteau aşa de mult timp.

Toţi se uitau la Meg. Chiar şi Susan.

Era o atmosferă stranie.

Urma să retrăiesc acest sentiment mai târziu, în anii ’60, când am primit o scrisoare de la Centrul Militar şi am aflat că devenisem apt pentru încorporare.

Era un sentiment de *escaladare.*

Simţeam că miza crescuse.

Am rămas în prag. Ruth m-a observat prima.

— Bună, David. Intră. Stai cu noi, a spus şi a oftat. Să-mi aducă cineva o bere, vă rog.

Willie s-a ridicat, a intrat în bucătărie, a luat două beri, una pentru el, una pentru ea, le-a deschis şi s-a aşezat la locul lui.

Ruth şi-a aprins o ţigară.

Meg stătea pe un scaun pliant în faţa ecranului gri al televizorului. Părea speriată, dar hotărâtă. Mi-a amintit de personajul lui Gary Cooper din *High Noon,* care străbate tăcut strada, la sfârşitul filmului.

— Măi să fie, a spus Ruth. Măi să fie.

A luat o înghiţitură de bere şi a tras un fum din ţigară.

Woofer nu-şi găsea locul pe canapea.

Am simţit impulsul să fac stânga împrejur şi să plec.

Şi atunci Donny s-a ridicat, s-a apropiat de Meg şi s-a proţăpit în faţa ei.

— Ai chemat *poliţia* după mama, a spus el. După *mama* mea!

Meg a ridicat privirea spre el. Faţa i s-a relaxat puţin. La urma urmei, era Donny. Donny şovăielnicul.

— Îmi pare rău, a zis ea. Voiam doar să mă asigur că…

Donny a ridicat mâna şi a lovit-o puternic peste faţă.

— Taci! Taci *dracu'* din gură!

A ridicat iar mâna, tremurând.

Era clar că abia se abţinea să n-o lovească din nou, cu şi mai multă putere.

Îl privea uluită.

— Stai jos, a spus Ruth încet.

Părea că nici n-a auzit-o.

— Stai jos!

S-a îndepărtat de Meg. Se schimbase radical la faţă. S-a întors la locul lui.

S-a lăsat din nou liniştea.

Într-un târziu, Ruth s-a aplecat şi a spus:

— Vreau să ştiu un singur lucru. La ce te-ai gândit, Meggy? Unde ţi-a fost căpşorul?

Meg nu i-a răspuns.

Ruth a început să tuşească. O tuse adâncă, spartă, tipică pentru ea. După un timp, şi-a revenit.

— Ce sperai să facă? Să te ia de aici sau ce? Pe tine şi pe Susan? Să vă ducă în altă parte? Îţi spun eu ce-o să se întâmple. N-o să te ducă nicăieri, fetiţo. Pentru că-l *doare în cur.* Dacă i-ar fi păsat, ar fi intervenit imediat, în seara cu artificiile, nu ţi se pare? Aşa că ce ţi-a rămas de făcut? Ce-ţi mai trece prin minte? Crezi că mi-e frică de el?

Meg nu schiţa niciun gest. Stătea pur şi simplu cu braţele încrucişate şi cu un licăr de hotărâre în ochi.

Ruth a zâmbit şi a luat o înghiţitură de bere.

În felul ei, părea la fel de hotărâtă.

— Ce ne facem acum, asta-i problema, a spus ea. Bărbatul ăsta nu mă sperie câtuşi de puţin, Meggy. Poate n-ai ştiut asta, dar ai aflat-o acum. Singura chestie este că nu vreau să mă trezesc cu poliţia la uşă din zece în zece minute. Deci, ce ne facem? Te-aş trimite undeva, dacă aş avea unde. Crede-mă că te-aş trimite. A naibii să fiu dacă o să mă las terfelită de o curvuliţă ca tine. Dumnezeu mi-e martor că nu mă plătesc destul, încât să merite să te educ. La dracu', la câţi bani primesc, zi mersi că-ţi dau să mănânci!

Ruth a oftat.

— Mda, o să mă gândesc, a spus ea.

S-a ridicat de pe scaun, a intrat în bucătărie şi a deschis frigiderul.

— Acum, marş în camera ta. Şi tu, Susie. Să nu vă prind că ieşiţi de-acolo.

A întins mâna după o bere şi a izbucnit în râs.

— Hai, până nu se răzgândeşte Donny şi îţi mai arde una.

Şi-a deschis o cutie de Budweiser.

Meg a luat-o pe Susan de mână şi a condus-o spre dormitor.

— Şi tu, David, a spus Ruth. Fă bine şi du-te acasă. Scuză-mă, dar am ceva de rezolvat.

— Am înţeles.

— Vrei o cola pentru drum?

Am zâmbit. *Pentru drum.* Doar locuiam alături.

— Nu, mulţumesc.

— Vrei să-ţi dau o bericioaică?

Avea o sclipire răutăcioasă în ochi. Tensiunea s-a risipit. Am râs.

— Ar fi fain.

Mi-a aruncat o cutie de bere. Am prins-o.

— Mersi, am spus.

— Nu face nimic, şi am râs amândoi, pentru că *nu face nimic* era codul tăcerii dintre noi.

Auzeam aceste cuvinte de fiecare dată când ne lăsa să facem ceva interzis de părinţii noştri. *Nu face nimic.*

— Bine, am spus.

Am băgat cutia sub tricou şi am plecat.

Când am intrat în casă, Linda era ghemuită în faţa televizorului şi privea cum se piaptănă Ed Byrnes pe genericul serialului *77 Sunset Strip*. Era cam posacă. Se pare că Steve nu se sinchisise să îşi facă apariţia.

— Noapte bună, i-am spus şi am urcat în camera mea.

Am băut berea şi m-am gândit la Meg. M-am întrebat dacă trebuia să o ajut cumva. Conflictul era făţiş. Meg mă atrăgea şi o găseam simpatică, dar Donny şi Ruth erau prieteni vechi. Oare chiar avea *nevoie* de ajutor? La urma urmei, pe atunci toţi îşi băteau copiii. Uneori chiar cu pumnii. M-am întrebat cum se va sfârşi toată povestea.

Ce ne facem acum, întrebase Ruth.

M-am uitat la acuarela lui Meg de pe perete şi am încercat să găsesc un răspuns la această întrebare.

DOUĂZECI ŞI TREI

În cele din urmă, Ruth a hotărât ca Meg să nu mai iasă niciodată singură din casă. Trebuia să fie însoţită în permanenţă de ea, de Donny sau de Willie. De altfel, Meg nu prea mai ieşea din casă. Aşa că n-am avut ocazia s-o întreb dacă voia s-o ajut cumva şi, cu atât mai puţin, să fac ceva pentru ea.

Era o problemă peste puterile mele. Sau aşa credeam.

Am trăit un sentiment de uşurare.

Dacă pierdusem ceva – încrederea sau compania lui Meg – nu realizam asta. Lucrurile luaseră o turnură neobişnuită şi mă distanţasem singur de ea, ca să îmi văd de ale mele.

În următoarele zile, m-am întâlnit rar cu cei din familia Chandler şi acesta a fost un alt motiv de uşurare pentru mine. M-am jucat cu Tony, Kenny, Denise, Cheryl şi chiar cu Eddie, în momentele în care mă simţeam în siguranţă în preajma lui.

Toţi de pe stradă erau morţi de curiozitate să afle ce se întâmplă acolo. Mai devreme sau mai târziu, toate discuţiile reveneau la familia Chandler. Li se părea incredibil că Meg chemase poliţia. Era *ceva* revoluţionar, peste care nu puteau să treacă. Cum să dai pe mâna poliţiei un adult, în special pe cineva care putea să-ţi fie mamă? Era practic de neimaginat.

Pe de altă parte, întâmplarea crease oportunităţi nebănuite. Era limpede că lui Eddie îi surâdea ideea. Visa probabil să-şi denunţe tatăl. Un Eddie gânditor, iată un peisaj cu totul ieşit din comun, care creştea stranietatea atmosferei din jur.

Dar dincolo de intervenţia poliţiei, toţi copiii ştiau – inclusiv eu – că pedepsele corporale erau o realitate cotidiană, fiind aplicate pentru cele mai mărunte vini. Singura noutate era că acum era vorba despre casa familiei Chandler, pe care noi o consideraserăm un refugiu sigur. În plus, erau

implicaţi Willie şi Donny. Dar nici acest lucru nu ni s-a părut prea straniu.

Fiindcă exista precedentul Jocului.

Nu, principala noutate era poliţia. În cele din urmă, Eddie a încheiat subiectul.

— Important e că n-a halit nimeni *căcaturile* ei, nu-i aşa? a spus el.

Eddie gânditorul.

Dar era adevărat. În mod bizar, în săptămâna următoare, sentimentele noastre faţă de Meg s-au schimbat încet-încet. De la admiraţia faţă de gestul de curaj prin care riscase totul şi *faptul* că îndrăznise să conteste public autoritatea lui Ruth, am trecut la un sentiment vag de dispreţ. Cum de-a fost atât de proastă, încât să creadă că poliţia va fi de partea unei puştoaice? Cum de nu s-a gândit că nu va reuşi decât să-şi agraveze situaţia? De ce-a fost atât de naivă, de credulă şi de proastă?

Siguranţă şi respect. Aiurea. Niciunul dintre noi nu s-ar fi încrezut în poliţişti. Eram mai deştepţi de atât.

Aproape îi purtam pică. De parcă eşecul ei ne-ar fi arătat cât de neputincioşi eram. „Eşti un mucos” a căpătat nuanţe mult mai grave, de rău augur. O ştiuserăm probabil dintotdeauna, dar nu fuseserăm nevoiţi să ne gândim la asta. La naiba, ne puteau arunca în râu dacă voiau. Eram *doar nişte mucoşi*. Eram proprietatea lor. Aparţineam părinţilor noştri, cu trup şi suflet. Nu aveam nicio putere în faţa unui adult periculos, iar sentimentul de deznădejde, de umilinţă şi de furie ne copleşea.

Prin eşecul ei, Meg ne dezamăgise pe toţi.

Aşa că ne-am redirecţionat furia spre ea.

Inclusiv eu. În următoarele zile, mintea mea a schimbat macazul. Am încetat să îmi mai fac griji pentru ea. I-am întors complet spatele.

La naiba, m-am gândit. Vom vedea încotro se vor îndrepta lucrurile.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Şi s-au îndreptat spre pivniţă.

IV

DOUĂZECI ŞI CINCI

În cele din urmă, am depăşit blocajul şi m-am dus să îi vizitez. Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. În timp ce aşteptam pe verandă, am realizat două lucruri. În primul rând, Susan plângea în camera ei suficient de tare, încât să se audă prin uşa de plasă. În al doilea rând, se întâmpla ceva jos. O încăierare. Zgomot de mobilier târât pe podea. Voci înăbuşite. Mormăieli şi gemete. Era o atmosferă dezgustătoare. Pericolul plutea în aer.

Rahatul lovise ventilatorul, cum se spune.

Am fost uimit de nerăbdarea cu care îmi doream să ajung în pivniţă. Am coborât câte două trepte odată şi am dat colţul. Ştiam exact unde să-i găsesc.

Ruth era în pragul adăpostului. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut loc să intru.

— A încercat să fugă, a spus ea. Dar Willie a pus laba pe ea.

Toţi puseseră laba pe ea. Willie, Woofer şi Donny o ţintuiseră de zidul de beton, ca pe un manechin de antrenament, şi o izbeau în burtă pe rând. Meg încetase de mult să riposteze verbal. Nu se auzea decât gâfâitul şi loviturile de pumni ale lui Donny. Meg ţinea gura încleştată. Îi puteam citi înverşunarea din ochi.

Şi, pentru o clipă, a fost din nou o eroină. O eroină care lupta împotriva sorţii.

Însă doar pentru o clipă. Fiindcă m-am lămurit repede că nu putea să facă altceva decât să îndure. Neputincioasă. Şi să piardă.

Ţin minte că mi-am spus: *Bine că nu sunt în locul ei.*

Dacă aş fi vrut, aş fi putut da şi eu în ea.

Pentru o clipă, acest gând m-a făcut să mă simt puternic.

Mai târziu, m-am întrebat de multe ori: *Când m-am stricat? Când am decăzut în halul ăsta?* Şi de fiecare dată m-am întors cu gândul la acele momente.

La sentimentul de putere pe care îl trăisem atunci.

Nu mi-a trecut atunci prin minte că Ruth îmi oferise această putere trecătoare. Pentru moment mi s-a părut incredibil de reală. În timp ce stăteam şi priveam, între mine şi Meg s-a căscat o distanţă uriaşă, de netrecut. O plăceam în continuare. Dar pentru prima dată, vedeam că este esenţial diferită de mine. Vedeam că este vulnerabilă. În vreme ce eu nu eram. Eram într-o postură privilegiată. Ea era la pământ. Fusese oare inevitabil? Mi-am amintit că mă întrebase: *De ce mă urăsc?* Atunci nu avusesem un răspuns pentru ea, fiindcă nu credeam că ei o urăsc. Oare îmi scăpase ceva din vedere? Avea Meg vreun defect pe care nu îl observasem şi care împinsese lucrurile în această direcţie? Pentru prima dată, am simţit că izolarea ei era justificată.

Voiam să fie justificată.

O spun acum cu toată ruşinea.

Pentru că acum mi se pare o problemă strict personală, care ţine doar de felul meu de a fi. Am încercat o vreme să-mi spun că totul a fost din pricina războiului dintre mama şi tata, a indiferenţei pe care mi-o dezvoltasem, fiindcă fusesem permanent în mijlocul uraganului lor. Dar nu mai cred asta. De altfel, nu am crezut-o aproape niciodată. Indiferent ce simţeau unul pentru celălalt, părinţii mei m-au iubit, uneori mai mult decât meritam. Şi ştiam asta. Pentru aproape oricine, iubirea părinţilor ar fi fost suficientă ca să îi lecuiască de asemenea porniri.

Nu. Adevărul este că eu sunt de vină. Într-un fel, am aşteptat de la bun început să se întâmple aşa ceva. Ca şi cum, în acea frumoasă zi de vară, m-aş fi transformat în cu totul altcineva.

Şi mă întreb: Pe cine uram? De cine şi de ce mă temeam?

În acea zi, în pivniţă, am învăţat de la Ruth că pot scăpa de furie, ură, frică şi singurătate printr-o simplă apăsare de buton.

Şi am mai învăţat că acest sentiment are gust de victorie.

Willie a făcut un pas în spate. Era prima dată când nu mai părea neîndemânatic. S-a năpustit asupra ei cu umerii înainte şi a lovit-o atât de puternic, încât a ridicat-o de pe podea.

M-am gândit că singura ei şansă era ca unul dintre ei să rateze „placajele” şi să se izbească cu capul de perete. Dar nimeni nu avea de gând să dea chix. Era istovitor. Meg nu se putea mişca, nu putea fugi. Nu avea încotro decât să încaseze loviturile. În scurt timp, avea să cedeze şi să se prăbuşească.

Woofer şi-a luat un avânt puternic. Meg a trebuit să îndoaie genunchii ca să nu o lovească în vintre.

— Plângi, lua-te-ar dracu’! a urlat Willie.

Şi el, şi ceilalţi gâfâiau de efort. S-a întors spre mine.

— Nu vrea să *plângă,* a spus el.

— Nu-i pasă, a spus Woofer.

— N-are cum, a spus Willie. O facem noi să plângă.

— Prea multă mândrie, a spus Ruth din spatele meu. Mândria precede orice cădere. Ţineţi bine minte asta. Mândria are viaţă scurtă.

Donny s-a izbit în ea.

Fotbalul american era sportul lui preferat. Meg s-a lovit cu ceafa de zidul de beton. Braţele i-au căzut pe lângă corp. Ochii ei au căpătat un luciu sticlos.

S-a prelins câţiva centimetri pe lângă perete.

Apoi s-a oprit şi a rămas aşa.

Ruth a suspinat.

— Ajunge, băieţi, a spus ea. N-o să reuşiţi s-o faceţi să plângă. Cel puţin, nu azi.

Le-a făcut semn cu braţul întins.

— Haideţi.

Erau vizibil mulţumiţi. Dar Ruth era plictisită şi categorică.

Willie a îngăimat ceva despre curvele proaste şi apoi au plecat, unul câte unul.

Am rămas ultimul. Nu-mi puteam dezlipi privirea de la ea.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Meg s-a lăsat încet pe lângă perete şi s-a ghemuit pe pardoseala din beton.

Nu cred că ştia că sunt acolo.

— Să mergem, a spus Ruth.

A închis uşa de metal în urma mea şi a tras zăvorul.

Meg a rămas în întuneric. În spatele uşii de cameră frigorifică. Am urcat în bucătărie şi ne-am turnat un pahar de cola. Ruth a scos nişte brânză cheddar şi biscuiţi. Ne-am aşezat în jurul mesei din sufragerie.

Susan plângea în dormitorul ei, dar mult mai încet ca înainte. Willie s-a ridicat de pe scaun şi a deschis televizorul. Trebuia să înceapă *Adevăr sau consecinţe,* aşa că n-am mai auzit-o deloc.

Ne-am uitat o vreme la emisiune.

Pe măsuţă era deschisă o revistă pentru femei. Ruth a început s-o răsfoiască. Fuma ţigări Tareyton şi sorbea din sticla de cola.

S-a oprit asupra unei reclame la rujuri.

— Nu înţeleg, a spus ea. Ce femeie banală! Nu vi se pare?

A ridicat revista şi ne-a arătat fotografia.

Willie a privit atent, a ridicat din umeri şi a muşcat din biscuit. Mie mi se părea frumoasă. De vârsta lui Ruth, poate un pic mai tânără, dar frumoasă.

Ruth a clătinat din cap.

— O văd peste tot, a spus ea. Mă jur. *Efectiv peste tot.* O cheamă Suzy Parker, cică. Mare fotomodel. Dar pur şi simplu nu pricep. E o roşcată ca oricare altele. Poate asta-i faza. Bărbaţilor le plac roşcatele. Dar, la naiba, şi Meg e roşcată. Iar părul ei este mai frumos, nu vi se pare?

Am privit din nou fotografia. Eram de acord cu ea.

— Nu pricep nici să mă trăsnească, a spus încruntându-se. Meg este mai frumoasă. Mult mai frumoasă.

— Aşa este, a spus Donny.

— S-a întors lumea cu curul în sus, a spus Ruth. Nu mai are nicio logică.

Şi-a tăiat o felie de brânză şi a pus-o pe un biscuit.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

— Roag-o pe maică-ta să te lase să dormi la noi diseară, mi-a spus Donny. Vreau să vorbim ceva.

Eram pe podul Maple şi aruncam cu pietre în apă. Pârâul limpede curgea alene.

— E vreo problemă dacă vorbim acum?

— Niciuna.

Dar nu mi-a spus la ce se gândeşte.

Nu prea mă trăgea aţa să dorm la ei. Pe de o parte, nu voiam să mă înhait cu ei şi mai mult. Pe de altă parte, ştiam că, după părerea mamei, problema nu mai era aşa simplă de când în familia Chandler apăruseră două fete.

De-ar fi ştiut adevărul, m-am gândit.

— Şi Willie vrea să vorbească cu tine, a spus Donny.

— *Willie?*

— Da.

Am izbucnit în râs. N-aş fi crezut că Willie era în stare să gândească.

Îmi stârnise curiozitatea.

— Păi, în cazul ăsta, e musai să vin, nu? am spus eu.

Donny a râs şi a reuşit să arunce o piatră, care a făcut trei salturi pe luciul apei luminate din loc în loc de soare.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Mama n-a fost încântată de idee.

— N-ai ce căuta acolo, a spus.

— Mamă, dar dorm *mereu* la ei.

— Nu în ultimul timp.

— De când au venit Meg şi Susan, vrei să zici?

— Exact.

— Ascultă. Nu e mare brânză. Nu s-a schimbat nimic. Băieţii dorm în paturile supraetajate, iar Meg şi Susan în camera lor.

— În camera doamnei Chandler.

— Exact. În camera doamnei Chandler.

— Şi atunci doamna Chandler unde doarme?

— Pe canapea. Pe canapeaua extensibilă din sufragerie. Care-i problema, nu pricep?

— Ştii bine care-i problema.

— Nu, nu ştiu.

— Ba ştii.

— Ba *nu* ştiu.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tata intrând în bucătărie. De ce vă certaţi?

— Vrea să doarmă din nou la ăştia, a spus mama.

Dezghioca mazăre într-o strecurătoare.

— La care ăştia? La vecini?

— Da.

— Şi de ce nu-l laşi? a întrebat aşezându-se la masă şi deschizând ziarul.

— Robert, acum sunt două fete acolo.

— Şi?

— Te rog, a spus mama oftând. Nu cred că eşti aşa greu de cap, Robert.

— Greu de cap, pe naiba, a spus tata. Lasă băiatul să meargă. A mai rămas cafea?

— Da, a răspuns mama.

A oftat din nou şi şi-a şters mâinile de şorţ.

M-am ridicat, am luat ibricul înaintea ei şi am aprins ochiul aragazului. Mama m-a privit lung, apoi şi-a văzut de mazărea ei.

— Mersi, tată, am spus.

— N-am spus că ai voie să mergi, a zis mama.
— Dar nici nu mi-ai interzis.
Mama s-a uitat la tata şi a clătinat din cap.
— Lua-te-ar naiba, Robert.
— De m-ar lua mai repede, a spus tata.
Şi şi-a cufundat nasul în ziar.

DOUĂZECI ŞI OPT

— I-am spus despre Joc, a zis Donny.

— Cui?

— Mamei. Lui Ruth. Cui altcuiva să-i fi spus, cap de gumă?

Donny era singur în bucătărie. Îşi pregătea un sandviş cu unt de arahide, care era, probabil, toată cina lui.

Pe blatul de bucătărie erau pete de unt, de dulceaţă de struguri şi firimituri de pâine. De amorul artei, am numărat tacâmurile puse la uscat. Erau doar cinci.

— I-ai *spus?*

A încuviinţat din cap.

— I-a spus Woofer.

A muşcat din sandviş şi s-a aşezat la masa din sufragerie. M-am aşezat în faţa lui. În lemn era o arsură de un centimetru. N-o văzusem până atunci.

— Isuse. Şi ce-a zis?

— Nimic. A fost ciudat. Parcă ştia deja.

— Ştia? Ce să ştie?

— Totul. Nu s-a agitat deloc. Parcă ar fi ştiut dintotdeauna. Parcă ar fi fost din gaşca noastră.

— Glumeşti.

— Nu. Mă jur.

— Aiurea.

— Dacă-ţi zic. A vrut să ştie doar cine am jucat şi i-am spus.

— I-ai *spus?* Despre mine? Despre Eddie? Despre toţi?

— Ţi-am zis că nu-i pasă. Nu te panica, Davy. Nu pricepi că n-a deranjat-o cu nimic?

— Dar Denise? I-ai spus şi despre Denise?

— Da. I-am spus totul.

— I-ai spus c-am *dezbrăcat-o?*

Nu-mi venea să cred. Crezusem mereu că Willie e prostul familiei. L-am privit cum îşi termină sandvişul. Mi-a zâmbit şi a clătinat din cap.

— Ţi-am zis. N-ai de ce să-ţi faci griji, a spus el.

— Donny.
— Pe bune.
— *Donny.*
— Da, Davy.
— Ai *înnebunit?*
— Nu, Davy.
— Îţi dai seama vreo secundă ce-aş păţi dacă…
— N-o să păţeşti nimic, la naiba. Nu mai fi aşa fătălău. Doar e maică-mea, băga-mi-aş. Sau ai uitat?
— Vaai, ce bine mă simt. Maică-ta ştie că legăm fete dezbrăcate de copaci. Minunat.
— David, dacă ştiam că eşti aşa retardat, nu-ţi mai spuneam, a oftat el.
— *Eu* sunt retardat?
— Da.
Îl scosesem din sărite. A băgat în gură ultima bucăţică din sandvişul unsuros şi s-a ridicat de pe scaun.
— Ascultă, muilă. Ce crezi că se întâmplă chiar acum în adăpost? Chiar în secunda asta?
L-am privit lung. De unde să ştiu? Mi se rupea.
Apoi mi-am amintit. Meg era acolo.
— Nu, am spus eu.
— Ba da, a spus el.
Şi-a luat o cola din frigider.
— Aiurea.
— E a doua oară când spui asta, vrei să încetezi? Du-te şi vezi şi singur, dacă nu mă crezi. Eu doar am urcat să-mi fac un sandviş.
Am coborât în fugă scările. Donny a rămas în urma mea, râzând.
Afară se întuneca, aşa că luminile din pivniţă erau aprinse. Sub scări, deasupra maşinii de spălat şi a hidroforului din colţ atârnau două becuri.
Willie stătea în spatele lui Ruth, la intrarea în adăpost.
Amândoi aveau lanterne în mână.
Ruth mi-a făcut semn cu lanterna, aşa cum fac poliţiştii când vor să decongestioneze traficul.
— Uite că a venit şi Davy, a spus ea.

Willie mi-a aruncat o privire, de parcă ar fi spus: *Mă doare-n cur.*

Aveam gura deschisă şi uscată. Mi-am lins buzele. Am salutat-o din cap pe Ruth şi m-am uitat în jur.

N-am înţeles din prima ce se întâmplă. Poate fiindcă se schimbase contextul, poate fiindcă era vorba despre Meg, poate fiindcă era şi Ruth de faţă. Mi s-a părut o scenă ireală, ca un joc de Haloween, când toţi se deghizează şi nu îţi mai recunoşti prietenii. Donny a coborât în urma mea şi m-a bătut bărbăteşte pe umăr. Mi-a întins o sticlă de cola.

— Ai văzut? Ce ţi-am zis?

Văzusem într-adevăr.

Cumpăraseră cârlige de zece cenţi bucata şi le bătuseră în bârnele cu care Willie Sr. căptuşise tavanul. Două cârlige, la distanţă de un metru.

Tăiaseră două bucăţi de frânghie şi o legaseră pe Meg de încheieturile mâinilor. Apoi trecuseră frânghiile pe după cârlige şi le prinseseră de picioarele mesei masive de lucru, de unde le puteau regla, strânge şi desface cu uşurinţă.

Meg stătea în picioare pe un teanc de cărţi – trei volume groase dintr-un dicţionar enciclopedic.

Era legată la ochi şi avea un căluş în gură.

Avea picioarele goale. Pantalonii scurţi şi bluza cu mânecă scurtă erau murdare. Aşa întinsă cum era, i se vedea buricul.

Buricul mic şi concav.

Woofer se plimba prin faţa ei şi o cerceta cu lanterna din cap până-n picioare.

Pe obrazul stâng, chiar sub eşarfa cu care era legată la ochi, avea o vânătaie.

Susan şedea pe o ladă cu conserve de legume şi privea. Avea o fundă albastră în păr.

Într-un colţ, am zărit un teanc de pături şi o saltea gonflabilă. Mi-am dat seama că acolo dormea Meg. M-am întrebat de când.

— Gata, suntem toţi aici, a spus Ruth.

În subsol pătrundea o rază palidă de culoarea chihlimbarului. Lanterna lui Woofer era principala

sursă de lumină. Umbrele dansau frenetic. Atmosfera era stranie, instabilă, fantomatică. La un moment dat, mi s-a părut că plasa de sârmă din fereastră se mişcă. Umbrele stâlpilor de lemn care susţineau tavanul străbăteau încăperea în unghiuri ciudate. Toporul, târnăcopul, ranga şi lopata sprijinite în colţul opus patului lui Meg îşi schimbau parcă poziţiile, crescând şi micşorându-se.

Extinctorul se rostogolise pe podea.

Dar încăperea era dominată de umbra lui Meg – cu capul lăsat pe spate, cu braţele larg depărtate, clătinându-se. Era o imagine desprinsă direct din filmele şi benzile desenate horror, din *Pisica neagră*, cu Béla Lugosi şi Boris Karloff, din thrillerele istorice ieftine despre Inchiziţie, din revista *Famous Monsters of Filmland*, pe care o colecţionam zelos.

Lipseau doar torţele, instrumentele de tortură, procesiunile stranii şi vatra cu cărbuni încinşi.

M-au trecut fiorii. Nu de frică, ci la gândul ce s-ar putea întâmpla.

— Trebuie să vorbească, ăsta e Jocul, a spus Woofer.

— Bine. Dar despre ce? Ce să spună? a întrebat Ruth.

— Orice. Un secret.

Ruth a dat din cap, zâmbind.

— Sună bine. Dar cum să facă asta cu căluşul în gură?

— Nu *trebuie* să ne spună din prima, mamă, a spus Willie. Oricum, vom şti când e pregătită.

— Eşti sigur? Vrei să vorbeşti, Meggy? a întrebat Ruth.

— Eşti pregătită?

— *Nu* e pregătită, a insistat Woofer, deşi n-ar fi trebuit să se obosească, Meg nu scosese niciun sunet.

— Şi acum ce urmează? a întrebat Ruth.

Willie s-a clintit din tocul uşii de care se sprijinea şi a intrat în încăpere.

— Acum scoatem o carte de sub ea, a spus el.

S-a aplecat, a scos dicţionarul din mijloc şi a făcut câţiva paşi în spate.

Frânghiile s-au întins.

Willie şi Woofer aveau lanternele aprinse. Lanterna lui Ruth era lângă ea, stinsă.

Încheieturile lui Meg au început să se înroşească. Spatele i s-a arcuit. Mânecile bluzei i-au alunecat în jos. Nu îşi putea sprijini prea bine tălpile pe cele două cărţi rămase şi încordarea din gambe şi coapse era vizibilă. S-a ridicat în vârful picioarelor ca să scape pentru o clipă de presiunea din încheieturi, dar s-a prăbuşit la loc.

Willie şi-a închis lanterna. Atmosfera a devenit şi mai sumbră.

Meg atârna pur şi simplu de sfori, legănându-se.

— Mărturiseşte, a zis Woofer şi a izbucnit în râs. Ba nu. N-o face, a spus tot el.

— Mai scoate o carte, a spus Donny.

Am privit-o pe Susan, să văd ce efect are asupra ei. Ţinea mâinile încleştate în poală şi o privea atent pe Meg, dar nu am reuşit să desluşesc ce simte sau ce gândeşte.

Willie s-a aplecat şi a mai scos o carte.

Stătea aproape pe vârfuri.

Dar nu scotea niciun sunet.

Conturul muşchilor ei de la picioare era perfect vizibil.

— Hai să vedem cât rezistă, a spus Donny. N-are cum să n-o doară.

— Nţţţ. E prea uşor. S-o scoatem şi pe ultima. Să stea pe vârfuri, a spus Woofer.

— Vreau să văd ce face. Să vedem ce se întâmplă.

Dar nu se întâmpla nimic. Meg părea hotărâtă să reziste. Era puternică.

— Nu vreţi să-i daţi şansa să mărturisească? Nu asta era ideea? a întrebat Ruth.

— Nţţ, a spus Woofer. E prea devreme. Hai. Nu e bine. Scoate-o şi pe ultima, Will.

Şi Willie l-a ascultat.

Din spatele căluşului s-a auzit un sunet, un geamăt mic, ca un oftat, şi respiraţia ei a devenit tot mai greoaie. Bluza i s-a ridicat până aproape sub sâni şi îi vedeam burta, urcând şi coborând într-un ritm neregulat, ostenit. Capul i-a căzut pe spate pentru o clipă, apoi Meg şi-a lăsat bărbia în piept.

Echilibrul ei era precar. A început să se clatine.

Era roşie la faţă. Şi avea toţi muşchii încordaţi.

Am urmărit-o în tăcere.

Era frumoasă.

Icnetele care îi însoţeau fiecare respiraţie s-au înmulţit pe măsură ce încordarea a crescut. Nu se mai putea controla. Picioarele au început să-i tremure. Mai întâi gambele, apoi coapsele.

Pe pielea de pe coaste i se formase o peliculă subţire de transpiraţie, care se scurgea strălucind pe şolduri.

— S-o dezbrăcăm, a spus Donny.

Cuvintele au plutit în aer pentru o clipă, suspendate ca şi Meg, înainte să dărâme echilibrul extrem de fragil.

Am simţit că ameţesc.

— Daa, a spus Woofer.

Meg îi auzise. A clătinat din cap. Indignată, furioasă, speriată. Din spatele căluşului, au răzbit primele cuvinte înfundate. *Nu. Nu. Nu.*

— Ţine-ţi gura, a spus Willie.

A încercat să scape, să se zvârcolească, să tragă de frânghii şi să le scoată din cârlige. Dar nu a reuşit decât să-şi rănească încheieturile.

Nu-i păsa. Era hotărâtă să-i împiedice.

A continuat să se zbată.

Nu. Nu.

Willie s-a apropiat de ea şi a lovit-o cu dicţionarul în cap.

Meg s-a prăbuşit pe spate, năucă.

Am privit-o pe Susan. Ţinea în continuare mâinile încleştate în poală, dar încheieturile degetelor îi albiseră. Se uita ţintă la sora ei, fără să ne observe. Îşi muşca puternic şi neîncetat buza de jos.

N-am mai îndurat şi am întors capul de la ea.

Mi-am dres vocea şi am vorbit cu glas pierdut.

— Hei, mmm… băieţi… ascultaţi puţin, nu cred că…

Woofer s-a răsucit brusc spre mine.

— Avem *permisiunea!* a urlat el. Ni s-a dat voie! Eu zic s-o dezbrăcăm! Jos textila!

Am privit-o pe Ruth.

Stătea în prag, cu braţele încrucişate.

Încordarea ei era vizibilă. Părea furioasă. Ai fi zis că încearcă să rezolve o problemă dificilă. Buzele încleştate formau o linie subţire, tăioasă.

Nu îşi dezlipea ochii de pe corpul lui Meg.

Într-un târziu, a ridicat din umeri.

— Ăsta-i Jocul, nu? a spus ea.

Prin comparaţie cu restul casei, aici era destul de frig, dar brusc nu mi s-a mai părut aşa. Am simţit cum, în mod straniu, apropierea dintre noi creşte, cum căldura electrică emanată de fiecare îngreunează şi umple încăperea, încărcând atmosfera, înconjurându-ne, izolându-ne, învălmăşindu-ne. Această stare era vizibilă în încordarea cu care Willie ţinea dicţionarul. În modul în care Woofer se apropiase de Meg, mişcându-şi lanterna mult mai puţin frenetic, mângâindu-i faţa, picioarele şi abdomenul. În modul în care Donny şi Ruth mă inoculaseră cu dulcea otravă a înţelegerii tacite dintre noi.

Urma s-o facem. Să facem chestia aia.

Ruth şi-a aprins o ţigară şi a aruncat chibritul pe jos.

— Daţi-i drumul, a spus ea.

Rotocoalele de fum au pătruns în adăpost.

— Cine-o face? a întrebat Woofer.

— Eu, a spus Donny.

A trecut pe lângă mine. Woofer şi Willie aţintiseră lanternele asupra ei. Donny a băgat mâna în buzunar şi a scos briceagul de care nu se despărţea niciodată. S-a întors spre Ruth.

— Îţi pasă ce se întâmplă cu hainele, mamă? a întrebat.

S-a uitat la el.

— Pantalonii nu trebuie să-i tai, a spus el. Dar…

Avea dreptate. Nu putea să-i dea jos bluza decât tăind-o sau rupând-o de pe ea.

— Nu, a spus Ruth. Nu-mi pasă.

— Să vedem ce ne ascunde, a spus Willie.

Woofer a izbucnit în râs.

Donny s-a apropiat de ea, deschizând lama briceagului.

— Nu începe iar, a spus el. N-am de gând să te tai. Dar dacă faci vreo ispravă, te lovesc. Ai înţeles? Nu te prosti.

A vrut să se zbată, dar şi-a dat seama probabil că nu are niciun rost.

Bluza atârna amorfă pe ea. Pe dedesubt avea un sutien alb de bumbac. Nu ştiu de ce, dar acest lucru m-a surprins. Ruth nu purta niciodată sutien. Crezusem probabil că nici Meg nu purta.

Donny a tăiat mâneca stângă a bluzei, până la decolteu. Lama a trebuit să treacă de cusături. Dar briceagul lui era ascuţit. Bluza i-a căzut pe spate.

Meg a început să plângă.

Donny a trecut pe partea cealaltă şi a tăiat mâneca dreaptă. Apoi a smucit de cusătură şi a destrămat bluza. A făcut un pas în spate.

— Pantalonii scurţi, a spus Willie.

Meg plângea încet şi se chinuia să spună ceva. *Nu. Vă rog.*

— Să nu cumva să-mi dai vreun şut, a spus Donny.

Pantalonii scurţi se încheiau într-o parte. Donny le-a desfăcut fermoarul şi i-a tras în jos, aşezându-i la loc chiloţii albi şi subţiri înainte să îi coboare pantalonii până la glezne. Picioarele îi tremurau spasmodic.

S-a tras în spate şi a privit-o din nou.

Toţi o priveam.

Nu era prima dată când Meg purta aşa puţine haine. Avea un costum de baie din două piese. Aceasta era moda în acel an. Chiar şi pentru copiii mici. O văzuserăm în costum de baie.

Dar acum era altceva. Chiloţii şi sutienul sunt obiecte vestimentare intime, pe care doar fetele le pot vedea, iar singurele fete din încăpere erau Susan şi Ruth. Ce-i drept, primiserăm acceptul lui Ruth. Ba mai mult, ne încurajase s-o facem. Era aproape de neconceput.

În plus, era incredibil că o aveam pe Meg în faţa noastră. Că o puteam vedea aşa. Eram copleşiţi.

— Mărturiseşti, Meggy? a întrebat Ruth încetişor.

Meg a încuviinţat din cap. Un *da* înflăcărat.

— Ba nu mărturiseşte, a spus Willie. Nici vorbă.

Şi-a şters picăturile unsuroase de sudoare care i se prelingeau pe frunte.

Toţi transpiram. Meg mai mult decât noi. Braţele, buricul, abdomenul îi sclipeau.

— Scoate tot de pe ea, a spus Willie. Poate aşa vrea să mărturisească.

Woofer a chicotit.

— Să danseze mai întâi din buric, a spus el.

Donny a făcut câţiva paşi spre ea. I-a tăiat pe rând bretelele sutienului şi s-a îndepărtat. Sânii s-au înălţat uşor, eliberaţi din strânsoarea cupelor.

Ar fi putut să-i desfacă sutienul de la spate, dar a preferat să se plimbe prin faţa ei. A băgat lama sub banda subţire dintre cupe şi a început să taie.

Meg plângea în hohote.

Din cauza asta suferea şi mai tare, fiindcă la fiecare mişcare, sforile îi întindeau corpul la maximum.

Briceagul era ascuţit, dar a durat ceva timp. Apoi s-a auzit un pocnet mic şi sutienul a căzut, dezgolindu-i sânii.

Erau mai albi decât restul pielii, palizi, frumoşi, perfecţi. Tremurau în timp ce plângea. Sfârcurile erau de un roz cafeniu şi – după părerea mea – incredibil de lungi. Vârfurile erau aproape plate. Mici suprafeţe de carne. O formă pe care nu o mai văzusem până atunci. Mi-am dorit instantaneu să le ating.

Mi-am luat inima în dinţi şi am făcut câţiva paşi în interiorul încăperii, lăsând-o în urmă pe Ruth.

Îmi auzeam respiraţia.

Donny a îngenuncheat în faţa lui Meg şi a întins mâna. Pentru o clipă, mi s-a părut că i se închină, că o adulează.

Apoi s-a prins cu degetele de chiloţii ei şi i-a tras în jos. Fără să se grăbească.

A urmat un alt şoc pentru mine.

Părul lui Meg.

Un smoc mic de puf, blond-portocaliu, în care străluceau picături de sudoare.

I-am văzut pistruii mici de pe coapse.

Am întrezărit pliul de carne ascuns între picioarele ei.

Am studiat-o. I-am analizat sânii. Oare cum erau la atingere?

Carnea ei mi se părea incredibilă. Părul dintre picioare. Ştiam că e moale. Mai moale decât al meu. Voiam s-o ating. Simţeam fierbinţeala trupului ei. Tremura incontrolabil.

Abdomenul, coapsele, fundul alb şi palid.

Freamătul sexual din mine creştea. Dădea în pârg.

În încăpere pluteau aburii tensiunii sexuale.

Am simţit povara dintre picioare. M-am apropiat de ea, fascinat. Am trecut pe lângă Susan. Am văzut chipul lui Woofer. Îi fugise tot sângele din obraji. Willie era cu ochii ţintuiţi pe smocul ei de puf.

Meg încetase să mai plângă.

Am aruncat o privire spre Ruth. Înaintase puţin şi stătea acum în prag. Pentru o clipă, şi-a trecut mâna stângă peste sânul drept, închizând uşor degetele şi lăsând-o apoi să cadă.

Donny a îngenuncheat în faţa lui Meg, privind în sus.

— Mărturiseşte, a spus el.

Meg a început să tremure convulsiv.

Simţeam mirosul ei de transpiraţie.

A încuviinţat din cap. Nu avea încotro.

Se preda.

— Slăbiţi frânghiile, a spus Donny.

Willie s-a apropiat de masă şi a desfăcut frânghiile, lăsând-o pe Meg să atingă pardoseala de beton cu tălpile goale, apoi le-a legat la loc.

Capul i-a căzut în piept, uşurată.

Donny s-a ridicat şi i-a deznodat legătura din jurul gurii. Mi-am dat seama că era eşarfa galbenă a lui Ruth. Donny i-a scos cârpa folosită pe post de căluş. A aruncat-o pe jos şi a băgat eşarfa în buzunarul din spate al blugilor. Un colţ a rămas în afară. Semăna cu un fermier.

— Te rog… Braţele… Umerii… mă dor, a spus ea.

— Nu, a spus Donny. Asta e. Asta-i tot ce primeşti.

— Mărturiseşte, a spus Woofer.

— Spune-ne cum te atingi singură, a spus Willie. Pun pariu că îţi bagi degeţelul înăuntru, nu-i aşa?

— Nu. Spune-ne de unde ai luat sifilis, a râs Woofer.

— Şi gonoree, a spus Willie rânjind.

— Plângi, a poruncit Woofer.

— Am plâns, a spus Meg.

Acum, după ce intensitatea durerii scăzuse, îşi recăpătase parţial atitudinea sfidătoare.

Woofer a ridicat din umeri.

— Şi ce dacă? Mai plângi o dată, a spus el.

Meg nu i-a răspuns.

Sfârcurile îi deveniseră mai moi, de un roz strălucitor, mătăsos.

Dumnezeule, ce frumoasă era!

— E şi David aici? a întrebat ea, ghicindu-mi parcă gândurile.

Willie şi Donny s-au uitat la mine. N-am fost în stare să răspund.

— E aici, a spus Willie.

— David… a spus ea, dar n-a mai terminat.

Nici nu era nevoie s-o facă. Mi-am dat seama ce voia să spună.

Nu voia să fiu acolo.

Ştiam de ce. M-am ruşinat de ruşinea ei. Dar n-am îndrăznit să plec. Ceilalţi erau acolo. În plus, nu

voiam să plec. Voiam să văd. Trebuia să văd. Dorinţa a învins ruşinea.

— Şi Susan?

— Da. Şi ea, a spus Donny.

— O, Doamne.

— Hai, gata, a spus Woofer. Cui îi pasă de Susan? De ce nu mărturiseşte?

— Ce să mărturisesc, gogomane? a întrebat Meg epuizată, pe un ton foarte matur. N-am ce să mărturisesc.

Am înlemnit.

— Poate vrei să te agăţăm iar de grindă, a spus Willie.

— Bine zici.

— Poate vrei să te *biciuim,* a spus Woofer.

Meg a clătinat din cap.

— Vă rog. Lăsaţi-mă în pace. Lăsaţi-mă în plata Domnului. Nu am ce să mărturisesc.

Adevărul este că nimeni nu se aştepta să mărturisească.

Am rămas în aşteptare cu toţii, sperând să spună cineva ceva, să o convingă să joace Jocul aşa cum trebuia jucat. Sau să o forţeze. Poate că nu era o idee rea ca Willie să o agaţe din nou în grindă. Să-i facă ceva, numai să continuăm Jocul.

Dar în acele clipe, ceva s-a schimbat. Trebuia s-o luăm de la capăt. Toţi am înţeles asta. Dulcea senzaţie ameţitoare de pericol dispăruse brusc. Dispăruse în secunda în care începuse să vorbească.

Acesta era secretul.

Când vorbea, era din nou Meg. Nu o frumoasă victimă goală, ci Meg. O fiinţă gânditoare, o voce capabilă să spună ce are pe suflet şi chiar să-şi apere drepturile.

Greşiserăm când îi scoseserăm căluşul.

Ne-a cuprins dezamăgirea, furia şi frustrarea. Aşa că am rămas pur şi simplu locului.

În cele din urmă, Ruth a spart tăcerea.

— Am putea face asta, a spus ea.

— Ce? a întrebat Willie.

— Să facem ce spune ea. S-o lăsăm în pace. Să-i dăm voie să se gândească puţin. Mi se pare o idee bună.

Ne-am gândit puţin.

— Daa, a exclamat Woofer. S-o lăsăm singură aici. Pe întuneric. *Atârnată* aşa.

Era şi asta o variantă de a o lua de la capăt.

Willie a ridicat din umeri.

Donny s-a uitat la Meg. Mi-am dat seama că nu voia să plece. O privea cu intensitate.

A ridicat mâna. Încet, şovăielnic, s-a apropiat de sânii ei.

Şi, deodată, parcă am devenit una cu el. Aproape simţeam cum o ating cu vârful degetelor şi percepeam căldura umedă a pielii ei.

— Nţţţ, a spus Ruth. *Nu.*

Donny s-a uitat la ea. Şi s-a oprit. La câţiva centimetri de sânii ei.

Am tras aer în piept.

— Nu puneţi mâna pe ea, a spus Ruth. Nu vreau s-o atingeţi.

Donny a lăsat mâna în jos.

— Fetele ca ea nu sunt curate. Să nu puneţi mâna pe ea. M-aţi auzit?

O auziserăm.

— Bine, mamă, a spus Donny.

Ruth s-a întors să plece. A strivit ţigara sub călcâi şi ne-a făcut semn cu mâna.

— Veniţi, a spus ea. Dar mai întâi puneţi-i căluşul la loc.

Donny s-a uitat la mototolul de cârpă de pe jos.

— E murdar, a spus el.

— Nu e chiar aşa murdar. Nu vreau s-o aud cum zbiară toată noaptea. Bagă-i-l în gură, a spus Ruth şi s-a întors spre Meg. Gândeşte-te la un singur lucru, fetiţo. La două lucruri, de fapt. Gândeşte-te că, în primul rând, puteam s-o atârnăm pe soră-ta de grindă în locul tău. Şi, în al doilea rând, *ştiu* c-ai făcut prostii. Dar vreau să mi le spui cu guriţa ta. Confesiunea nu e doar un joc de copii. O să aud ce-

ai făcut sau de la tine, sau de la surioara ta. Cugetă la asta, a spus Ruth şi a plecat.

Am auzit cum urcă scara.

Donny i-a pus căluşul lui Meg.

Ar fi putut s-o pipăie, dar n-a făcut-o.

Ai fi zis că Ruth e încă în încăpere, cu ochii pe el. Prezenţa ei era la fel de puternică şi de imaterială ca şi mirosul de fum pe care îl lăsase în urmă. Spectrul lui Ruth ne bântuia. Ştiam că avea să ne bântuie pentru totdeauna dacă îi încălcam sau forţam ordinele.

Şi atunci am înţeles că limita pe care o stabilise prin permisiunea ei era tăioasă ca briciul.

Ruth era marea vedetă a spectacolului.

Jocul era inexistent.

Înţelegând acest lucru, mi-am dat seama că Meg nu era singura persoană dezbrăcată până la piele. Toţi eram în aceeaşi oală cu ea.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Stăteam întins în pat, bântuit de imaginea lui Meg. Nu-mi găseam somnul.

Noaptea caldă se scurgea în linişte deplină. Apoi unul sau altul dintre noi spărgea tăcerea, amintindu-şi de reacţia lui Meg când Willie scosese ultima carte de sub picioarele ei. Oare ce simţea stând atârnată acolo, cu mâinile legate deasupra capului? Cât de dureros era? Văzuserăm în sfârşit o fată goală şi am vorbit un timp despre asta, apoi s-a aşternut din nou liniştea, fiecare dintre noi învăluindu-se în coconul lui de gânduri şi de visuri.

Dar visurile noastre aveau un singur obiect. Meg. Meg, aşa cum o lăsaserăm.

Într-un târziu, am hotărât că trebuia s-o vedem din nou.

Donny ne-a amintit imediat ce riscam. Ruth ne poruncise s-o lăsăm în pace.

Casa era mică şi zgomotele reverberau peste tot, iar între noi şi Ruth nu era decât o uşă subţire. Ruth se culcase cu Susan în camera ei, chiar deasupra adăpostului. *Oare Susan era trează? Se gândea la sora ei?* Dacă Ruth se deştepta şi ne prindea în flagrant delict, riscam să fim excluşi din Joc.

Ştiam că Jocul nu se încheiase.

Dar imaginile care ne bântuiau s-au dovedit mai puternice. Trebuia să ne asigurăm că lucrurile acelea se întâmplaseră cu adevărat. Faptul că Meg era goală şi accesibilă ne-a atras ca un cântec de sirenă. Irezistibil.

Trebuia să riscăm.

Era o noapte neagră, fără lună.

Eu şi Donny am coborât din paturile de sus. Willie şi Woofer, din paturile de dedesubt.

Uşa de la dormitorul lui Ruth era închisă.

Am trecut pe lângă ea în vârful picioarelor. Pentru prima dată în viaţa lui, Woofer a reuşit să-şi înăbuşe chicotele.

Willie a luat o lanternă de pe masa din bucătărie şi Donny a deschis încet uşa pivniţei.

Scările scârţâiau. Nu puteam face nimic în privinţa asta decât să ne rugăm şi să sperăm să avem noroc.

Şi uşa adăpostului a scârţâit, dar nu la fel de puternic. Am deschis-o şi am intrat, păşind cu tălpile goale pe pardoseala rece de beton. Am zărit-o pe Meg, care era exact aşa cum o lăsaserăm şi ne-o imaginaserăm, de parcă nu s-ar fi scurs nicio secundă.

Mă rog, poate exagerez.

Între timp, mâinile îi albiseră şi i se umpluseră de pete roşii şi vineţii. În plus, chiar şi în raza subţire şi neuniformă a lanternei puteam vedea cât de palid îi era corpul. Pielea îi era înfiorată de frig, sfârcurile maro i se încreţiseră.

Ne-a auzit când am coborât şi a scos un geamăt pierdut.

— Gura, a şoptit Donny.

S-a supus.

Ne-am uitat la ea. Stăteam parcă în faţa unui altar. Parcă priveam un animal exotic într-o grădină zoologică.

Sau şi una, şi alta.

Mă întreb acum, oare lucrurile ar fi luat altă turnură dacă nu ar fi fost aşa de frumoasă, de sănătoasă şi de puternică? S-ar fi schimbat ceva dacă ar fi fost urâtă, grasă şi îngălată? Probabil că nu. Pedepsirea intrusului era inevitabilă.

Pe de altă parte, cred că Ruth şi ceilalţi i-au făcut asta *tocmai* pentru că era atât de frumoasă şi de puternică, iar noi nu eram. Am judecat-o pentru frumuseţea ei, pentru ceea ce însemna acest lucru pentru noi.

— Cred că îi e o sete de moarte, a spus Woofer.

Meg a confirmat din cap. *Da.* Da, vă rog.

— Dacă-i dăm apă, va trebui să-i scoatem căluşul, a spus Willie.

— Şi ce dacă? N-o să scoată niciun sunet, vă garantez, a spus Donny şi s-a apropiat de ea. Ai să-ţi ţii gura, nu-i aşa, Meg? Doar nu vrei s-o trezim pe mama.

Nu. Meg a clătinat categoric din cap. Era limpede că îşi dorea cu disperare o gură de apă.

— Ai încredere în ea? a întrebat Willie.

Donny a ridicat din umeri.

— Dacă scoate vreun zgomot, dă de dracu' şi ea, nu doar noi. Hai, că nu-i proastă. Îi aduce cineva o gură de apă?

— Îi aduc eu, a spus Woofer.

Lângă maşina de spălat şi uscat rufe era o chiuvetă. Woofer a deschis robinetul şi am auzit apa curgând încet. Era neobişnuit de discret.

Şi de amabil.

Willie i-a desfăcut legătura şi i-a scos cârpa murdară din gură. Meg a gemut şi a început să-şi mişte maxilarul amorţit.

Woofer s-a întors cu un borcan plin cu apă.

— L-am găsit lângă canistrele cu vopsea, a spus el. Nu miroase chiar naşpa.

Donny i-a luat borcanul din mână şi l-a apropiat de buzele lui Meg, care a început să bea cu lăcomie, scoţând sunete de satisfacţie la fiecare înghiţitură. A terminat toată apa într-o clipă.

— O, Doamne, a spus ea. O, Doamne. Mulţumesc.

Era un senzaţie stranie. Ca şi cum ne iertase totul. Ca şi cum ne era *recunoscătoare.*

Era uimitor că un singur borcan cu apă reuşise acest lucru.

Mi-am dat seama din nou cât de neajutorată era.

Şi m-am întrebat dacă şi ceilalţi simţeau aceeaşi nevoie copleşitoare, aproape ameţitoare, de a o atinge. De a o pipăi. De a vedea exact cum *se simte la atingere.* Sâni, fese, coapse. Smocul cârlionţat de păr blond-roşcat dintre picioare.

Adică exact ce nu aveam voie să facem.

Simţeam că leşin. Atracţia şi interdicţia. Erau la fel de puternice.

— Mai vrei? a întrebat Woofer.

— Dacă-mi dai, da. Te rog.

A alergat la chiuvetă şi s-a întors cu borcanul plin. I l-a dat lui Donny şi Meg l-a golit din nou.

— Mulţumesc. Vă mulţumesc.

Şi-a lins buzele uscate şi crăpate.

— Vreţi… credeţi că puteţi…? Frânghiile… mă rănesc foarte tare.

Se vedea limpede că-i aşa. Deşi stătea cu tălpile pe pardoseală, corpul îi era întins şi încordat.

Willie s-a uitat la Donny.

Apoi amândoi s-au uitat la mine.

M-am pierdut cu firea pentru o clipă. De ce le-ar fi păsat de părerea mea? Dar căutau probabil un răspuns şi încercau să-l scoată de la mine.

În orice caz, am încuviinţat din cap.

— Am putea slăbi frânghiile, a spus Donny. Puţin. Cu o condiţie.

— Orice. Spune!

— Jură că n-o să sari la bătaie.

— Să sar la bătaie?

— Jură că n-o să scoţi niciun sunet, că n-o să încerci vreo manevră, că n-o să sari la bătaie şi că n-o să ne spui. Că n-o să ne spui *niciodată.*

— Să vă spun că ce?

— Că te-am atins.

Replica a căzut ca un trăsnet.

Aşadar, iată că toţi visaserăm acelaşi lucru în dormitorul de deasupra. N-ar fi trebuit să fiu surprins. Dar eram. Abia mai respiram. Mi se părea că toţi din încăpere îmi aud bătăile inimii.

— Că m-aţi atins? a întrebat Meg.

Donny a roşit puternic.

— Ştii tu.

— Dumnezeule, a spus ea clătinând din cap. Isuse Hristoase. Fii serios.

A oftat. Apoi s-a gândit câteva clipe.

— Nu, a spus ea.

Cumpănise propunerea şi, cu orice risc, refuza categoric.

— Hai, nu te pune cu noi.

— Nu. Nu vă las să-mi faceţi asta. Pe niciunul din voi.

Se înfuriase. Dar şi Donny îşi pierduse cumpătul.

— *Putem s-o facem oricum, cretino.* Cine să ne oprească?

— Eu.

— Cum?

— Să vă ferească Dumnezeu să puneţi mâna pe mine. Vă spun lui Ruth. Şi ţip.

Era clar că vorbea serios. Că avea de gând să ţipe. Nu-i păsa.

Ne avea la mână.

— Bine, a spus Donny. Cum vrei tu. Atunci lăsăm frânghiile aşa. Îţi punem căluşul şi cu asta basta.

O podidiseră lacrimile. Dar nu era dispusă să cedeze. Nu în această privinţă.

— Bine, a spus cu amărăciune. Puneţi-mi căluşul. Hai odată. Plecaţi. Valea!

— Cum vrei tu.

I-a făcut semn din cap lui Willie şi acesta s-a apropiat cu eşarfa şi cârpa în mână.

— Deschide gura, a spus el.

Meg a ezitat o clipă. Apoi a deschis-o. Willie i-a îndesat cârpa în gură şi i-a legat eşarfa în jurul capului. A înnodat-o mai strâns decât era nevoie, mai strâns decât înainte.

— Înţelegerea dintre noi rămâne valabilă, a spus Donny. Ţi-am dat apă. Dar nu te-am văzut, nu ne-ai văzut. Ai înţeles?

Meg a încuviinţat din cap. Era goală şi chinuită, dar reuşea cumva să-şi păstreze demnitatea.

Era absolut admirabilă.

— Bine, a spus Donny şi s-a întors să plece.

Dar îmi venise între timp o idee.

Când a trecut pe lângă mine, am întins mâna şi l-am oprit.

— Donny?

— Da?
— Ascultă. Hai să slăbim frânghiile. Un pic doar. Să împingem masa de lucru patru sau cinci centimetri. Ruth n-o să observe. Uită-te la ea. Vrei să-şi disloce vreun umăr sau ceva? Mai e mult până dimineaţă, înţelegi?
Am vorbit destul de tare încât să mă audă şi ea.
Donny a ridicat din umeri.
— I-am făcut o propunere. Ne-a refuzat.
— Ştiu, am spus.
M-am aplecat zâmbind şi i-am şoptit:
— Dar poate ne va fi *recunoscătoare.* Înţelegi? Poate ţine minte. Pentru data viitoare.

Am împins masa.
Mai bine zis, am ridicat-o şi am mutat-o, ca să nu facem zgomot. Am pus umărul toţi patru, aşa că n-a fost prea greu. I-am slăbit strânsoarea cu cel mult doi centimetri, doar atât cât să-şi poată îndoi puţin coatele. În orice caz, nu mai avusese de foarte mult timp aşa o libertate de mişcare.
— Pe curând, am şoptit înainte să închid uşa.
Era beznă, dar mi s-a părut că a dat din cap.
Eram complice, m-am gândit. Complicele ambelor tabere.
Jucam la două capete.
Minunată idee.
Eram mândru de mine.
M-am simţit inteligent şi virtuos. M-a cuprins exaltarea. O ajutasem. Cândva, îmi voi primi răsplata. Cândva, mă va lăsa s-o ating, eram convins. Era inevitabil. Poate pe ceilalţi nu-i va lăsa, dar pe mine da.
Da, pe mine mă va *lăsa.*
De aceea i-am şoptit: „Pe curând, Meg”.
Şi mi s-a părut că îmi mulţumise.
Îmi ieşisem din minţi. Eram nebun de-a binelea.

TREIZECI

Dimineaţă, până să coborâm noi, Ruth o dezlegase şi îi adusese haine de schimb, o ceaşcă de ceai fierbinte şi două felii de pâine albă prăjită, fără unt. Când am intrat, Meg bea şi mânca ce primise, stând cu picioarele încrucişate pe salteaua gonflabilă.

Îmbrăcată, dezlegată şi fără căluş, nu mai părea aşa misterioasă. Era palidă şi slăbită. Obosită şi abătută. Nu mai păstra aproape nimic din semeţia de ieri.

Se vedea că înghite cu greu.

Ruth se purta foarte mămos.

— Termină felia de pâine, i-a spus ea.

Meg s-a uitat la ea, apoi şi-a coborât privirea spre farfuria de hârtie din poală.

De sus, se auzea televizorul. Era o emisiune concurs. Willie îşi târşâia picioarele.

Afară ploua.

Meg a muşcat din pâine şi a mestecat o veşnicie, până când n-a mai rămas mare lucru de înghiţit.

Ruth a oftat. Felul în care mesteca Meg era un test pentru ea. Stătea cu mâinile în şold şi cu picioarele depărtate, de parcă era George Reeves în rolul lui Superman.

— Hai. Mai ia o gură, a spus ea.

Meg a clătinat din cap.

— E prea… Nu pot. Am gura foarte uscată. Pot să stau puţin? S-o mănânc mai târziu? Uite, beau ceaiul.

— Eu nu irosesc mâncarea, Meg. Mâncarea costă bani. Am prăjit pâinea special pentru tine.

— Da… Ştiu… Doar că…

— Ce vrei să fac? S-o arunc?

— Nu. Pot s-o mănânc mai târziu? Te rog.

— Se întăreşte. Mănânc-o acum. Cât e proaspătă. Dacă o laşi deoparte, se adună gângăniile. Gândacii. Furnicile. Şi nu vreau să mi se umple casa de insecte.

În mod ironic, două muşte bâzâiau chiar atunci prin jur.

— O mănânc acuşi, Ruth. Promit.

Ruth s-a gândit o clipă. Şi-a schimbat poziţia, unindu-şi călcâiele şi încrucişându-şi braţele.

— Meg, scumpo. Încearcă s-o mănânci acum. Îţi face bine.

— Ştiu. Dar îmi vine greu. Beau întâi ceaiul, bine?

Şi-a dus cana la gură.

— Dar cine-a zis că trebuie să fie uşor? N-a zis nimeni asta, a râs Ruth. Eşti femeie, Meg. E o treabă grea, să ştii.

Meg ridicat privirea spre ea, a dat din cap şi a luat câteva înghiţituri de ceai.

Eu, Donny, Woffer şi Willie, îmbrăcaţi încă în pijamale, priveam din prag.

Începusem să devin puţin agitat. Ruth şi Meg nu ne observaseră încă.

Ruth stătea cu ochii pe Meg, care o privea la rândul ei, sorbind încet ceaiul fierbinte din cana aburindă. De afară se auzeau vântul şi ploaia. Hidroforul a pornit pentru câteva secunde şi s-a oprit la fel de brusc. Meg bea încet, sub privirile atente ale lui Ruth.

Apoi, la un moment dat, a coborât privirea şi tras în piept aburul cald şi parfumat al ceaiului, scoţând un oftat de plăcere.

Atunci Ruth a explodat pur şi simplu.

A lovit-o peste mâini şi cana s-a făcut ţăndări de peretele de cărămidă. Ceaiul s-a prelins şi a format o pată, ca de urină.

— *Mănânc-o!*

Şi-a înfipt degetul în feliile de pâine, care erau cât pe ce să alunece de pe farfuria de hârtie.

— Bine! Gata! Mănânc! Mănânc imediat! Bine?

Ruth s-a aplecat şi aproape şi-a lipit nasul de faţa ei. Meg nu mai putea să bage în gură feliile de pâine nici să fi vrut. Trebuia s-o împingă pe Ruth şi asta n-ar fi fost o idee prea bună. Ruth clocotea de furie.

— Ai stricat peretele lui Willie, a spus ea. Şi mi-ai spart cana, lua-te-ar dracu'. Crezi că am dat bani puţini pe ea? Crezi că ceaiul e *ieftin?*

— Îmi pare rău, a spus Meg ridicând felia de pâine.

Ruth s-a apropiat şi mai tare de faţa ei.

— Mănânc. Bine, Ruth?

— Să te pună dracu' să nu mănânci.

— Mănânc.

— Ai distrus peretele lui Willie.

— Îmi pare rău.

— Acum cine-l curăţă? Cine curăţă peretele?

— Eu. Îmi pare rău, Ruth. Sincer.

— Marş de-aici, jegoaso. Ştii cine-o să-l cureţe?

Meg n-a răspuns. Nu ştia ce să spună. Ruth era din ce în ce mai turbată şi nimic nu părea s-o liniştească.

— *Ştii?*

— N… nu.

Ruth şi-a îndreptat spatele şi a început să urle.

— *Su-san!* Su-san! Coboară imediat.

Meg a dat să se ridice. Ruth a împins-o la loc.

De data asta, feliile de pâine au căzut de pe farfurie.

Meg a încercat să le ridice şi a pus mâna pe felia din care muşcase. Ruth a călcat în picioare cealaltă felie.

— Las-o baltă! a spus ea. Nu vrei să mănânci, nu te obligă nimeni.

A luat farfuria de hârtie şi a aruncat cât colo pâinea din care muşcase Meg.

— Crezi că mult am de gând să te mai *slugăresc?* Javră mică. Nerecunoscătoareo!

Susan cobora şchiopătând scările. Am auzit-o cu mult înainte să-şi facă apariţia.

— Susan, vino aici!

— Da, mătuşă.

M-am tras într-o parte, s-o las să treacă. Woofer a făcut o reverenţă, chicotind.

— Taci din gură, a spus Donny.

Avea un aer foarte demn pentru o fetiţă. Era îngrijit îmbrăcată, păşea atent şi privea înainte cu seriozitate.

— Treci lângă masă, a spus Ruth.

Susan a ascultat-o.

— Întoarce-te.

S-a întors cu faţa spre masă. Ruth s-a uitat la Meg şi şi-a scos cureaua dintr-o mişcare.

— Uite cum curăţăm noi peretele, a spus ea. Curăţăm peretele ştergând totul cu buretele.

S-a întors spre noi.

— Să vină unul dintre voi să-i ridice rochia şi să-i dea jos chiloţii.

Era prima dată când vorbea cu noi în acea dimineaţă.

Meg a încercat din nou să se ridice, dar Ruth a împins-o la loc cu fermitate.

— Hai să stabilim o regulă, domnişorico, a spus ea. Dacă nu mă asculţi, eşti obraznică, faci pe deşteapta cu mine sau *altceva* de genul acesta, soră-ta o încasează. Şi-o primeşte în locul tău. Sub ochii tăi. Să facem o probă. Dacă nu funcţionează, încercăm şi alte metode.

S-a întors spre Susan.

— Ţi se pare corect, Suzie? Să plăteşti pentru haita de soră-ta? Pentru faptele ei?

Susan a început să plângă încetişor.

— N… nuuu, a suspinat ea.

— Bineînţeles că nu. Nici mie nu mi se pare corect. Ralphie, vino şi dezbrac-o pe fetiţa asta la fundul gol. Voi, ceilalţi, ţineţi-o bine pe Meg, în caz c-o mănâncă în cur şi îşi ia nasul la purtare. Dacă vă face probleme, cârpiţi-o. Şi aveţi grijă unde puneţi mâna. Foarte probabil, are lăţei. Dumnezeu ştie pe unde i-a umblat pizda înainte să vină la noi.

— Lăţei? a întrebat Woofer? Ce-s *ăia?*

— Nu contează, a spus Ruth. Fă ce ţi-am spus. Ai toată viaţa înainte ca să înveţi despre lăţei şi lindini.

Bătaia a decurs la fel ca precedenta, doar că acum era de faţă şi Meg. Iar motivul era absolut nebunesc.

Dar deja ne obişnuiserăm.

Woofer i-a coborât chiloţii până în dreptul protezelor şi, de data asta, n-a mai trebuit s-o ţină nimeni pe Susan cât Ruth i-a ars douăzeci de curele, fără întreruperi, făcând-o să ţipe şi să plângă şi înroşindu-i fundul, în încăperea gândită de Willie Sr. ca adăpost antiatomic. Meg a încercat să riposteze la auzul ţipetelor, plânsetelor şi şuierului curelei, dar Willie i-a răsucit braţul la spate şi a ţintuit-o cu capul în salteaua gonflabilă, încât abia mai putea respira, darămite să-i mai poată veni în ajutor surorii ei. Susan plângea. Meg plângea. Şi stropea cu lacrimi salteaua mizerabilă. Iar eu şi Donny, în pijamalele noastre boţite, priveam şi ascultam.

După ce-a isprăvit, Ruth şi-a îndreptat spatele şi s-a încins cu cureaua. Susan s-a aplecat cu dificultate, clămpănind protezele, şi-a ridicat chiloţii şi şi-a netezit spatele rochiei.

Willie i-a dat drumul lui Meg şi s-a tras câţiva paşi în spate.

Susan s-a întors spre noi. Meg a ridicat faţa din saltea. Pentru câteva secunde, ochii li s-au întâlnit şi au vorbit parcă din priviri. În spatele lacrimilor şi tristeţii lor, se citea o linişte stranie.

Acest lucru m-a tulburat. M-am întrebat dacă, până la urmă, nu erau mai puternice decât noi.

Simţeam că situaţia era din nou pe punctul să degenereze.

Când am văzut cum se uită Meg la Ruth, am înţeles şi de ce.

Avea o privire sălbatică.

Fără să vrea, Ruth a făcut un pas în spate. Meg a scrutat încăperea cu ochi îngustaţi. A zărit în colţ târnăcopul, toporul, ranga şi lopata, care erau

sprijinite de perete şi stăteau parcă la taifas, ca membre ale aceleiaşi familii a distrugerii.

— Cred c-am enervat-o pe Meg, băieţi, a spus Ruth zâmbind.

Meg n-a spus nimic.

— În fine, ştim cu toţii că n-are nicio şansă. Dar hai să luăm totuşi lucrurile alea de-acolo, ca să n-o ispitească. Cine ştie? Poate-i suficient de proastă şi vrea să-şi încerce norocul. Hai, luaţi-le. Şi trageţi zăvorul la plecare. Apropo, Meggy. Te-ai lins pe bot de prânz şi cină. Îţi urez o zi bună.

S-a întors şi a plecat.

Am urmărit-o cum iese din încăpere. Mergea puţin clătinat, parcă ar fi băut, deşi ştiam că era încă prea dimineaţă.

— Vrei s-o legi din nou? l-a întrebat Woofer pe Willie.

— *Încearcă numai,* a spus Meg.

Willie a pufnit.

— Ce tare, Meg, a spus el. Faci pe dura cu noi. Dacă vrem, te putem lega la orice oră şi ştii bine asta. Apoi, nu uita că e şi Susan aici.

Meg l-a străpuns cu privirea. Willie a ridicat din umeri.

— Poate mai târziu, a spus el şi a ridicat toporul şi lopata. Woofer a luat ranga şi târnăcopul şi l-a urmat.

Au discutat apoi unde să pună uneltele scoase din adăpost. Subsolul se inunda uneori şi puteau rugini. Woofer a propus să le atârne de grinzile care căptuşeau tavanul. Donny a sugerat să le agaţe în cuie, pe perete. Willie a zis că el îşi bagă picioarele şi le pune lângă boiler. N-aveau decât să ruginească. Donny a câştigat disputa şi au început să le facă loc în vechiul dulap de scule al lui Willie Sr., construit în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, în care ţineau acum doar un ciocan şi nişte cutii de cuie.

Mi-am luat inima în dinţi şi m-am uitat la Meg. Mă aşteptam să fiu privit cu ură. Pe de o parte, îmi era groază de asta, pe de altă parte, speram să fie

aşa, ca să pot alege definitiv una dintre tabere. Jocul la două capete era tot mai dificil. Dar nu m-a privit cu ură. Ci mai degrabă cu indiferenţă.

— Ai putea fugi, am spus încetişor. Dacă vrei, te pot ajuta.

Mi-a zâmbit, dar într-un mod deloc plăcut.

— Şi ce vrei în schimb, David? a întrebat ea. Ai vreo propunere?

Pentru o clipă, chiar a vorbit ca boarfa care spunea Ruth că este.

— Nu. Niciuna, am spus.

Dar mă demascase. Începusem să roşesc.

— Serios?

— Jur. Pe bune. Nu-ţi cer nimic. Nu ştiu unde ai putea fugi, dar măcar să scapi de-aici.

Meg a încuviinţat şi a privit-o pe Susan.

— Eu aş putea fugi, dar *ea* nu, mi-a spus pe un ton complet schimbat, incredibil de raţional, de practic şi de matur.

În acel moment, privind-o pe Meg, Susan a izbucnit în plâns. A venit şontâcăind până la ea, a sărutat-o pe buze, apoi pe obraji şi din nou pe buze.

— Găsim noi *o soluţie*, a spus ea. Nu-i aşa, Meg?

— Da. Aşa e, a spus Meg uitându-se la mine.

S-au strâns în braţe şi, după ce s-au desprins din îmbrăţişare, Susan s-a apropiat de mine, care stăteam în prag, şi m-a luat de mână.

Apoi am încuiat-o împreună în adăpost.

TREIZECI ŞI UNU

După această întâmplare, m-am ferit de ei pentru o vreme, încercând parcă să-mi retrag oferta de ajutor.

În împrejurările date, nu puteam face mai mult.

Imaginile mă bântuiau.

Meg râzând în roata Ferris, Meg întinsă pe Pietroi, lângă pârâu. Meg lucrând grădină în pantaloni scurţi, cu bluza cu spatele gol şi pălăria de soare prea mare pentru ea. Meg jucând baseball, alergând ca să atingă toate bazele. Dar mai presus de toate, Meg goală, epuizată, vulnerabilă şi accesibilă.

Totodată, îmi aminteam de loviturile lui Willie şi Donny.

Cum o ţintuiseră cu capul de salteaua gonflabilă pentru că nu reuşise să mănânce o felie de pâine.

Imaginile erau contradictorii. Mă derutau.

Aşa că, încercând să decid ce să fac şi sub pretextul vremii ploioase şi urâte, m-am ferit de ei.

L-am văzut de două ori pe Donny în acea săptămână. Pe ceilalţi nu i-am văzut deloc.

Prima dată era după-amiază şi Donny scotea gunoiul din casă, trăgându-şi peste cap puloverul, ca să se apere de ploaia cenuşie.

— Ghici ce, a spus el. Fără apă în noaptea asta.

Ploua de trei zile.

— Hă?

— *Meg*, gogomane. Ruth nu-i dă voie se bea apă în noaptea asta. Până mâine dimineaţă.

— De ce?

— E mult de povestit, a spus zâmbind. Îţi spun mai târziu.

Şi a intrat fugind în casă.

A doua oară l-am întâlnit peste câteva zile. Vremea se îmbunătăţise şi tocmai plecasem la magazin pe bicicleta mea cu patru viteze. Donny m-a ajuns din urmă pe Schwinn-ul lui vechi şi rablagit.

— Unde te duci?

— La magazin. M-a trimis mama după lapte. Tu?
— La Eddie. Este meci mai târziu, lângă turnul de apă. Braves contra Bucks. Vrei să te aşteptăm?
— Nu.
Meciurile de juniori nu mă interesau.
Donny a clătinat din cap.
— Trebuie să scap de-acolo, a spus. O iau razna. Ştii ce m-au pus să fac?
— Ce?
— Să-i golesc oala de noapte în fundul curţii. Îţi vine să crezi?
— Cum? De ce?
— Nu mai are ce căuta sus. I s-a tăiat privilegiul de a merge la baie. Şi proasta încearcă să se ţină. Dar chiar şi *ea* trebuie să se pişe sau să se cace din când în când şi a picat măgăreaţa pe mine să fac aceste frumoase onoruri! Îţi vine să crezi? De ce dracu' nu l-a pus pe Woofer? a întrebat, ridicând din umeri. În fine, mama zice că trebuie s-o facă unul din noi, ăştia mai mari.
— De ce?
— De unde naiba să ştiu? a spus şi s-a îndepărtat. Hei, eşti sigur că nu vrei să te aşteptăm?
— Nu. Azi, nu.
— Bine, ne mai vedem. Treci pe la noi.
— Trec.
Dar n-am trecut. Nu atunci.
Mi s-a părut totul foarte străin. Nu mi-o puteam imagina pe Meg folosind toaleta şi cu atât mai puţin oala de noapte pe care o golea Donny în fundul grădinii. Dacă mergeam la ei şi nu curăţaseră după ea în acea zi? Dacă mirosea a pişat şi-a rahat acolo? Eram dezgustat. Eram dezgustat de *ea*. Asta nu era Meg. Era altcineva.
Am început să fiu tulburat de o nouă imagine stranie. Şi, din păcate, nu aveam cui să-mi descarc sufletul.
Toţi copiii de pe strada noastră ştiau că se întâmplă ceva acolo. Unii aveau o idee mai vagă, alţii bizar de specifică. Dar niciunul nu avea vreo *părere* despre subiect. De parcă ar fi fost vorba

despre o furtună, un apus de soare sau o forţă a naturii. Nu vorbeam despre asta, aşa cum nu vorbeam despre ploile de vară.

În orice caz, eram suficient de mare încât să ştiu că unele probleme trebuia să le discut cu tata.

Aşa că am încercat să fac asta.

După ce mai crescusem, tata mă lua cu el la *Cuibul de vulturi* ca să îl ajut cu aranjatul mărfii şi curăţenia.

Eram în bucătărie şi frecam grătarul cu un burete de sârmă şi sodă caustică, încercând să înlătur grăsimea acumulată. Era o sarcină neplăcută, pe care Meg o făcuse de nenumărate ori la ei acasă, când, din senin, mi-am dat drumul la gură.

Tata pregătea o salată de creveţi şi fărâmiţa în castron bucăţi de pâine ca s-o lungească.

Tocmai venise maşina care livra băuturi şi prin fereastra despărţitoare dintre bar şi bucătărie l-am văzut pe Hodie, barmanul din tura de zi, bifând marfa primită pe o foaie de comandă şi certându-se cu distribuitorul pentru câteva baxuri de vodcă. Era evident că încercase să-l ţepuiască. Hodie era nebun. Hodie era un ins din Georgia, slab ca o grisină, cu un temperament atât de imprevizibil, încât petrecuse jumătate din război la carceră. Distribuitorul începuse să transpire.

Tata privea amuzat. El n-ar fi făcut mare caz pentru două baxuri în plus sau în minus. Cu condiţia să nu le plătească. Dar Hodie era deja probabil cu capsa pusă.

— Tată, am spus. Ai văzut vreodată un băiat care să dea într-o fată?

Tata a ridicat din umeri.

— Sigur, a răspuns el. Puştani. Şi beţivi. Da, am văzut câţiva. De ce?

— Crezi că… e OK să faci… asta?

— OK? Adică justificat?

— Da.

— Grea întrebare, a izbucnit el în râs. Ce-i drept, femeile te pot călca uneori pe nervi. Dar, în general, nu. Cu femeile trebuie să tratezi altfel problema. Trebuie să le respecţi, pentru că sunt sexul slab. Nu te poţi purta golăneşte cu ele, înţelegi?

Şi-a şters mâinile de şorţ şi mi-a zâmbit.

— Ce-i drept, uneori şi-o caută cu lumânarea. Când lucrezi o viaţă într-un bar, cum am lucrat eu, vezi tot felul de lucruri. Femei care se îmbată muci, întrec orice măsură, devin violente, gălăgioase şi sar la bătaie la tipii cu care au ieşit în oraş. Ce să facă şi ei în astfel de cazuri? Să stea ca mămăligile? Le mai trag câte-o palmă. Important este să pui capăt imediat acestor conflicte. Excepţia întăreşte regula, înţelegi? Să nu dai niciodată într-o femeie şi Doamne fereşte să aud vreodată că ai făcut asta. Ai încurcat-o cu mine. Dar câteodată n-ai *încotro.* Câteodată femeile întind coarda. Înţelegi? E o problemă cu două tăişuri.

Transpiram. Mai mult din cauza conversaţiei, decât a efortului.

Tata a început să pregătească salata de ton. A fărâmiţat şi în ea câteva bucăţi de pâine şi a adăugat murături. Între timp, Hodie îl gonise pe distribuitor la maşină, să caute sticlele de vodcă lipsă.

M-am străduit să descifrez spusele tatei: nu era OK să dai niciodată într-o fată, dar câteodată era.

Când întinde coarda.

Expresia mi s-a întipărit în minte. Oare Meg întinsese prea mult coarda cu Ruth? făcuse ceva ce nu văzusem?

Niciodată sau *câteodată?* Care era situaţia ei?

— Dar de ce mă întrebi? a spus tata.

— Nu ştiu. Am vorbit despre asta cu prietenii mei.

A încuviinţat din cap.

— Tu fă bine şi nu lovi pe nimeni. Băiat *sau* fată. Aşa te fereşti de belele.

— Da, tată.

Am turnat sodă caustică pe grătar şi am privit cum sfârâie grăsimea.

— Lumea spune că tatăl lui Eddie Crocker îşi bate nevasta. Şi pe Denise, şi pe Eddie.

— Da. Ştiu, a spus tata încruntat.

— Adică e adevărat?

— N-am spus asta.

— Dar e adevărat, nu?

— Ascultă, a spus el oftând. Nu ştiu de ce te-a pălit brusc interesul, dar eşti destul de mare ca să pricepi că… în fine, treaba stă aşa cum ţi-am explicat. Uneori, dacă li se forţează limitele şi *simt* că n-au încotro… bărbaţii fac ceea ce n-ar trebui să facă.

Avea dreptate. *Eram* destul de mare ca să pricep. Chiar şi dincolo de cuvinte. Spusele lui mi s-au întipărit în minte la fel limpede ca şi ţipetele lui Hodie.

Cândva, din dracu' ştie ce motiv, tata o lovise pe mama.

Mi-am amintit ca prin vis. Cum mă trezisem noaptea din somn. Mobila trântită. Ţipetele. Plesnetul de palmă.

Cândva. Demult.

M-am înfuriat brusc pe el. M-am uitat la corpul lui masiv şi m-am gândit la mama. Apoi, încet-încet, m-a cuprins un sentiment de indiferenţă, de izolare şi de precauţie.

Şi mi-am dat seama că, de fapt, ar fi trebuit să vorbesc cu mama. Ea ar fi ştiut ce să-mi spună.

Dar n-am găsit puterea s-o fac. N-aş fi făcut-o nici măcar dacă ar fi fost atunci acolo.

Tata a terminat de pregătit salatele şi şi-a şters mâinile de şorţul alb de bumbac, pentru care, glumeam eu, ar fi trebuit chemat sanepidul. A început apoi să felieze un baton de salam cu noua lui maşină electrică, de care era extrem de mândru. Am împins grăsimea în jgheab. Grătarul era strălucitor de curat.

Nu rezolvasem absolut nimic.

Şi, în scurt timp, m-am întors în casa vecinilor.

TREIZECI ŞI DOI

M-am întors, fiindcă imaginea trupului lui Meg nu-mi dădea pace.

Îmi aţâţa fanteziile. Zi şi noapte. Unele dintre ele erau tandre, altele violente sau de-a dreptul caraghioase.

Stăteam noaptea în pat, cu tranzistorul sub pernă şi ascultam melodia „At the Hop” cântată de Danny & the Juniors. Închideam ochii şi mi-o imaginam pe Meg dansând cu un partener nevăzut, singura fată din cantina elevilor, purtând o pereche de şosete albe cu margini de dantelă şi nimic altceva. Se simţea în largul ei aşa dezbrăcată, ca în povestea cu hainele noi ale împăratului.

Sau îmi imaginam că jucăm Monopoly, stând unul în faţa celuilalt, iar eu nimeream pe Marvin Gardens sau pe Boardwalk şi ea ofta, se ridica şi pleca, îmbrăcată doar într-o pereche de chiloţi transparenţi de bumbac.

Dar cel mai des îmi închipuiam că Meg stă goală în braţele mele, sub lumina stelelor de un albastru aprins, şi ne sărutăm pe melodia „Twilight Time” a trupei Platters.

Uneori, mă gândeam la Joc. Şi atunci farmecul se risipea.

Deveneam agitat şi neliniştit.

Simţeam *imboldul* de a merge la ei. Dar îmi era frică de ce-o să descopăr acolo.

Într-un târziu, mama a observat starea mea. Mă urmărea cu buzele strânse, întrebându-se ce se întâmplă cu mine, de sunt atât de încordat, de ce am vărsat paharul cu apă la cină şi de ce nu o privesc în ochi.

Cred că de asta n-am vorbit niciodată cu ea. Sau poate n-am vorbit cu ea pentru că era femeie şi, bineînţeles, mama mea.

M-am dus în schimb la vecini.

Aici lucrurile se schimbaseră din nou.

Când am intrat în casă, primul lucru pe care l-am remarcat a fost tusea lui Ruth. Am auzit-o apoi cum vorbeşte cu cineva şi mi-am dat seama că i se adresează lui Meg. Vorbea pe un ton pe care nu-l folosea niciodată cu noi, ca şi cum ar fi fost o învăţătoare care educă o fetiţă neştiutoare. Am coborât scările.

Înşiraseră un prelungitor pe deasupra maşinii de spălat şi montaseră o lampă industrială, atârnând-o de bârnele transversale ale lui Willie Sr. Becul, protejat de un grilaj de fier, strălucea puternic.

Ruth şedea pe un scaun pliant, parte dintr-un set vechi pe care îl depozitaseră acolo. Era cu spatele la mine şi fuma. Pe jos era plin de chiştoace.

Băieţii nu erau nicăieri.

Meg stătea în faţa ei, îmbrăcată într-o rochie galbenă cu volane. Era probabil o rochie veche a lui Ruth. Din câte mi-am dat seama, nu era deloc curată. Mânecile scurte bufante şi fusta plisată o lăsau pe Meg cu braţele şi picioarele dezgolite.

Ruth purta o rochie asemănătoare, de culoare verzuie, dar mai simplă şi cu mai puţine volane.

Pe lângă fumul de ţigară, simţeam miros de camfor. De naftalină.

Ruth vorbea în continuare.

La prima vedere, ai fi zis că-s surori. Aveau cam aceeaşi greutate, dar Ruth era mai înaltă şi mai slabă. Amândouă aveau părul îngrăşat şi rochiile lor vechi miroseau a naftalină. Părea că probează garderoba pentru o petrecere.

Ruth fuma.

Meg era legată de mâini şi de picioare de unul dintre stâlpii de susţinere montaţi de Willie Sr.

Avea căluş, dar era dezlegată la ochi.

— Când eram de vârsta ta, l-am căutat pe Dumnezeu, a spus Ruth. Am mers la toate bisericile din oraş. Baptistă, luterană, episcopală, metodistă. Şi aşa mai departe. Am mers chiar şi la catolici, la Saint Matties, şi am stat în balcon, lângă orgă. Bine, asta se întâmpla înainte să *învăţ* ce le poate capul femeilor. Şi ştii cine m-a învăţat? Mama.

Bineînţeles, nu m-a învăţat deschis, aşa cum fac eu cu tine. Am prins totul din zbor. Trebuie să înţelegi că ai mei mi-au oferit totul. Tot ce-şi poate dori o fată. Într-adevăr, nu m-au dat la facultate, dar pe vremea mea aşa ceva era absolut firesc. Tata, Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească, a muncit din greu ca eu şi mama să avem de toate. Nu aşa cum a făcut Willie cu mine.

Şi-a aprins o ţigară Tareyton de la cea pe care tocmai o terminase şi a aruncat chiştocul pe jos. Deşi coborâsem năvalnic scările şubrede şi Meg mă privea ţintă cu o expresie ciudată, Ruth nu mă observase sau nu-i păsa că eram în spatele ei. Nu s-a întors spre mine şi a continuat să vorbească chiar şi atunci când şi-a aprins ţigara, învăluindu-se într-un nor de fum.

— În schimb, tata *bea* la fel ca Willie. Şi îl auzeam când se întorcea noaptea acasă şi o călărea pe mama ca pe o iapă. Îl auzeam cum gâfâie şi geme, cum mama încearcă să-i spună nu-nu-nu, aşa că, din când în când, el îi cârpea câte-o palmă. Da, în privinţa asta, a fost ca Willie. Noi, femeile, repetăm greşelile mamelor noastre şi ne pică cu tronc acelaşi soi de bărbaţi. Şi eu am avut aceeaşi slăbiciune. Aşa m-am pricopsit cu băieţii ăştia şi acum murim cu toţii de foame. Nu mai pot munci ca în vremea războiului. În zilele noastre, angajează doar bărbaţi. Iar eu am plozi de crescut. Da, Willie îşi plăteşte pensia alimentară, dar nu-mi ajung banii. Ştii asta doar. Mă înţelegi. Nici banii care-i primesc pentru tine nu-mi ajung. Pricepi? Porţi Stigmatul. Şi nu mă refer la stigmatul menstruaţiei. Deşi e mai grav decât în cazul meu. Îţi simt mirosul, Meggy! O să repeţi greşelile mele şi ale mamei mele şi o să te înhaiţi cu o lepădătură de irlandez, care o să te bată şi-o să te fută ca maşina de cusut, până o să ajungă să-ţi placă. Apoi o să-şi pună palma-n cur şi-o să dispară ca măgarul în ceaţă. Fututul. Asta-i problema. Pizda ta dulce şi fierbinte. Ăsta-i Stigmatul, pricepi? Stigmatul Evei. Slăbiciunea femeii. Punctul nostru slab. Crede-mă, femeia nu-i

decât o curvă şi o vită. Să-ţi intre bine în cap. O vită bună de montă, pe care trebuie să pui biciul. *Nimic* mai mult. Nu te pot ajuta altfel. Decât *mistuind* năpasta din tine.

Ruth a aprins un chibrit.

— Înţelegi?

L-a aruncat spre rochia galbenă a lui Meg. S-a stins înainte să ajungă la ea şi a căzut fumegând pe podea. A aprins altul.

— *Înţelegi?*

S-a aplecat mai mult de data asta şi, când a atins rochia, chibritul încă ardea. A rămas blocat între pliuri. Meg s-a zvârcolit şi a reuşit să-l dea jos de pe ea.

— Fetele tinere, puternice şi sănătoase ca tine cred că miros frumos şi curat. Dar mie mi se pare că miroşi a ars. A pizdă încinsă. Porţi Stigmatul şi eşti roaba slăbiciunii tale. Ai înţeles, Meggy?

Pe rochie, în locul unde căzuse chibritul, era o mică pată neagră. Meg se uita la mine şi scotea sunete nedesluşite din spatele căluşului.

Ruth a aruncat ţigara pe jos şi a stins-o sub călcâi.

S-a ridicat apoi de pe scaun şi a aprins un alt chibrit. Încăperea s-a umplut brusc de un miros sulfuros.

A apropiat chibritul de tivul rochiei.

— Înţelegi? a spus ea. Cred că o să-mi fii recunoscătoare.

Meg a început să se zvârcolească, luptându-se din greu cu frânghiile. Tivul s-a înnegrit, dar nu a luat foc.

Chibritul s-a mistuit. Ruth l-a scuturat şi l-a aruncat.

Apoi a aprins altul.

L-a apropiat iarăşi de rochie. Semăna cu savanţii nebuni din filme, obsedaţi de experimentele lor.

Materialul încins mirosea a rufe proaspăt călcate.

Meg se zbătea. Ruth a luat tivul în mână şi a ţinut chibritul până a reuşit să-l aprindă, apoi l-a lăsat să cadă pe piciorul lui Meg.

Dunga de foc a înaintat încet.

Şi a devenit tot mai mare.

Mi-am amintit de Woofer şi de soldăţeii din incinerator. Doar că acum era real. Ţipetele înăbuşite ale lui Meg erau cât se poate de reale!

Flacăra îi urcase până la jumătatea coapsei.

Am înaintat, pregătit să sting focul cu mâinile goale. Dar Ruth a întins mâna şi a aruncat peste rochie conţinutul unei sticle de cola găsite pe jos.

Apoi m-a privit râzând.

Meg a suspinat uşurată.

Cred că arătam foarte speriat, pentru că Ruth nu se potolea din râs. Mi-am dat seama atunci că ştiuse de la bun început de prezenţa mea. Dar nu-i păsase. N-o interesase că fusesem martor la discursul ei. Singurul lucru care contase pentru ea a fost lecţia pe care i-o dăduse lui Meg.

Avea în ochi un vid pe care nu-l mai văzusem niciodată.

După aceea, l-am văzut tot mai des.

Mult prea des.

L-am văzut în ochii primei mele neveste, după a doua depresie. În ochii colegilor ei de „sanatoriu". Unul îşi omorâse soţia şi copiii cu un foarfece de grădină.

Un vid rece şi dezolant, lipsit de orice nuanţă de umor. Lipsit de compasiune şi de milă. Sălbatic, de animal de pradă.

Ca ochii unui şarpe.

Asta era Ruth.

— Ce părere ai? m-a întrebat. Crezi c-a băgat la cap?

— Nu ştiu, am răspuns.

— Vrei să jucăm cărţi?

— Cărţi?

— Da. Război sau altceva.

— Bine. Hai să jucăm.

Orice, m-am gândit. Fac orice vrei tu.

— Până se întorc băieţii, a spus ea.

Am urcat în casă şi am jucat cărţi, dar nu cred că am schimbat zece cuvinte toată partida.

Am băut multă cola. Şi ea a fumat multe ţigări.

Ruth a câştigat jocul.

TREIZECI ŞI TREI

Donny, Willie şi Woofer fuseseră la film, la matineu, ca să vadă *How to Make a Monster*. În general, m-aş fi înfuriat, pentru că văzuserăm împreună *I Was a Teenage Werewolf* şi *I Was a Teenage Frankenstein*, iar *How to Make a Monster* era un fel de continuare, cu aceeaşi monştri. Ar fi trebuit să mă invite şi pe mine sau măcar să mă anunţe. Dar mi-au spus că filmul nu a fost la fel de bun ca primele două, iar mie oricum nu-mi stătea gândul decât la ce se întâmplase în pivniţă.

Am terminat de jucat ultimele două mâini şi discuţia a revenit la Meg.

— Pute, a spus Woofer. E murdară. Ar trebui s-o spălăm.

Nu remarcasem niciun miros urât.

Doar de camfor, fum şi sulf.

Şi tocmai Woofer îşi găsise să vorbească despre asta.

— Bună idee, a spus Donny. A trecut ceva timp. Pun pariu c-o să se bucure.

— Cui îi pasă dacă se bucură sau nu? a spus Willie.

Ruth îi asculta în tăcere.

— Trebuie s-o lăsăm să urce, a spus Donny. Doar să nu încerce să fugă.

— Fii serios. Şi unde să se ducă? a spus Woofer. Cine s-o primească? Oricum, mai bine o legăm.

— E o variantă.

— Sau o putem prinde pe Susan.

— Asta e altă variantă.

— Unde-i Susan?

— În camera ei, a spus Ruth. Cred că se ascunde de mine.

— Nţţţ, a spus Donny. Citeşte toată ziua.

— Se ascunde. Eu aşa cred.

Ochii lui Ruth aveau o sclipire ciudată, pe care că au observat-o probabil şi ceilalţi, fiindcă n-a mai contrazis-o nimeni.

— Ce zici, mama? a întrebat Woofer. Ne dai voie?

Terminaserăm jocul de cărţi, dar Ruth amesteca în continuare pachetul. În cele din urmă, a încuviinţat din cap.

— Poate că i-ar prinde bine o baie, a spus plictisită.

— Trebuie s-o dezbrăcăm, a spus Willie.

— Mă ocup *eu,* a spus Ruth. Voi, băieţi, n-aţi uitat, sper.

— Da, n-am uitat, a spus Woofer. Fără pipăieli.

— Exact.

M-am uitat la Willie şi la Donny. Willie era încruntat. Ţinea mâinile în buzunare şi îşi târâia picioarele, cocoşat.

Ce retardat, m-am gândit.

Donny, în schimb, avea un aer important, ca un adult care a primit o sarcină şi cântăreşte cele mai bune soluţii ca s-o ducă la bun sfârşit.

Woofer zâmbea vesel.

— Bun. Să punem gabja pe ea! a spus el.

Am coborât treptele val-vârtej, cu Ruth pe urmele noastre.

Donny i-a dezlegat mai întâi picioarele, apoi mâinile şi i-a dat un răgaz ca să-şi maseze încheieturile înainte să o lege din nou. I-a scos căluşul şi l-a băgat în buzunar.

Nimeni n-a scos o vorbă despre arsurile şi urmele de cola de pe rochia ei, deşi erau primele lucruri care îţi săreau în ochi.

Meg şi-a lins buzele uscate.

— Ceva de băut, vă rog, a spus ea.

— Aşteaptă un minut, a spus Donny. Să urcăm.

— Să urcăm?

— Da.

N-a întrebat de ce.

Donny a prins-o de frânghia cu care o legase de mâini şi a condus-o pe scări. Woofer deschidea drumul şi Willie venea în urma lor. Ruth rămăsese din nou ultima.

Eram în gardă. Ceva era în neregulă cu ea – eram absolut convins. Părea obosită, distantă, *de pe altă planetă.* Paşii ei erau mai uşori decât ai noştri, mai uşori decât ar fi trebuit să fie, ca o şoaptă plăpândă. Se mişca încet şi cu dificultate, de parcă s-ar fi îngrăşat zece kilograme. Pe atunci, nu ştiam prea multe despre problemele psihice, dar mi-am dat totuşi seama că nu era în toate minţile. Eram tulburat.

Când am ajuns sus, Donny a aşezat-o pe Meg la masa din bucătărie şi i-a dat un pahar de apă de la chiuvetă.

Atunci am remarcat mormanul de vase murdare, adunat de cel puţin două sau trei zile.

Am privit în jur şi am observat şi alte lucruri.

Am remarcat stratul de praf, deşi, ca orice copil, nu eram atent de obicei la aşa ceva. Casa era murdară şi prăfuită, mai ales masa din sufragerie, pe suprafaţa căreia se vedeau amprente lucioase. Pe masa din faţa lui Meg erau firimituri de pâine. Scrumiera de lângă ea părea negolită de zeci de ani. Pe covoraşul din hol, lângă un pachet de ţigări gol, erau aruncate cu nonşalanţă două chibrituri arse.

Atmosfera era stranie. Ca şi cum casa era pe ducă. Ca şi cum se dezintegra lent.

Meg a golit paharul de apă şi a mai cerut unul.

— *Vă rog*, a spus ea.

— Nu-ţi face griji, a spus Willie. Îţi dăm acuşi apă pe săturate.

Meg l-a privit nedumerită.

— Îţi facem baie, a spus el.

— Poftim?

— Băieţii s-au gândit că vrei să faci duş, a spus Ruth. Îţi surâde ideea, nu-i aşa?

Meg a şovăit. Lesne de înţeles de ce. Willie pusese altfel problema. Willie spusese că o să-i facem noi baie.

— D… da, a spus ea.

— Ai văzut ce drăguţi sunt? a spus Ruth. Mă bucur pentru bucuria ta.

Parcă vorbea singură, îngăimând cuvintele.

Eu şi Donny am făcut un schimb scurt de priviri. Mi-am dat seama că îşi făcea griji pentru ea.

— Mă duc să-mi iau o bere, a spus Ruth. Mai vrea cineva?

În mod ciudat, nu i-a răspuns nimeni. Ruth s-a uitat în frigider. Apoi în jur.

— N-a mai rămas niciuna, a spus şi s-a întors lângă noi. De ce n-aţi cumpărat bere?

— Mamă, a spus Donny. Nu putem. Suntem copii. Nu ne *vinde* nimeni bere.

— Aa, da, a chicotit Ruth. Lasă, că beau un whisky.

A scormonit prin dulapul de bucătărie şi s-a întors cu o sticlă în mână. S-a apropiat de masă, a luat paharul de apă al lui Meg şi şi-a turnat vreo patru-cinci degete de tărie.

— Mai facem asta azi sau nu? a întrebat Willie.

Ruth a luat o înghiţitură.

— Bineînţeles, a spus ea.

Meg s-a uitat de la unul la altul.

— Nu înţeleg, a spus ea. Să faceţi ce? Credeam că… credeam că mă lăsaţi să fac duş.

— Te lăsăm, a spus Donny.

— Dar trebuie să te supraveghem, a spus Ruth.

A mai luat o gură de tărie şi în fundul ochilor i s-a aprins o flacără.

— Trebuie să fim siguri că eşti curată, a spus ea.

Meg a înţeles unde bate.

— Atunci nu vreau, a spus ea.

— Nu *contează* ce vrei tu, a spus Willie. Contează ce vrem noi.

— Puţi, a spus Woofer. Trebuie să faci duş.

— S-a decis deci, a spus Donny.

Meg s-a uitat la Ruth, care era aplecată deasupra paharului, privind-o ostenită, ca o pasăre de pradă.

— De ce nu-mi oferiţi… puţină… *intimitate?*

— Dar n-ai destulă intimitate în pivniţă? a râs Ruth.

— Nu asta am vrut să spun. Vreau să spun că…

— Da, am înţeles ce vrei să spui. Şi răspunsul este că nu am încredere în tine. În nicio privinţă.

Dacă intri în duş şi te stropeşti puţin cu apă, nu se cheamă că eşti curată.

— O să mă spăl bine. Jur. Aş *omorî* pe cineva, doar să pot face duş.

— Bine atunci, a ridicat Ruth din umeri. Se rezolvă! Şi nu trebuie să omori pe nimeni pentru asta.

— Te rog.

Ruth i-a făcut semn cu mâna.

— Scoate rochia asta de pe tine, până nu mă înfurii.

Meg ne-a privit pe fiecare în parte şi a înţeles probabil că un duş sub supravegherea noastră era de preferat decât să nu se spele deloc.

— Mâinile, a spus ea.

— Corect, a spus Ruth. Desfă-i fermoarul, Donny. Apoi dezleagă-i mâinile. Şi leagă-i-le la loc.

— Eu?

— Da.

Am fost surprins. Brusc, ne dădea voie s-o atingem.

Meg şi Donny s-au ridicat de pe scaune. I-a coborât fermoarul rochiei până la jumătatea spatelui. I-a dezlegat mâinile. Apoi a trecut în spatele ei ca să îi dea jos rochia.

— Daţi-mi măcar un prosop, vă rog!

— Dar încă nu te-ai udat, scumpo, a zâmbit Ruth şi i-a făcut semn din cap lui Donny.

Meg a închis ochii şi a rămas nemişcată şi ţeapănă, în timp ce Donny i-a tras în jos rochia cu mâneci scurte, dezvelindu-i sânii, apoi şoldurile şi coapsele, şi rămânând apoi la picioarele ei. Meg a ieşit din rochia căzută la pământ. Încă ţinea ochii strâns închişi. Ca şi cum, dacă ea nu ne vedea, nici noi n-o puteam vedea.

— Leag-o la loc, a spus Ruth.

Mi-am dat seama atunci că îmi ţineam respiraţia.

Donny a venit în faţa ei. Meg şi-a împreunat mâinile şi Donny a început să i le lege.

— Nu, a spus Ruth. Leagă-i-le la spate.

Meg a deschis brusc ochii.

— La *spate?* Şi cum să mă spăl dacă…?

Ruth s-a ridicat de pe scaun.

— La naiba! Nu face pe impertinenta cu mine, fetiţo! Dacă am spus la spate, te execuţi. Şi dacă spun să ţi le bagi în cur, te execuţi! Nu fi obraznică! M-ai auzit? Lua-te-ar dracii să te ia! Te spăl *eu* – bine? Fă ce ţi-am spus. Repejor!

Meg era vizibil speriată, dar nu i-a putut opune rezistenţă lui Donny, care i-a răsucit mâinile la spate şi i le-a legat. A închis din nou ochii. I se umpluseră de lacrimi.

— Bun, la baie cu ea, a spus Ruth.

Donny a condus-o pe holul îngust. Noi am mers după el. Baia era mică, dar ne-am îngrămădit cu toţii înăuntru. Woofer s-a aşezat pe coşul de rufe. Willie s-a rezemat de chiuvetă. Eu m-am aşezat lângă el.

Ruth a cotrobăit în dulapul de pe hol, vizavi de baie, şi a scos o pereche de mănuşi galbene de cauciuc.

Şi le-a pus pe mâini. Îi ajungeau până la cot.

S-a aplecat şi a deschis robinetul căzii.

Robinetul pe care scria „F”, de la „fierbinte”.

Singurul robinet pe care l-a deschis.

A lăsat apa să curgă.

A încercat-o cu mâna protejată de mănuşa de cauciuc.

Gura îi forma o linie dreaptă, sumbră.

Apa curgea cu putere, scoţând aburi fierbinţi. Ruth a comutat pe duş şi a tras perdeaua de plastic.

Aburii au început să se înalţe în rotocoale.

Meg ţinea în continuare ochii închişi. Lacrimile îi curgeau pe obraz.

Vaporii ne-au învăluit.

Meg a simţit căldura lor. Şi a înţeles imediat.

A deschis ochii şi s-a tras înapoi înspăimântată, ţipând, dar Donny o ţinea bine de un braţ şi Ruth a apucat-o de celălalt. S-a luptat cu ei, răsucindu-se, zvârcolindu-se, urlând. Era puternică. Încă era puternică.

Ruth a scăpat-o din strânsoare.

— Lua-te-ar dracu'! a zbierat ea. Vrei s-o aduc pe soră-ta? Vrei s-o aduc aici pe preţioasa de Susan? Vrei să-ţi ia locul? Să se *frigă?*

Meg s-a întors brusc asupra ei. Furioasă. Sălbatică. Nebună.

— Da! a ţipat ea. Da, scorpie! Adu-o pe Susan! Adu-o! Mă doare-n *fund* de-acum!

Ruth a mijit ochii. S-a uitat la Willie. Şi a ridicat din umeri.

— Adu-o, a spus calm.

N-a fost nevoie.

Susan era deja acolo. Ne privea din hol. Şi plângea.

Meg a zărit-o.

Şi s-a prăbuşit.

— Nuuuuuu, a izbucnit în plâns. Nuuuuuu. Vă rooog…

Pentru o clipă, n-a mai scos nimeni niciun cuvânt. Nu se auzeau decât suspinele ei şi şuvoiul greu şi fierbinte. Ştiam ce va urma. Ştiam ce va păţi.

Ruth a tras perdeaua într-o parte.

— Bag-o în cadă, i-a spus lui Donny. Şi ai grijă să nu te frigi.

Donny a ascultat-o şi Ruth a îndreptat duşul clocotit mai întâi spre picioarele ei, apoi spre coapse, burtă şi sâni, împroşcându-i sfârcurile, în timp ce Meg se chinuia disperată să se apere. Oriunde o atingeau picăturile de apă, pielea îi devenea roşie, încinsă, de culoarea durerii. În cele din urmă, n-am mai suportat urletele.

Şi am fugit.

V

TREIZECI ŞI PATRU

Dar atunci a fost singura dată.

A doua oară n-am mai fugit.

După aceea, am devenit dependent şi drogul meu era *să ştiu*. Să ştiu ce se poate întâmpla. Să ştiu cât de departe se poate ajunge. Să ştiu până unde vor împinge ei lucrurile.

Doar *ei* acţionau. Eu priveam din exterior sau cel puţin aşa îmi plăcea să cred. Meg şi Susan erau într-o tabără, Ruth şi fraţii Chandler, în cealaltă. Eu nu participam direct la nimic. Doar priveam. Fără să ating. Asta era tot. Atâta timp cât îmi păstram „neutralitatea”, mă puteam amăgi că sunt, dacă nu fără prihană, în orice caz, nevinovat.

Era ca şi cum aş fi urmărit un film. Un film cu scene de groază, da, în care îţi faci griji pentru eroina principală. Dar asta era tot. Un film ca oricare. Când devenea prea intens sau înfiorător, mă ridicam şi plecam din sala întunecată, lăsând totul în urmă.

Câteodată mi se părea că trăiesc într-un film de soiul celor care vor apărea mai târziu, în anii 1960 – filme străine, în general – cu o atmosferă fascinantă, hipnotică, bântuită de iluzii obscure, cu tot felul de straturi şi substraturi de semnificaţii şi cu un final complet absurd, în care actorii cu chipuri impenetrabile trăiesc pasiv, în derivă, scenele suprarealiste, cumplite, fără nicio umbră de emoţie.

Aşa mă simţeam şi eu.

Noi eram scenariştii, regizorii şi protagoniştii filmelor noastre mintale şi tot noi eram spectatorii. Aşa că, la un moment dat, în mod inevitabil, am lărgit distribuţia.

Primul care a dat „probe” a fost Eddie Crocker.

Era o dimineaţă însorită de sfârşit de iulie, la trei săptămâni de la începutul captivităţii lui Meg.

În primele zile după episodul cu duşul, i-au dat voie să rămână îmbrăcată ca să i se vindece băşicile de pe piele, şi, în linii mari, s-au purtat bine cu ea. Au hrănit-o cu supă şi sandvişuri şi i-au dat apă de fiecare dată când le-a cerut. Ba mai mult, Ruth a acoperit salteaua gonflabilă cu un cearşaf şi a măturat mucurile de ţigară de pe jos. Willie se plângea în egală măsură de dureri de dinţi şi de plictiseală.

Dar venirea lui Eddie a schimbat totul.

Când am intrat, Meg era îmbrăcată – cu o pereche de blugi spălăciţi şi o bluză – dar o legaseră şi îi puseseră din nou căluşul. O întinseseră pe burtă pe masa de lucru şi îi imobilizaseră mâinile de picioarele mesei.

Eddie îşi scosese un tenis din picioare şi o lovea cu el peste fund.

I-a cedat apoi locul lui Willie, care a început s-o lovească peste spate, picioare şi fese cu o curea de piele. O băteau fără milă. Mai ales Eddie.

Woofer şi Donny priveau.

Am privit şi eu. Dar pentru scurt timp.

Nu-mi plăcea că era şi Eddie aici.

Eddie făcea exces de zel.

Mi-am amintit de momentul în care îşi făcuse apariţia pe stradă cu şarpele de casă între dinţi, rânjind, fluturându-l deasupra capului şi aruncându-l în noi, până când bietul animal şi-a dat duhul.

Eddie smulsese cu gura capul unei broaşte, ăsta era omul.

Eddie te privea în ochi şi te lovea din senin cu o piatră în cap sau îţi trăgea un şut în boaşe.

Eddie era pătimaş.

Era o zi caldă şi transpiraţia curgea şiroaie de pe el. Părul roşcat, tuns periuţă, şi fruntea îi erau pline de sudoare. Se dezbrăcase ca de obicei la bustul gol, ca să îi putem admira fizicul şi izul de transpiraţie plutea în jurul lui.

Avea un miros sălciu, dulce-lipicios, ca o bucată de carne stricată.

Dar nu i-am spus.

Am urcat în casă.

Susan rezolva un puzzle pe masa din bucătărie. Lângă ea era un pahar cu lapte, gol pe jumătate.

Televizorul era, în sfârşit, închis. Din pivniţă se auzeau loviturile şi râsetele.

Am întrebat unde era Ruth.

— În dormitor, mi-a spus Susan.

O durea capul. În ultimul timp, o chinuiau des migrenele.

Aşa că am rămas acolo fără să spun nimic. Mi-am luat un Budweiser din frigider. Susan se descurca binişor cu puzzle-ul. Rezolvase mai mult de jumătate. „Negustori de blănuri coborând râul Missouri”, de George Caleb Bingham, aceasta era imaginea pe care trebuia s-o reconstruiască: un bătrân cu un fes caraghios pe cap, un adolescent cu o privire visătoare şi o pisică neagră, priponită la prora unei luntri care cobora pe un râu. Susan rezolvase laturile puzzle-ului, pisica, luntrea şi mai avea puţin din bărbat şi băiat. Îi rămăsese de completat cerul, râul şi câţiva copaci.

Am urmărit-o cum potriveşte o piesă. Am luat o gură de bere.

— Deci, ce mai faci? am întrebat-o.

N-a ridicat privirea.

— Bine, a spus.

Din adăpost, s-a auzit un hohot de râs.

Susan a încercat altă piesă. Nu se potrivea.

— Te deranjează? am întrebat.

Mă referisem la zgomote.

— Da, a răspuns ea pe un ton neutru, ca şi cum ar fi fost un fapt cotidian.

— Mult?

— Îhî.

Am încuviinţat din cap. Nu aveam ce să-i mai spun. Am rămas să-mi beau berea. În scurt timp, a terminat băiatul şi a început să caute piesele potrivite pentru copaci.

— Nu pot să-i *fac* să se oprească, ştii? am spus eu.

— Ştiu.

— A venit şi Eddie. Asta-i problema.

— Ştiu.

Mi-am terminat berea.

— Dacă aş putea, i-aş opri, am spus.

M-am întrebat dacă era adevărat. Şi ea la fel.

— Da? a spus Susan.

Şi, pentru prima dată, a ridicat ochii spre mine, cu o privire profundă şi foarte matură. Extrem de asemănătoare cu privirea surorii ei.

— Bineînţeles.

A coborât din nou capul spre puzzle, încruntându-se.

— Poate obosesc, am spus eu şi mi-am dat seama imediat cât de penibile erau vorbele mele.

Susan nu mi-a răspuns.

Dar o secundă mai târziu, zgomotele au încetat într-adevăr şi i-am auzit cum urcă scările.

Erau Eddie şi Willie, îmbujoraţi nevoie mare şi cu cămăşile descheiate. Pântecul lui Willie era o adunătură de osânză albă, scârboasă. Ne-au ignorat şi au deschis frigiderul. Willie şi-a desfăcut o cola şi Eddie o bere. Au răscolit după ceva de mâncare, dar n-au găsit mare lucru, aşa că au închis frigiderul.

— Ce-i al ei e pus deoparte, a spus Eddie. Nu plânge. Şi nu se cacă pe ea de frică.

Şi eu devenisem relativ indiferent la durere, dar Eddie era din cu totul alt film. Avea o voce de gheaţă. Deşi Willie era gras şi urât, cel care mă dezgusta era Eddie.

— Asta pentru că a rămas fără lacrimi, a râs Willie. S-o fi văzut zilele trecute, cum se zbătea ca râma.

— Da, mă rog. Să le ducem ceva lui Donny şi Woofer?

— N-au zis nimic. Să vină să-şi ia, dacă le trebuie.

— Păcat că n-aveţi nimic de mâncare, omule, a spus Eddie.

Şi au pornit spre scări, ignorându-ne complet. Am răsuflat uşurat, urmărindu-i cum coboară în pivniţă.

— Şi ce vreţi să faceţi? a întrebat Eddie.

Cuvintele lui s-au prelins până la mine ca un abur toxic.

— Vreţi s-o omorâţi?

Am înlemnit.

— Nuu, a spus Willie.

A mai adăugat ceva, dar n-am auzit continuarea.

S-o omoare? Am simţit un fior pe şira spinării. *Nici peste cadavrul meu,* spunea mama uneori.

Numai să nu ajungi pe mâna lui Eddie, m-am gândit eu.

Totuşi Eddie rostise un lucru evident.

M-am întrebat cât de departe vor împinge lucrurile. Cum se va sfârşi toată povestea? Am căutat un răspuns logic, de parcă aş fi rezolvat o problemă de matematică.

Cei doi puşti imaginându-şi lucruri inimaginabile, cu o cola şi o bere în mână.

M-am gândit la Ruth care stătea întinsă în pat din cauza durerilor de cap.

M-am gândit că acum erau singuri cu Meg. Şi Eddie era cu ei.

Se putea întâmpla oricând. Da, era plauzibil.

Se putea întâmpla repede. Accidental.

Nu ştiu de ce, dar credeam în continuare că Ruth este stăpână pe situaţie.

Doar ea era singurul adult dintre noi, nu?

Adulţii nu pot lăsa să se întâmple chiar orice, nu-i aşa?

Am privit-o pe Susan. Nu părea să fi auzit ce spusese Eddie. Îşi vedea în continuare de puzzle-ul ei.

Am ajutat-o cu mâinile tremurând. Îmi era teamă de discuţiile lor. Dar la fel de teamă îmi era de tăcere.

TREIZECI ŞI CINCI

Eddie a venit la ei zi de zi, timp de o săptămână. De a doua zi, a adus-o şi pe soră-sa, Denise. Împreună, au forţat-o pe Meg să mănânce biscuiţi, deşi nu-i putea înghiţi, fiindcă îi puseseră căluşul peste noapte şi refuzaseră să-i dea apă. Eddie s-a înfuriat şi a lovit-o peste gură cu vergeaua de aluminiu de la o draperie, despicându-i obrazul şi buza de jos.

Apoi, toată ziua, au exersat pe ea placajele de fotbal american.

Ruth cobora tot mai rar în pivniţă. Migrenele ei erau din ce în ce mai frecvente. Se plângea de mâncărimi ale pielii, în special pe faţă şi pe mâini. Mi se părea că slăbise. Pe buză i-a apărut o veziculă de care n-a scăpat zile în şir. O auzeam din pivniţă cum tuşeşte, chiar şi cu televizorul deschis.

În absenţa lui Ruth, nimeni n-a mai respectat regula fără atingeri.

Denise a dat tonul distracţiei. Îi plăcea să ciupească. Avea degete puternice pentru o fată de vârsta ei. O prindea pe Meg şi o pişca, poruncindu-i să plângă. De cele mai multe ori, Meg rezista. Atunci Denise se înverşuna. Ţintele ei preferate erau sânii, pe care îi lăsa la urmă, ca bomboana de pe colivă.

Şi atunci Meg plângea.

Lui Willie îi plăcea s-o aplece peste masă, să-i dea jos pantalonii şi s-o bată la fund.

Woofer avea o slăbiciune pentru insecte. Îi punea pe burtă un păianjen sau un miriapod şi urmărea cum se târâie.

Dar Donny m-a surprins. De fiecare dată când credea că nu-l vede nimeni, o pipăia şi o strângea puternic de sâni sau îşi strecura mâna între picioarele ei. L-am zărit de mai multe ori făcând asta, dar nu i-am spus.

Atingerile lui erau delicate, de îndrăgostit. Mai mult decât atât, odată, când Meg avea căluşul scos,

a încercat s-o sărute. A fost un sărut stângaci, tandru şi bizar de inocent, ţinând cont că era totuşi la cheremul lui.

Apoi, într-o zi, Eddie a coborât râzând, cu un rahat de câine într-o ceaşcă de plastic. Au legat-o de masă. Woofer a ţinut-o de nas ca să deschidă gura şi Eddie a obligat-o să înghită scârnăvia. A fost ultima oară când a sărutat-o cineva.

În acea zi de vineri, am lucrat în grădină toată după-amiaza, până la ora patru. Apoi am mers la vecini. Din spatele uşii de plasă, răsuna radioul dat la maximum. Am coborât în pivniţă şi am constatat că grupul se lărgise din nou.

Vestea să răspândise.

Pe lângă Denise şi Eddie, în adăpostul îngust se îngrămădiseră Harry Gray, fraţii Lou şi Tony Morino, Glenn Knott şi chiar Kenny Robertson. Ruth privea din prag, zâmbind, în timp ce o izbeau cu umerii şi coatele, împingând-o de la unul la altul ca pe o bilă de biliard.

Meg avea mâinile legate la spate.

Pe jos era plin de cutii de cola şi de bere. Norii de fum de ţigară umpleau încăperea. La un moment dat, de la radio s-a auzit „Breathless”, melodia lui Jerry Lee Lewis, şi toţi au început să cânte şi să râdă.

La sfârşitul cântecului, au lăsat-o pe Meg trântită pe jos, în lacrimi şi plină de vânătăi. Am dat buzna pe scări ca să bem ceva rece.

Filmul a continuat.

În săptămâna următoare, s-au perindat pe-acolo şi mai mulţi copii. De regulă, se mulţumeau să privească, dar îmi amintesc că, odată, Glen Knott şi Harry Gray au făcut un „sandviş”, cum ziceau ei. Ruth era în dormitor, aşa că s-au proţăpit în faţa şi în spatele lui Meg, care era legată de bârnele de susţinere a tavanului, şi au început să se frece de ea. Altădată, Tony Morino i-a adus lui Woofer şase

melci din grădină şi au urmărit cum se târâie pe corpul ei.

Însă, dacă nu o durea, Meg nu scotea niciun sunet. După episodul cu rahatul de câine, cu greu mai putea fi umilită. Şi nimic nu o mai speria. Părea resemnată. Ai fi zis că aşteaptă să ne plictisim şi să o lăsăm în pace. Se răzvrătea rar. Dacă o făcea, o chemam pe Susan. Dar, de cele mai multe ori, nu se ajungea până acolo. Acum se dezbrăca şi se îmbrăca la comandă. Îi ceream asta doar la sugestia lui Ruth, ceea ce nu se întâmpla foarte des, sau când nu era ea de faţă.

Dar în majoritatea timpului, jucam cărţi pe masa de lucru şi beam cola. Răsfoiam reviste şi vorbeam, complet indiferenţi faţă de Meg. O băgam în seamă doar când aveam chef s-o batjocorim sau s-o umilim. Abuzul devenise un fapt cotidian. Prezenţa ei era un trofeu. Era piesa de rezistenţă a clubului nostru. Ne petreceam aproape tot timpul în pivniţă. Deşi era toiul verii, ne plăcea să lâncezim la subsol. Meg nu deschidea gura şi, de cele mai multe ori, nu ceream nimic de la ea. Până când îi venea cuiva o idee şi o puneam în practică pe spatele ei.

Totuşi, poate că Meg avea dreptate să spere. Poate că avea să ne plictisim într-o zi şi să încetăm să mai coborâm în pivniţă. Ruth îşi vedea de ale ei, de afecţiunile ei fizice, şi părea îngrijorată, ciudată şi distantă. Iar fără provocările ei, îi acordam tot mai puţină atenţie lui Meg.

Ne apropiam de jumătatea lui august. În septembrie, începea şcoala. Eu, Willie şi Donny trebuia să plecăm la gimnaziu, în Mount Holly, la o şcoală nouă pe care abia o construiseră, iar Meg urma să înceapă liceul. Trebuia să se *termine* până atunci. Era la mintea cocoşului. Poate că nu observase nimeni absenţa ei în timpul verii. Dar dacă lipsea de la şcoală, se schimbau datele problemei.

Deci, într-un fel sau altul, trebuia să se termine până în septembrie.

Da, poate că Meg avea dreptate să spere, m-am gândit eu. Poate că era suficient să aştepte.

Atunci mi-am amintit ce spusese Eddie. Şi mi-am dat seama cu înfrigurare că speranţele ei erau deşarte.

În cele din urmă, Eddie a spart gaşca.

Făcând-o, ca de obicei, de oaie.

Au fost două incidente. Primul a avut loc într-o zi ploioasă, urâtă, cenuşie, genul de zi care începe cu un cer de culoarea supei cremă de ciuperci şi se termină în beznă deplină.

Eddie furase două baxuri cu cutii de bere de la taică-său şi le adusese în pivniţă. El, Denise şi Tony Morino au golit imediat câteva cutii. Eu, Willie, Woofer şi Donny am lăsat-o mai moale. În scurt timp, cei trei au terminat toate berile, s-au îmbătat şi l-au trimis pe Willie în bucătărie, să aducă altele. Eddie a simţit nevoia să urineze. Şi atunci i-a venit o idee. Ne-a spus-o tuturor în şoaptă.

După ce s-a întors din bucătărie, Willie şi Tony Morino au trântit-o pe Meg la podea, cu faţa în sus şi i-au legat mâinile de masa de lucru. Denise a prins-o strâns de picioare. Sub cap i-au întins nişte ziare vechi.

Şi Eddie a urinat pe faţa ei.

Dacă n-ar fi fost legată de masă, cred că Meg l-ar fi omorât.

Dar, incapabilă să se apere, n-a putut decât să se zbată, în hohotele de râs ale tuturor, şi să îndure.

Donny s-a gândit apoi că s-ar putea ca Ruth să se înfurie pe ei şi au început să facă curat. Au ridicat-o pe Meg de pe jos şi i-au legat mâinile la spate. Woofer a strâns ziarele şi le-a dus afară, la incinerator, iar Donny a umplut cu apă chiuveta, folosită de regulă ca scurgere pentru maşina de spălat. A pus înăuntru o grămadă de Tide. Apoi, împreună cu Tony şi Willie, a luat-o pe Meg şi a dus-o în dreptul chiuvetei.

Au băgat-o cu capul în apa cu detergent şi au ţinut-o acolo o vreme, hăhăind, în timp ce Willie i-a frecat de zor părul. Peste câteva clipe, Meg a început să se zbată. Când i-au dat drumul, aproape nu mai avea aer.

Dar era spălată.

Atunci lui Eddie i-a venit altă idee.

— Trebuie s-o clătim, a spus el.

A scos dopul, a golit chiuveta şi a umplut-o cu apă fierbinte, aşa cum făcuse şi Ruth în duş.

Apoi a băgat-o cu capul sub apă.

Când a lăsat-o să iasă din nou la suprafaţă, era ca homarul la faţă şi ţipa, iar mâna lui Eddie era atât de roşie, încât m-am întrebat cum de răbdase să o ţină în apă.

Dar era clătită.

Spălată şi clătită. Ruth avea să se bucure, credeam noi.

Dar Ruth s-a înfuriat.

A doua zi, a pregătit de dimineaţă până seara comprese pentru Meg, care avea ochii extrem de umflaţi. Abia îi mai putea deschide şi din ei se scurgea un lichid mult mai gros decât lacrimile. Ruth se temea ca Meg să nu-şi piardă vederea. Faţa ei era plină de băşici şi arăta îngrozitor, de parcă ar fi intrat într-o tufă de urzici. Dar cel mai mare motiv de îngrijorare era starea ochilor ei.

Am lăsat-o să stea pe salteaua gonflabilă. I-am dat de mâncare.

Eddie a avut înţelepciunea să nu-şi arate mutra pe-acolo.

A doua zi, Meg şi-a revenit puţin. A treia zi s-a înzdrăvenit şi mai mult.

Şi Eddie a revenit imediat.

Nu eram atunci acolo. Mă luase tata la *Cuibul de vulturi*, să-i dau o mână de ajutor. Dar veştile au ajuns repede la urechile mele.

Ruth era în camera ei şi probabil dormea, fiindcă o durea din nou capul. Când şi-au făcut apariţia Eddie şi Denise, Woofer, Donny şi Willie jucau cărţi.

Eddie a propus s-o dezbrace din nou pe Meg, ca să arunce o privire, a spus el, şi toţi au fost de acord. Era calm şi liniştit. Sorbea dintr-o sticlă de cola.

Au dezbrăcat-o, i-au pus căluş şi au legat-o cu faţa în sus pe masa de lucru, doar că, la propunerea lui Eddie, i-au desfăcut şi legat şi picioarele. Au lăsat-o aşa până au încheiat partida de cărţi şi Eddie a terminat sucul.

Apoi Eddie a încercat să-i bage înăuntru sticla de cola.

Cred că erau fascinaţi şi absorbiţi de ceea ce făceau, fiindcă n-au auzit-o pe Ruth coborând scările. Când a intrat în încăpere, erau adunaţi ciopor în jurul lui Meg şi Eddie îi băgase deja înăuntru buza sticlei.

Ruth a aruncat o privire şi a început să urle aşa cum nu o mai auzise nimeni, dar absolut *nimeni,* niciodată, spunându-le că nu trebuiau să se atingă de ea, că Meg era murdară şi plină de *boli.* I-a alungat pe Eddie şi Denise şi a rămas să ţipe la Woofer, Willie şi Donny.

Continuarea am aflat-o de la Donny.

Donny se speriase foarte tare.

Fiindcă Ruth îşi sărise de pe fix.

A început să trântească şi să izbească, îngăimând tot felul de nebunii, acuzându-i că nu mai iese niciodată din casă, că nu mai merge la un film, la o cină, la un dans, că nu face decât să aibă grijă de nişte *plozi* blestemaţi, că toată ziua spală, calcă şi găteşte, că *îmbătrâneşte* şi îi trece vremea, că trupul i se scofâlceşte şi se duce de râpă. A ţipat şi a bătut cu pumnii în pereţi, în plasa de sârmă de la fereastră şi în masa de lucru, apoi a lovit cu piciorul sticla lui Eddie şi a spart-o de perete.

În cele din urmă, a început s-o acuze şi să se uite furioasă la Meg. A spus că din vina ei nu mai ieşea ea din casă, a făcut-o curvă, târfă şi zdreanţă bună de nimic, s-a năpustit asupra ei şi a lovit-o puternic între picioare.

A lăsat-o cu vânătăi. Cu nişte vânătăi îngrozitoare.

— A avut noroc că mama era încălţată cu papuci de casă, a spus Donny.

Mare noroc.

În noaptea în care Donny mi-a povestit aceste lucruri, am avut un vis.

Se făcea că eram acasă şi mă uitam la televizor, la un meci de box. Sugar Ray Robinson împotriva unui tip alb, masiv, căruia nu-i puteam zări faţa. Tata dormea şi sforăia lângă mine, în fotoliu, iar eu priveam de pe canapea. În afara luminii televizorului, toată casa era cufundată în beznă. Eram obosit, foarte obosit chiar, când, deodată, scena s-a schimbat şi m-am trezit *în* sală, lângă ringul de box. Oamenii din jurul meu aplaudau şi Sugar Ray îşi bumbăcea adversarul, mişcându-se ca un tanc şi eschivând hotărât loviturile. Era palpitant.

Am început să-l încurajez şi m-am uitat la tata, să văd dacă îi face şi el galerie, dar tata dormea la fel ca mai devreme, cufundat în fotoliu. „Trezeşte-te", l-a înghiontit mama, care, se pare, fusese acolo de la bun început. „Trezeşte-te", i-a spus ea.

Dar nu s-a trezit. Când am întors privirea spre ring, în locul lui Sugar Ray era Meg, aşa cum o văzusem în prima zi, lângă pârâu, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză pastel cu mânecă scurtă. Părul roşcat, prins în coadă, îi flutura încolo şi-ncoace, în timp ce îşi snopea în bătaie adversarul. M-am ridicat de pe scaun şi am început să ţip şi să ovaţionez.

„Meg! Meg! Meg!"

M-am trezit plângând. Perna îmi era udă de lacrimi.

Eram tulburat. De ce plângeam? *Doar nu simţeam nimic.*

M-am dus în camera părinţilor mei.

Aveau paturi separate. De mai mulţi ani. La fel ca în vis, tata sforăia. Mama dormea liniştită.

M-am apropiat de patul ei şi am privit-o. Era o femeie delicată, brunetă, care mi s-a părut atunci mult mai tânără decât de obicei.

În cameră era un miros greoi, fad, de la respiraţia lor.

Am vrut s-o trezesc. Să îi spun. Să îi destăinui totul.

Era *singura* căreia îi puteam spune.

— Mama? am zis.

Dar am vorbit foarte încet, de parcă îmi era teamă să n-o deranjez. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji. Mi-am tras nasul. Fornăitul meu era mai puternic decât vocea mea.

— Mama?

S-a foit, gemând uşor.

Să mai încerc o dată, mi-am zis.

Şi atunci m-am gândit la Meg, care zăcea singură în adăpost, în noaptea lungă şi întunecată. Şi suferea.

Am revăzut visul.

Am simţit că mă înhaţă ceva.

Nu mai puteam respira. Brusc, m-a cuprins un sentiment ameţitor de groază.

Camera a devenit neagră ca smoala. Simţeam că explodez pe dinăuntru.

M-am gândit la rolul meu în toată povestea.

Cum o trădasem cu nonşalanţă.

M-am gândit la răul pe care îl făcusem.

Şi m-a cuprins o tristeţe uriaşă. Ca un *ţipăt.* Mi-am acoperit gura cu mâna şi am fugit din cameră. M-am prăbuşit în genunchi pe hol, chiar în faţa uşii lor. Am rămas acolo, tremurând şi plângând. Incapabil să îmi opresc lacrimile.

Am rămas acolo mult timp.

Ai mei nu s-au trezit.

Când m-am ridicat, era aproape dimineaţă.

M-am dus în camera mea. M-am întins în pat şi am urmărit pe fereastră cum noaptea neagră capătă, încet-încet, nuanţe albăstrui.

Gândurile mi se învălmăşeau în cap ca un stol de vrăbii.

Am stat singur cu gândurile mele, urmărind liniştit răsăritul.

TREIZECI ŞI ŞASE

După ce Ruth i-a exclus pe ceilalţi, ar fi trebuit, teoretic, să-mi fie mai uşor. Voiam să vorbesc cu ea. S-o conving că eram hotărât s-o ajut.

S-o determin să fugă, cu sau fără Susan. Deocamdată, Susan era în siguranţă. Din câte ştiam, cu excepţia câtorva bătăi cu cureaua, nu i se întâmplase nimic. Meg era, însă, în pericol. Cred că înţelesese şi ea asta.

A fost mai greu decât mă aşteptasem.

Pentru că Ruth mă exclusese şi pe mine.

— Mama nu mai vrea să vadă pe *nimeni* prin preajmă, mi-a spus Donny.

Mergeam cu bicicletele spre ştrand, pentru prima dată după mai multe săptămâni. Era cald, fără nici cea mai mică adiere de vânt şi, după trei străzi, eram deja leoarcă de transpiraţie.

— De ce? N-am făcut nimic? Ce are cu mine?

Tocmai coboram o pantă. Am lăsat bicicletele să alunece la vale.

— N-are nimic cu tine. Dar ai auzit ce-a făcut Tony Morino?

— Nu.

— I-a spus lui mă-sa.

— *Poftim?*

— Mda. Căcatul. Frate-său Louie ne-a dat primul pe goarnă. Bine, n-a turnat tot. Cred că n-a avut *atâta* curaj. Dar a spus destule. A spus c-o ţinem pe Meg în pivniţă. A spus că Ruth a făcut-o curvă de mai multe ori şi c-a bătut-o.

— La naiba. Şi maică-sa ce-a zis?

Donny a izbucnit în râs.

— Din fericire pentru noi, soţii Morino sunt catolici bătuţi în cap. Maică-sa a spus că Meg şi-a căutat-o probabil cu lumânarea, că sigur a făcut ea ceva. După părerea ei, părinţii au tot dreptul să-şi bată copiii şi Ruth este mama lui Meg de-acum. Aşa că ştii ce-am făcut?

— Ce?

— Eu şi Willie ne-am prefăcut că nu ştim nimic. L-am dus pe Tony la ferma lui Bleeker, în pădure. Nu fusese acolo în viaţa lui. L-am plimbat de l-am zăpăcit şi, în cele din urmă, l-am lăsat în mijlocul mlaştinii. I-au trebuit două ore şi jumătate ca să găsească drumul şi s-a întors acasă pe întuneric. Dar ştii care-i faza cea mai tare? Maică-sa l-a bătut de l-a rupt pentru că a lipsit de la cină şi şi-a umplut hainele de noroi. L-a *rupt* cu bătaia!

Am râs amândoi. Am oprit în dreptul sălii sporturilor, ne-am lăsat bicicletele în locul special amenajat şi am intrat în curtea ştrandului, păşind pe asfaltul lipicios.

Ne-am arătat ecusoanele de plastic la poartă. Piscina era aglomerată. Copiii băteau apa cu picioarele şi stropeau lumea din jur ca un banc de piranha. O droaie de părinţi îşi ghidau progeniturile în bazinul pentru copii mici, care se agăţau cu degetele lor durdulii de colacii de salvare în formă de dragoni sau răţuşte. În dreptul trambulinei şi a tarabei cu băuturi răcoritoare, lumea aştepta nerăbdătoare să-i vină rândul. Viespile dădeau târcoale ambalajelor de îngheţată şi paharelor de suc din tomberoane.

În zona cu iarbă, împrejmuită cu un gard, ţipetele copiilor care se împroşcau cu apă şi alergau erau asurzitoare. Fluierul salvamarului se auzea o dată la treizeci de secunde. Ne-am întins prosoapele pe jos şi ne-am dus în partea în care piscina avea 2,5 metri adâncime şi ne-am băgat picioarele în apa cu miros de clor.

— Bine, dar cu mine ce are? am întrebat.

— Nu ştiu, a ridicat el din umeri. Mama se teme să nu ne toarne cineva.

— Se teme şi de mine? Mă jur că nu spun. Doar mă cunoşti, i-am zis, amintindu-mi de noaptea în care plânsesem lângă patul mamei.

— Eu te cred. Dar mama se poartă foarte ciudat în ultimul timp.

N-am forţat nota. Donny nu era prost, ca frate-său. Mă cunoştea bine. Dacă aş fi insistat, şi-ar fi

dat seama că e ceva putred la mijloc.

Am decis să aştept.

Ne-am împroşcat cu apă pe picioare.

— Ascultă, mi-a spus el. O să vorbesc cu ea, bine? E de rahat, ştiu. Vii la noi acasă de când erai mic.

— Exact.

— La naiba. Vorbesc eu cu ea. Hai să intrăm.

Şi ne-am dat drumul încet în piscină.

S-o conving pe Meg să fugă era partea cea mai simplă.

Aveam motive întemeiate să cred asta.

Pentru ultima oară, trebuia să stau deoparte şi să privesc, aşteptând să pot vorbi cu ea. Şi s-o conving. Ticluisem un plan.

Totul avea să se termine.

Trebuia să mă prefac că nu-mi pasă, că sunt complicele lor, orice-ar fi. Pentru ultima oară.

Cu toate acestea, a fost cât pe ce să ratez ocazia.

Pentru că au forţat din nou limitele. Ultimă oară a fost cumplit.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

— Poţi veni, mi-a spus Donny a doua zi. Am vorbit cu maică-mea şi a zis că poţi veni.

— Unde vrei să te duci? m-a întrebat mama.

Era în spatele meu, tăia ceapă pe blatul de bucătărie. Donny îmi vorbise prin uşa de plasă şi, din cauza mea, n-o zărise pe mama.

Bucătăria duhnea a ceapă.

— Vrem să mergem la Sparta sâmbăta viitoare, doamnă Moran. Facem un picnic în familie. Ne-am gândit să-l invităm şi pe David. Îi daţi voie?

— Da, nu văd nicio problemă, a spus mama zâmbind.

Donny ştia să fie politicos fără să devină nesuferit şi mama îl simpatiza, deşi n-avea o părere prea bună despre restul familiei lui.

— Minunat! Mulţumesc, doamnă Moran. Ne vedem mai încolo, David, a zis el.

Aşa că, peste puţin timp, am mers la ei.

Ruth reintrase în Joc.

Arăta îngrozitor. Faţa îi era plină de iritaţii şi se vedea clar că se scărpinase, fiindcă unele răni prinseseră deja crustă. Avea părul îngrăşat, pleoştit, plin de mătreaţă. Cel mai probabil, purta de mai multe zile şi nopţi rochia subţire de bumbac. Slăbise vizibil. Era foarte trasă la faţă. Ochii îi erau afundaţi în orbite şi pomeţii îi ieşeau mult în evidenţă.

Fuma ca de obicei, stând cu faţa la Meg pe un scaun pliant. Folosea pe post de scrumieră o farfurie de hârtie pe care era un sandviş cu ton din care muşcase cineva. În felia jilavă de pâine albă erau înfipte două chiştoace de ţigări Tareyton.

Privea cu mare atenţie, aplecându-se în faţă cu ochii mijiţi, ca atunci când îl prinseseră cu mâţa-n sac pe Charles Van Doren, un profesor de engleză din Columbia care câştigase 129.000 de dolari la

emisiunea concurs *Twenty-One*. Ruth fusese atunci de neconsolat. Ca şi cum Van Doren ar fi păcălit-o personal.

Ruth stătea cu ochii pe Meg şi o privea cu intensitate.

Urmărea Jocul.

Woofer o împungea pe Meg cu briceagul.

O atârnaseră din nou de tavan şi stătea în vârful picioarelor, încordată, cu dicţionarele enciclopedice împrăştiate la picioarele ei. Era goală, murdară şi plină de vânătăi. Sub pelicula de transpiraţie, pielea îi era foarte palidă. Dar nimic nu mai conta. Ar fi trebuit, dar nu mai conta. Goliciunea ei m-a fermecat pentru o clipă.

Meg era tot ce ştiam despre sex. Era tot ce ştiam despre cruzime. Şi, pentru o clipă, acest lucru m-a îmbătat. Am redevenit complicele lor.

Apoi am dat cu ochii de Woofer.

Un fel de variantă a mea, în miniatură, cu un cuţit în mână.

Nici nu era de mirare că Ruth era atât de concentrată.

Willie şi Donny erau şi ei de faţă, dar nu scotea nimeni niciun cuvânt, pentru că un cuţit nu era totuna cu o sfoară, cu o curea sau cu un jet de apă fierbinte. Un cuţit putea provoca răni grave, iar Woofer era suficient de mare încât să ştie că o poate omorî, dar suficient de mic încât să nu înţeleagă consecinţele acţiunilor lui. Patinau pe o gheaţă foarte subţire şi ştiau asta. Totuşi, stăteau deoparte. Voiau să vadă unde se va ajunge. Se educau.

Dar eu nu aveam nevoie de lecţii.

Deocamdată nu curgea sânge, dar mi-am dat seama că era doar o chestiune de timp până să se întâmple acest lucru. Chiar şi legată la ochi şi cu căluşul în gură, Meg era vizibil îngrozită. Tremura sacadat. Cicatricea de pe braţul ei semăna cu un fulger zimţat.

Woofer a împuns-o în burtă. Fiindcă stătea în vârful picioarelor, Meg nu se putea îndepărta de el.

S-a smucit convulsiv. Woofer a chicotit şi a înţepat-o sub buric.

Ruth m-a privit, m-a salutat din cap şi şi-a aprins altă ţigară. Verigheta mamei lui Meg era acum pe degetul ei.

Woofer şi-a plimbat lama de-a lungul cutiei toracice şi a împuns-o pe Meg la subraţ. S-a mişcat atât de repede şi de nesăbuit, încât mă aşteptam din clipă în clipă să înceapă să sângereze. Dar scăpase de data asta. Am zărit altceva în schimb.

— Ce-i aia?

— Aia ce? a întrebat Ruth confuză.

— Chestia aia de pe piciorul ei.

Pe coapsă, chiar deasupra genunchiului, avea un semn roşu, ca un vârf de săgeată, lung de vreo patru-cinci centimetri.

Ruth a tras din ţigară. Nu mi-a răspuns.

— Mama călca rufe, a spus Willie. Meg făcea pe nebuna cu noi, aşa că mama a aruncat în ea cu fierul de călcat. Ne e mare scofală, doar că s-a stricat fierul.

— Nu e mare scofală, pe dracu', a spus Ruth.

Se gândea la fierul de călcat.

Între timp, Woofer a coborât briceagul spre burta lui Meg. Dar de data asta i-a crestat pielea de sub coaste.

— Ups, a spus el şi s-a întors cu faţa spre Ruth.

Ruth s-a ridicat de pe scaun.

A tras un fum din ţigară şi a scuturat scrumul.

S-a apropiat de Meg.

Woofer s-a dat câţiva paşi în spate.

— La naiba, Ralphie, a spus Ruth.

— Îmi pare rău, a spus el şi a dat drumul cuţitului, care a căzut zdrăngănind pe podea.

Era vizibil speriat. Dar tonul lui Ruth era marcat de aceeaşi indiferenţă ca şi chipul ei.

— La naiba, acum trebuie să cauterizăm rana, a spus Ruth ridicând ţigara.

Am întors privirea.

Am auzit ţipătul ascuţit şi strident, înăbuşit de căluş, care s-a transformat brusc într-un bocet.

— Gura, a spus Ruth. Gura sau o fac din nou.

Meg nu s-a putut controla.

Am început să tremur. Nu am întors capul de la perete.

Rezistă, mi-am zis în gând. Am auzit sfârâitul. Am auzit ţipătul.

Am simţit mirosul de ars.

Când am întors capul, Ruth ţinea ţigara într-o mână şi cu cealaltă mână îşi mângâia un sân prin rochia gri de bumbac. Am văzut arsurile pe corpul scăldat de sudoare al lui Meg. Am văzut-o pe Ruth cum îşi coboară mâna între picioare, pe deasupra rochiei şifonate, gemând încet şi aplecându-se iar cu ţigara înspre Meg.

Nu mai rezistam. Ştiam asta. Simţeam cum se acumulează revolta în mine. Trebuia să fac ceva, să spun ceva. Orice, doar să n-o mai ardă încă o dată. Am închis ochii. Ruth îşi strângea puternic mâna între picioare. Mirosul de carne arsă plutea în jurul nostru. Mi s-a întors stomacul pe dos. Meg a continuat să ţipe înăbuşit, până când, în cele din urmă, l-am auzit pe Donny spunând în şoaptă *Mamă! Mamă! Mamă!* Vocea lui era stăpânită de frică.

Nu reuşeam să înţeleg.

Şi atunci am auzit. Un ciocănit.

Era cineva la uşă.

La uşa de la intrare.

M-am uitat la Ruth.

O privea pe Meg cu o expresie liniştită şi relaxată, nepăsătoare şi distantă. Şi-a dus încet ţigara la buze şi a tras un fum adânc. *Savurându-l.*

Am simţit din nou cum mi se întoarce stomacul.

Bătaia în uşă s-a repetat.

— Mergeţi şi vedeţi cine e, a spus Ruth. Încet. *Fiţi discreţi.*

N-a mai spus nimic. Willie şi Donny s-au uitat unul la celălalt şi au urcat apoi scările.

Woofer a privit-o pe Ruth, apoi pe Meg. Părea nedumerit, ca un băieţel care aşteaptă să i se spună ce să facă. Dacă să plece sau să mai rămână. Dar, în

stadiul în care era, Ruth nu-i putea fi de niciun ajutor. Aşa că, în cele din urmă, a luat de capul lui o hotărâre. S-a dus după fraţii lui.

Am aşteptat să plece.

— Ruth? am spus.

Nu părea să mă fi auzit.

— *Ruth?*

Privea în gol.

— Nu ţi se pare că…? Dacă e cineva sus… Crezi că se descurcă singuri? Willie şi Donny?

— Hmmm?

A întors capul şi s-a uitat parcă prin mine. Avea o privire complet deşartă.

Dar asta era şansa mea. Poate singura. Trebuia să insist.

— De ce nu te duci să vezi despre ce-i vorba, Ruth? Dacă e din nou domnul Jennings?

— Cine?

— Domnul Jennings. Poliţistul Jenning. *Poliţia,* Ruth.

— Aa.

— O… o păzesc eu.

— O păzeşti?

— Ca să mă asigur că nu…

— Da. Bine. Păzeşte-o. E o idee bună. Mersi, David.

A pornit spre uşă, înaintând încet, ca prin vis. S-a întors brusc spre mine. Ţinea iarăşi spatele drept şi mi-a spus pe un ton tăios, cu ochii sclipind:

— Să nu te pună dracu' să faci vreo prostie.

Şi-a dus degetul arătător în dreptul buzelor şi a zâmbit.

— Dacă scoateţi vreun zgomot, vă omor pe amândoi. Nu vă pedepsesc, atenţie! Vă omor. Ai priceput, Davy? Ai băgat la cap ce ţi-am spus?

— Da.

— Eşti sigur?

— Da, doamnă.

— Bine. Foarte bine.

S-a întors şi a plecat, târşâindu-şi papucii pe trepte. De sus se auzeau voci, dar nu reuşeam să le

desluşesc.

M-am întors spre Meg.

Am zărit locul în care fusese arsă a treia oară. Pe sânul drept.

— Dumnezeule, Meg, am spus şi m-am apropiat de ea. Sunt eu, David.

Am dezlegat-o la ochi ca să mă poată vedea. Avea o privire sălbăticită.

— Meg. Meg, ascultă. Ascultă-mă, *te rog*. Nu scoate niciun sunet. Ai auzit ce-a spus? E în stare s-o facă, Meg. Nu ţipa, te rog. Vreau să te ajut. Nu avem mult timp la dispoziţie. Trebuie să mă asculţi. Îţi scot căluşul, bine? Dar să nu ţipi! Nu te ajută cu nimic. Poate fi oricine sus. O reprezentantă Avon sau dracu' ştie cine. Ruth se pricepe s-o facă din vorbe. Se pricepe să facă din vorbe pe oricine. Vreau să te scot de-aici, ai înţeles. Vreau să te ajut să fugi!

Mitraliam cuvintele, fără să mă pot controla. I-am scos căluşul ca să-mi poată răspunde.

Şi-a lins buzele uscate.

— Cum? a întrebat ea, dureros de răguşită.

— În noaptea asta. Târziu. După ce dorm toţi. Trebuie să pară că ai reuşit să scapi singură. Bine?

Meg a încuviinţat din cap.

— Am nişte bani puşi deoparte, am spus. O să-ţi prindă bine. Eu rămân, să mă asigur că Susan nu păţeşte nimic. Şi poate mai târziu o ajutăm şi pe ea să scape. Du-te la poliţie. Arată-le ce ţi-au făcut. Bine?

— Bine.

— Atunci aşa facem. Vin la noapte. Promit.

Am auzit uşa de plasă trântindu-se, apoi zgomotul de paşi traversând sufrageria şi apropiindu-se de scările pivniţei. I-am pus la loc căluşul. Şi am legat-o la ochi.

Erau Donny şi Willie.

S-au uitat lung la mine.

— De unde ai ştiut? a întrebat Donny.

— Ce să ştiu?

— Ce i-ai spus.

— Cui să-i spun? Ce să-i spun? Despre ce vorbeşti?

— Nu te mai învârti în jurul cozii, David. I-ai spus lui Ruth că domnul Jennings bate la uşă. Şi, *ghici* cine era, muistule?

O, Doamne, m-am gândit. M-am rugat ca nu cumva Meg să ţipe.

S-ar fi terminat totul.

Trebuia să fac pe indiferentul.

— Glumeşti, am spus.

— Nu glumesc deloc.

— Domnul Jennings? Băga-mi-aş, de unde să ştiu? A fost o *presupunere.*

— O presupunere a naibii de bună, a spus Willie.

— Am zis şi eu aşa, ca s-o conving să…

— Să ce?

Să urce, m-am gândit.

— Să facă puţină *mişcare.* Doar aţi văzut şi voi, la naiba. Era ca un zombi!

S-au uitat unul la altul.

— A devenit cam ciudăţică în ultimul timp, într-adevăr, a spus Donny.

— Da, mă rog, a zis Willie ridicând din umeri.

Voiam să-i fac să turuie în continuare. Ca să uite că rămăsesem singur cu Meg.

— Şi ce-a vrut? am întrebat eu. O căuta pe Meg?

— Ceva de genul, a spus Donny. A spus că voia să vadă ce mai fac fetele, dragele de ele. Aşa că l-am condus în camera lui Susan. I-am spus că Meg e plecată la cumpărături. Susan n-a suflat o vorbă, bineînţeles. N-a îndrăznit. Cred c-a pus botul, prostul. Nu se simţea tocmai în largul lui. E cam timid pentru un poliţist.

— Dar maică-ta unde e?

— A zis că vrea să se întindă puţin în pat.

— Ce faceţi la cină?

Era o întrebare prostească, dar nu-mi trecuse altceva prin cap.

— Nu ştiu. Poate prăjim nişte crenvurşti pe grătar. De ce? Vrei să vii şi tu?

— Trebuie s-o întreb pe mama. Dar ea? am întrebat întorcând privirea spre Meg.

— Ce-i cu ea?

— O lăsaţi aşa, pur şi simplu? Trebuie s-o daţi cu ceva pe arsurile alea. Să nu se infecteze.

— Dă-o dracu’, a spus Willie. Încă n-am terminat cu ea.

S-a aplecat şi a ridicat briceagul lui Woofer.

A privit-o de jos, rânjind.

— Sau poate am terminat, a spus el. Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

S-a apropiat de ea şi i-a spus pe un ton batjocoritor:

— Mda, *chiar nu ştiu.*

Am decis să-l ignor.

— Mă duc s-o întreb pe mama, a spus Donny.

N-am mai aşteptat să văd ce se întâmplă. Oricum, n-o puteam ajuta cu nimic. Trebuia să accept asta. Şi să mă concentrez pe lucrurile care stăteau în *puterea* mea. M-am întors şi am plecat.

Când am ajuns în capătul scărilor, am verificat uşa.

Mizam pe lenea şi pe delăsarea lor.

M-am uitat la încuietoare.

Da, era în continuare stricată.

TREIZECI ŞI OPT

În acele vremuri, chiar şi cei vinovaţi manifestau o inocenţă rar întâlnită.

În orăşelul nostru, spargerile erau de neînchipuit. Aşa ceva se întâmpla doar în oraşele mari. Or părinţii noştri tocmai de asta se mutaseră în suburbii.

Oamenii închideau uşile ca să se apere de vânt, de ploaie şi de frig, nu de alţi oameni. Aşa că, atunci când rugineau încuietorile uşilor sau tocurile ferestrelor, puţină lume se obosea să le repare. Nu aveai nevoie de lacăte ca să te fereşti de zăpadă.

Casa familiei Chandler nu făcea excepţie.

Din câte îmi aminteam, uşa din spate nu fusese încuiată niciodată. Cu timpul, cadrul de lemn se deformase şi încuietoarea broaştei nu se mai potrivea în tocul uşii.

Nu se obosiseră s-o repare nici măcar după ce o legaseră pe Meg în pivniţă.

Mai rămânea să trec de uşa de metal a adăpostului. Se anunţa o sarcină anevoioasă, zgomotoasă, dar singura piedică era zăvorul.

Eram convins că voi reuşi.

Am ieşit din casă la trei şi douăzeci şi cinci de minute.

Am luat cu mine un pix-lanternă, un briceag şi cei treizeci şi şapte de dolari pe care îi câştigasem în iarnă curăţând zăpada. Mă încălţasem cu tenişi şi purtam o pereche de blugi şi un tricou pe care mama îl vopsise în negru la insistenţele mele, după ce îl văzusem pe Elvis în *Loving You*. Până să traversez aleea spre curtea lor, eram deja leoarcă de transpiraţie şi tricoul mi se lipise de spate ca o a doua piele.

Casa era cufundată în beznă.

Am urcat pe verandă şi am aşteptat, trăgând cu urechea. Era o noapte liniştită şi senină, cu lună difuză.

Casa parcă respira, trosnind din încheieturi ca o bătrână adormită.

Era înspăimântător.

Pentru o clipă, am vrut să las totul baltă, să mă duc acasă, să mă bag în pat şi să-mi trag cearşaful peste cap. Îmi doream să fiu în altă parte. Toată seara visasem cu ochii deschişi că mama sau tata mă vor înştiinţa din senin: Ei bine, David, nu ştiu cum să-ţi spunem, dar urmează să ne mutăm.

Dar de unde atâta noroc pe capul meu?

Mi-era teamă să nu mă prindă pe scări. Să nu se aprindă brusc lumina şi s-o văd pe Ruth cu puşca aţintită spre mine. Deşi mă îndoiam că au arme în casă. Dar imaginea asta nu-mi dădea pace. Mi se învârtea în minte ca un disc de patefon stricat.

Am înnebunit, mi-am zis.

Dar îi promisesem lui Meg.

Şi oricât de înspăimântat aş fi fost, ziua care tocmai se încheiase mă speriase şi mai tare. Întrezărisem sfârşitul în ochii lui Ruth. Nu mai încăpea îndoială că viaţa lui Meg era în pericol.

Nu ştiu cât am stat aşa pe verandă.

În orice caz, destul de mult încât să aud cum tufa înaltă de zămoşiţă se freacă de casă în adierea uşoară de vântului, să ascult orăcăitul broaştelor din pârâu şi cântecul greierilor din pădure. Destul de mult încât ochii să mi se obişnuiască cu întunericul şi sunetul familiar al broaştelor şi greierilor să mă liniştească. În cele din urmă, sentimentul de groază a fost înlocuit de entuziasm. De entuziasmul că fac în sfârşit ceva pentru Meg şi pentru mine, un lucru pe care nu-l mai făcuse nimeni *niciodată*. Mi-a prins bine să mă gândesc la asta. Să mă gândesc la faptele mele din acele clipe. Am luat-o ca pe un joc. Pătrundeam în casa lor noaptea şi ei dormeau. Asta era tot. Nu erau periculoşi. Nici Ruth. Nici fraţii Chandler. Erau nişte oameni oarecare. Iar eu eram un hoţ atent, calm şi invizibil. Nu avea să mă prindă nimeni. Nici atunci, nici altădată.

Am deschis uşa de plasă, care a scos un scârţâit uşor.

Cu uşa de lemn a fost ceva mai complicat, fiindcă se umflase de la umiditate. Am apăsat mânerul şi am ţinut cu mâna tocul uşii. Am împins încet, uşor.

Uşa a scos un sunet strident.

Am împins-o cu mai multă fermitate. Ţineam strâns mânerul, susţinând greutatea uşii, ca să nu pocnească şi să tremure geamul.

Sunetul a devenit şi mai strident.

Eram convins că mă aude toată casa. Toată lumea.

Încă puteam fugi. Era bine de ştiut.

Apoi, brusc, s-a deschis. Cu un scârţâit şi mai puternic decât uşa de plasă.

Am tras cu urechea.

Am intrat în casă.

Am deschis pixul-lanternă. Pe scările pivniţei erau depozitate tot felul de cârpe, mopuri, perii şi găleţi pe care Ruth le folosea pentru curăţenie şi o sumedenie de borcane cu cuie şi cutii de vopsea şi diluant. Din fericire, majoritatea erau aşezate spre margine. Ştiam că scările erau mai solide şi scârţâiau mai puţin dacă păşeam pe lângă perete. Acesta era cel mai riscant şi mai zgomotos loc în care puteam fi prins. Am început să cobor cu grijă.

Mă opream şi ascultam după fiecare treaptă. Şi variam intervalul de aşteptare, ca să nu existe un ritm detectabil.

Dar fiecare treaptă avea ceva de spus.

A durat o veşnicie.

Într-un târziu, am ajuns în capătul scărilor. Inima îmi bubuia. Nu-mi venea să cred că nu mă auziseră.

Am traversat pivniţa şi m-am îndreptat spre adăpost.

Încăperea mirosea a mucegai şi a rufe. A lapte înăcrit.

Am tras zăvorul, încercând să fac cât mai puţin zgomot. Dar frecarea metalului a scos un ţipăt ascuţit.

Am deschis uşa şi am păşit înăuntru.

Abia atunci mi-am amintit ce caut acolo.

Meg stătea într-un colţ, pe salteaua gonflabilă, cu spatele lipit de perete, aşteptând. Am văzut în raza subţire a lanternei cât de speriată era. Şi cât de rău se terminase ziua pentru ea.

Îi dăduseră o cămaşă subţire, şifonată, şi asta era tot. Avea picioarele goale.

Willie se jucase cu cuţitul.

Coapsele şi gambele îi erau pline de tăieturi şi zgârieturi, până aproape de glezne.

Cămaşa era pătată de sânge. Sânge uscat, dar şi sânge proaspăt. Unele răni îi erau deschise.

S-a ridicat în picioare.

S-a apropiat de mine şi atunci am văzut că avea o nouă vânătaie în dreptul tâmplei.

Cu toate astea, părea hotărâtă.

A vrut să spună ceva, dar mi-am dus degetul la gură, făcându-i semn să vorbească încet.

— O să las zăvorul şi uşa din spate deschise, am şoptit eu. Poate o să creadă că aşa le-au uitat. Aşteaptă vreo jumătate de oră după ce plec. Urcă pe scări pe lângă perete şi nu încerca să fugi. Donny e rapid. Te-ar prinde imediat. Poftim.

Am scos banii din buzunar şi i-am întins. S-a uitat la ei şi a clătinat din cap.

— Mai bine nu, mi-a şoptit ea. Dacă mă prind şi îi găsesc la mine, o să-şi dea seama că m-a ajutat cineva. N-am mai avea a doua şansă. Lasă-mi-i, s-a gândit ea pentru o clipă… Lasă-mi-i pe Pietroi. Pune o piatră deasupra lor sau ceva. Îi găsesc eu, nu te teme.

— Unde vrei să te duci? am întrebat.

— Nu ştiu încă. Poate la domnul Jennings. Nu departe, în orice caz. Vreau să rămân aproape de Susan. Te anunţ eu cumva.

— Vrei lanterna?

A clătinat iarăşi din cap.

— Cunosc bine scările. Păstreaz-o. Hai, du-te. Fugi. Nu mai sta.

M-am întors cu spatele, dând să plec.

— David?

A întins mâinile spre mine. A închis ochii şi m-a sărutat, iar lacrimile i s-au scurs pe obraji.

Avea buzele crăpate, sfâşiate, distruse.

Dar a fost cel mai delicat şi mai frumos lucru pe care l-am atins vreodată.

Am simţit cum mă năpădesc şi pe mine lacrimile.

— Doamne! Iartă-mă, Meg. *Iartă-mă.*

Rămăsesem aproape fără glas. Am clătinat din cap şi am implorat-o să mă ierte.

— David, a spus ea. David. *Mulţumesc.* Contează ce faci acum.

Am privit-o. Am simţit atunci că o absorb în mine, că *devin* cumva una cu ea.

Mi-am şters lacrimile.

Am încuviinţat din cap şi m-am întors ca să plec.

Dar mi-a venit brusc o idee.

— Stai puţin, am spus.

Am ieşit din adăpost şi am căutat cu lanterna pe lângă pereţi, până am găsit ce voiam. Am luat ranga agăţată într-un cârlig şi i-am dat-o.

— În caz că ai nevoie, i-am spus.

A dat din cap.

— Noroc, Meg, am spus şi am închis încet uşa.

Eram din nou în mijlocul casei adormite, în linştea apăsătoare. Am urcat încet scările, străduindu-mă să-mi sincronizez zgomotele cu scârţâitul paturilor de sus şi foşnetul copacilor.

Într-un târziu, am ieşit pe uşă.

Am traversat în fugă curtea, am luat-o pe scurtătură prin spatele casei mele şi am intrat în pădure. Lumina lunii era puternică, dar cunoşteam drumul şi pe întuneric. Pârâul curgea năvalnic.

M-am aplecat şi am coborât malul cu grijă. Apa strălucea printre pietre, sub razele lunii. Am păşit pe Pietroi, am scos banii din buzunar şi i-am ascuns sub o piramidă de pietre netede.

Am privit înapoi de pe mal.

Mi s-a părut că banii ascunşi sub pietre seamănă cu o ofrandă păgână.

M-am întors acasă în fugă, prin parfumul proaspăt al pădurii.

TREIZECI ŞI NOUĂ

M-am întins în pat şi am ascultat liniştea casei cufundate în somn. Nu credem că pot dormi, dar nesocotisem încordarea şi epuizarea. Am aţipit imediat după ivirea zorilor, cu capul pe perna scăldată de sudoare.

Am dormit prost. Şi până târziu.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora prânzului. M-am îmbrăcat, am coborât repede scările, am înfulecat pe nemestecate cerealele pregătite de mama, care m-a apostrofat că oamenii care dorm până târziu sunt nişte neterminaţi – ajung fie şomeri, fie puşcăriaşi – şi am năvălit pe uşă, ieşind în lumina vâscoasă a soarelui de august.

N-am îndrăznit să mă duc direct la vecini. Dacă şi-au dat seama că fusese mâna mea?

Am pornit în fugă spre Pietroi.

Piramida sub care ascunsesem banii era încă acolo.

La lumina zilei, nu mai părea o ofrandă. Acum semăna mai degrabă cu un rahat de câine pe un morman de frunze. Mi se părea că mă priveşte batjocoritor.

Am înţeles imediat că nu reuşise să scape.

Că puseseră laba pe ea.

Că era în continuare prizonieră.

Mi s-a făcut rău şi am simţit că îmi vine să vomit. Eram furios, speriat şi nedumerit. Dacă şi-au dat seama că *eu* descuiasem zăvorul? Dacă o forţaseră pe Meg să mărturisească?

Ce trebuia să fac?

Să fug din oraş?

Să mergi la poliţie, asta trebuie să faci, m-am gândit. Du-te la domnul Jennings.

Bine, şi ce să-i spun? Că Ruth o tortura pe Meg de luni de zile şi că eu ştiu asta pentru că îi dădusem o mână de ajutor?

Văzusem destule seriale poliţiste ca să ştiu că eram complice.

Şi mai ştiam că mă puteau trimite la casa de corecţie. O păţise un prieten de-al lui văru-meu din West Orange, care se îmbătase într-o noapte şi furase maşina vecinului. Ştiam de la el că te băteau, te drogau şi, dacă voiau, te băgau chiar în cămaşa de forţă. Şi nu-ţi dădeau drumul decât când aveau chef.

Trebuia să găsesc altă soluţie, m-am gândit.

Poate că avea să se ivească a doua şansă, cum spusese Meg când îi dădusem banii. Şi o să ne organizăm mai bine data viitoare.

Asta dacă nu cumva ştiau deja de implicarea mea.

Exista o singură modalitate de a afla.

M-am căţărat pe Pietroi şi am băgat bancnotele în buzunar.

Am tras adânc aer în piept.

Şi am plecat spre casa vecinilor.

PATRUZECI

Willie m-a întâmpinat în pragul uşii şi mi-am dat seama că, şi dacă ştiau sau bănuiau ceva, avea altele pe cap, mult mai urgente.

— Intră, mi-a zis.

Era ciufulit, obosit şi surescitat, iar asta îl făcea să pară şi mai urât. Se vedea că nu se spălase încă pe ochi şi respiraţia îi era mai puturoasă decât de obicei.

— Închide uşa după tine.

L-am ascultat.

Am coborât în pivniţă.

Ruth şedea în scaunul pliant. Era şi Woofer acolo. Eddie şi Denise se cocoţaseră pe masa de lucru. Iar Susan plângea în tăcere lângă Ruth, palidă ca ceara.

Toţi stăteau în tăcere, în timp ce pe pardoseala de beton rece şi umedă, Donny gemea deasupra lui Meg, cu pantalonii în jurul gleznelor, violând-o. Era goală. O legaseră de mâini şi de picioare între cei patru stâlpi.

Deci Ruth renunţase la toate regulile.

Mi s-a făcut rău.

M-am întors ca să plec.

— Nu, nu, a spus Willie. Rămâi.

Cuţitul din mână şi expresia din privirea lui m-au convins. Am rămas.

Era atâta linişte în jur, încât se auzea bâzâitul muştelor în zbor.

Mi se părea că trăiesc un coşmar bolnav. Aşa că m-am comportat ca în vis. Am aşteptat să se termine.

Donny o acoperea aproape complet. Nu-i vedeam decât picioarele şi coapsele. Fie erau foarte învineţite încă de ieri, fie se murdărise foarte tare între timp. Avea tălpile negre.

Aproape simţeam greutatea şi presiunea pe care trebuia să le suporte. Donny se împingea în ea animalic. Avea căluşul în gură, dar nu mai era legată

la ochi. Auzeam durerea ţipetelor ei înăbuşite şi vedeam indignarea ei neputincioasă.

Donny a gemut şi s-a arcuit scurt. I-a strâns puternic sânul ars cu ţigara şi s-a dat încet jos de pe ea.

Willie a răsuflat uşurat.

— Da, a spus Ruth, încuviinţând. Ăsta e singurul lucru de care eşti bună.

Denise şi Woofer au chicotit.

Donny şi-a ridicat pantalonii. Şi-a închis şliţul. S-a uitat în direcţia mea, dar nu m-a privit în ochi. Nu-i puteam reproşa nimic. Nici eu n-aş fi îndrăznit să mă uit în ochii altuia.

— Probabil te-ai umplut de gonoree, a spus Ruth. Dar nu contează. În zilele noastre, s-au inventat leacuri şi pentru asta.

Deodată, Susan a început să plângă în hohote.

— Maaami!

Se legăna în scaun.

— Vreau la *maaama!*

— Taci, dracu', a spus Woofer.

— Da, a spus Eddie.

— Taci naibii, a spus Ruth. Gura!

A lovit scaunul cu piciorul. Şi-a luat avânt şi l-a lovit din nou. Susan a căzut pe jos, ţipând.

— *Stai* acolo! a spus Ruth. Să nu îndrăzneşti să te mişti!

S-a întors şi ne-a privit.

— Cine vrea s-o ia o tură? a întrebat ea. Davy? Eddie?

— *Eu*, a spus Willie.

Ruth s-a uitat la el.

— Nu ştiu ce să zic. Abia a călărit-o frate-tău. Mi se pare un fel de incest.

— Of, la naiba, mamă! a spus Willie.

— Ei bine, ăsta-i *adevărul.* Nu că putorii ăsteia i-ar păsa. Dar m-aş simţi mult mai bine dacă ar urma Eddie sau Davy.

— Davy nu *vrea*, nici să-l pici cu ceară!

— Ei, sigur că vrea.

— Ba nu vrea!

S-a uitat la mine. Am întors privirea.

A ridicat din umeri.

— Se pare că nu. E un băieţel sensibil. Nici eu nu m-aş atinge de ea. Dar eu nu-s bărbat. Eddie?

— Eu vreau s-o tai, a spus Eddie.

— Daa. Şi eu! a spus Woofer.

— S-o tai? a întrebat Ruth nedumerită.

— Ai zis că ne dai voie s-o tăiem, doamnă Chandler, a spus Denise.

— Am zis eu asta?

— Da, a confirmat Woofer.

— Serios? Când? Şi cum adică s-o tăiaţi?

— Hei. Terminaţi. Eu vreau s-o fut, a spus Willie.

— Gura, a spus Ruth. Vorbesc cu Ralphie. Cum adică s-o tăiaţi?

— S-o *însemnăm,* a spus Ralphie. Ca lumea să ştie. Să ştie că-i curvă.

— Exact. Un fel de stigmat, a spus Denise. Ca în filme.

— Aa, s-o marcăm cu fierul înroşit, a spus Ruth. S-o marcăm, nu s-o tăiem.

— Ai *zis* că ne dai voie s-o tăiem, a spus Woofer.

— Nu fi obraznic cu mama ta.

— Dar aşa este, doamnă Chandler, a spus Eddie. Zău. Ai spus că putem s-o tăiem.

— Pe bune?

— Da. Te-am auzit şi eu. Toţi te-am auzit.

Ruth a dat din cap. S-a gândit câteva clipe, apoi a oftat.

— Bine. Avem nevoie de un ac. Ralphie, du-te sus şi adu-mi trusa de cusut… E în dulapul de pe hol, cred.

— Imediat.

A trecut în fugă pe lângă mine.

Nu-mi venea să cred ce se întâmplă.

— Ruth, am spus. Ruth?

S-a uitat la mine. Ochii îi tremurau în orbite.

— Ce vrei?

— Doar n-ai să *faci* asta, nu?

— Dacă aşa am spus, nu am încotro.

S-a aplecat spre mine. Mirosul de tutun îi ieşea prin fiecare por al pielii.

— Ştii ce-a vrut să facă javra azi-noapte? m-a întrebat. A vrut să fugă. A uitat cineva uşa deschisă. Probabil Donny, că el a urcat ultimul şi, în plus, e amorezat de ea. I-a picat cu tronc. Aşa că l-am lăsat să i-o tragă. După asta, bărbaţii uită de femei. Cred că şi Donny s-a lecuit. Dar e bine ca lumea să vadă şi să ştie ce fel de poamă e dumneaei. Nu crezi?

— *Mamă*, s-a smiorcăit Willie.

— Ce vrei?

— Eu de ce n-am voie?

— Să ce?

— S-o *fut!*

— Pentru că aşa am spus eu, la naiba! E incest! Lasă-mă dracului în pace. Vrei să te scalzi în sămânţa fratelui tău? Asta vrei? Să nu îndrăzneşti să mai deschizi gura. Eşti scârbos. Eşti leit taică-tău.

— Ruth, am spus. Nu… nu poţi face asta.

— Nu pot?

— Nu.

— Serios? De ce?

— Nu e… nu e bine.

S-a ridicat. S-a apropiat de mine şi a trebuit s-o privesc. Să mă uit în ochii ei.

— Nu mă învăţa tu ce e bine şi ce nu, băiete, a mârâit ea.

Vocea îi tremura. Mi-am dat seama că îi tremură de furie şi că abia se mai putea stăpâni. Ochii îi pâlpâiau ca nişte flăcări. Am făcut câţiva paşi în spate. M-am gândit, Dumnezeule, cândva mi-a plăcut de femeia asta. Mi s-a părut amuzantă, drăguţă. De gaşcă.

Acum mă băga în sperieţi.

Era în stare să omoare pe cineva. Să ne omoare pe toţi, inclusiv pe copiii ei, fără să-i pese, fără niciun regret.

Era destul să vrea.

— Nu-mi da mie lecţii, a spus ea.

Şi atunci şi-a dat seama ce gândesc. M-a citit în întregime.

S-a întors spre Willie, nepăsătoare.

— Dacă mucosul ăsta vrea să plece, taie-i boaşele şi dă-mi-le. Ai înţeles?

— Bineînţeles, mamă, a spus el zâmbind.

Woofer a intrat în fugă, cu o cutie veche de pantofi în mână. I-a dat-o lui Ruth.

— Nu era acolo, a spus el.

— Hă?

— Nu era în dulap. Era în dormitor, pe şifonier.

— Aa.

Ruth a deschis cutia. Înăuntru erau tot felul de gheme de aţă, pernuţe, nasturi şi ace. A pus-o pe masa de lucru şi a început să scotocească în ea.

Eddie coborâse de pe masă ca să-i facă loc şi se uita peste umărul ei.

— Am găsit, a spus Ruth întorcându-se spre Woofer. Trebuie să-l încălzim bine, bine, ca să nu facă vreo infecţie.

A ridicat un ac gros de cusut.

Tensiunea din încăpere era electrizantă.

— Cine are voie s-o facă? a întrebat Eddie.

— Păi, ca să fiu corectă, vă dau voie să scrieţi fiecare câte-o literă. E bine aşa?

— Perfect. Ce să scriem?

Ruth s-a gândit o secundă.

— Să nu ne complicăm. Scrieţi „Mă fut. Fute-mă”. Scurt şi cuprinzător. Aşa o să ştie toată lumea cu cine are de-a face.

— Da, grozav, a spus Denise şi, în acea clipă, mi s-a părut că seamănă perfect cu Ruth. Avea în ochi aceeaşi sclipire sălbatică, aceeaşi nerăbdare încordată.

— Uau, a spus Woofer. Ce de-a litere. Aproape câte două de fiecare.

Ruth a numărat şi a încuviinţat din cap.

— De fapt, dacă e aşa cum cred eu şi David nu vrea să se bage, vă revin câte două litere de căciulă şi mie una. David?

Am clătinat din cap.

— Mă gândeam eu, a spus Ruth, dar fără să-mi poarte pică sau să mă ironizeze. Bine atunci. Fac eu

M-ul. Să-i dăm drumul.

— Ruth? am spus eu. *Ruth?*

Willie s-a apropiat de mine, mişcând încet cuţitul, în cercuri largi, chiar sub bărbia mea. Eram foarte încordat, pentru că nu se ştia niciodată ce-i poate capul. Eddie se juca cu lama briceagului său, cu ochi reci şi morţi. L-am privit apoi pe Donny. Se schimbase complet. Era clar că nu puteam spera la niciun fel de ajutor din partea lui.

Ruth s-a întors spre mine. Era în continuare calmă şi părea foarte obosită. Se purta de parcă îmi spunea ceva ce ar fi trebuit să ştiu de mult. De parcă nu mi-ar fi dorit decât binele. De parcă mi-ar fi făcut un favor. De parcă, dintre toţi, eu eram preferatul ei.

— David. Ascultă. Nu te băga.

— Atunci dă-mi voie să plec, am spus. Vreau să plec.

— Nu.

— Nu vreau să văd asta.

— Păi, nu te uita.

Erau hotărâţi s-o facă. Woofer a adus o cutie de chibrituri.

A încălzit acul.

Mă străduiam să nu plâng.

— Dar nici nu vreau să aud.

— Ghinion, a spus ea. Dacă n-ai ceară în urechi, o să ai ce auzi!

Şi aşa fost.

PATRUZECI ŞI UNU

După ce-au terminat cu ea, i-au tamponat rănile cu alcool şi m-am apropiat ca să văd ce făcuseră. Nu doar atunci, ci şi noaptea trecută şi dimineaţă.

Era prima dată când mă apropiam de ea în acea zi.

Îi scoseseră căluşul, fiindcă era oricum prea slăbită ca să mai poată vorbi. Buzele îi erau umflate şi tumefiate. Un ochi era vânăt şi plin de sânge. Abia îl mai deschidea. Am văzut trei sau patru arsuri noi făcute cu ţigara pe piept, pe claviculă şi pe interiorul coapsei. Urma triunghiulară de la fierul de călcat al lui Ruth era acum o rană deschisă. Avea vânătăi pe coaste, braţe, gambe şi coapse, acolo unde Willie o tăiase cu o zi înainte.

Iar cuvintele…

MĂ FUT FUTE-MĂ

Scrise cu litere de cinci centimetri. Cu majuscule. Arse şi crestate adânc pe abdomenul ei.

Scrisul era tremurat şi şovăielnic, ca al unui şcolar de şase ani.

— Adio măritiş pentru tine, a spus Ruth.

Se aşezase din nou pe scaunul pliant. Fuma şi se legăna, strângându-şi genunchii la piept. Willie şi Eddie urcaseră după cola. În încăpere plutea un miros dulceag, de fum şi alcool.

— O să rămâi cu semnele astea *pe viaţă,* Meggy, a spus Ruth. N-o să te mai poţi dezbrăca niciodată în faţa nimănui. Pentru c-o să vadă ce e scris acolo.

Mi-am dat seama că avea dreptate.

Ruth o schimbase.

Îi schimbase definitiv viaţa.

Vânătăile şi umflăturile erau vindecabile, dar urmele alea aveau să poată fi citite, oricât de vag, şi peste treizeci de ani. Trebuia să se gândească la ele şi să dea explicaţii de fiecare dată când se dezbrăca în faţa cuiva. De fiecare dată când se privea în oglindă. În acel an tocmai introduseseră

obligativitatea duşului după orele de sport. Ce urma să facă într-un vestiar plin cu adolescente?

Ruth nu-şi făcea griji. Se purta de parcă Meg era protejata ei.

— E mai bine aşa pentru tine, a spus ea. O să vezi. N-o să te mai vrea niciun bărbat. N-o să ai copii. E mult mai bine aşa, crede-mă. Eşti norocoasă. Crezi că e bine să fii frumoasă? Să fii sexy? Pe lumea asta, e mai bine pentru o femeie să fie *dezgustătoare.*

Eddie şi Willie au coborât, aducând cu ei şase sticle de cola, pe care le-au împărţit între noi. Am luat şi eu una şi am rămas cu ea în mână, străduindu-mă să nu vărs conţinutul. Mirosul de caramel era revoltător. Dacă luam o gură, ştiam c-o să vomit. Oricum, cu greu mă mai abţineam.

Donny a refuzat sticla de cola. Stătea şi o privea de sus pe Meg.

— Ai dreptate, mamă, a spus el după un timp. Se schimbă situaţia. Din cauza cuvintelor pe care le-am scris, vreau să spun. E ciudat.

Donny se străduia să înţeleagă semnificaţia lucrurilor.

— Nu mai e cine ştie ce de capul ei, a spus.

Părea surprins şi oarecum fericit.

Ruth a zâmbit uşor, şovăielnic.

— Ce v-am spus eu? Vedeţi? a spus ea.

Eddie a izbucnit în râs, s-a apropiat de Meg şi i-a dat un şut în coaste. Meg a gemut slab.

— Mda, nu mai e cine ştie ce de capul ei, a spus el.

— Nu mai e *nimic* de capul ei! a spus Denise şi a luat o gură de cola.

Eddie a lovit-o din nou, mult mai puternic, în semn de solidaritate cu sora lui.

Lăsaţi-mă să plec, m-am gândit.

Vă rog. Lăsaţi-mă să plec.

— Cred că e cazul s-o legăm din nou de grindă, a spus Ruth.

— Las-o să stea aşa, a spus Willie.

— E rece pe jos. Nu vreau să-i curgă nasul sau să strănute. Agăţaţi-o de grindă şi haideţi s-o admirăm mai bine.

Eddie i-a dezlegat picioarele. Donny i-a eliberat mâinile şi i le-a legat la loc, trecând sforile pe după cârligele din tavan.

Meg s-a uitat la mine. Era vizibil slăbită. Dar nu vărsase nici măcar o lacrimă. Nu mai avea putere să plângă. Arăta înfrântă, întrebându-mă parcă din priviri: Vezi ce-am ajuns?

Donny a tras de frânghii şi i-a ridicat braţele deasupra capului. A legat apoi sforile de picioarele mesei de lucru, dar nu la fel de strâns ca de obicei. Se purta cu neglijenţă, ca şi cum nu i-ar mai fi păsat. Ca şi cum nu mai merita să-şi bată capul cu Meg.

Se schimbase, într-adevăr.

Era ca şi cum acele litere i-ar fi distrus complet farmecul, capacitatea de a stârni frică, voluptate sau ură. Nu mai rămăsese din ea decât o bucată de carne. Neputincioasă. Şi demnă de dispreţ.

Ruth o privea ca un pictor care îşi studiază capodopera.

— Mai rămâne un lucru de făcut, a spus ea.

— Care? a întrebat Donny.

Ruth s-a gândit o clipă.

— Păi, e clar că niciun bărbat n-o va mai dori vreodată. Dar, din păcate, s-ar putea să tânjească ea după bărbaţi, a spus Ruth clătinând din cap. O aşteaptă o viaţă de chin în felul ăsta.

— Şi?

Ruth o privea lung pe Meg şi medita.

— Haideţi să vă spun cum facem, a zis ea în cele din urmă. Mergeţi şi aduceţi-mi din bucătărie nişte ziare. Cât mai multe. Şi puneţi-le în chiuvetă.

— Ce fel de ziare? Ce vrei să faci cu ele?

— Vrei să-i *citeşti?* a întrebat Denise şi au izbucnit cu toţii în râs.

— Faceţi mai repede ce v-am cerut, a spus Ruth.

Donny a urcat în bucătărie şi s-a întors cu un vraf de ziare, pe care le-a pus în chiuveta de lângă

maşina de spălat.

Ruth s-a ridicat de pe scaun.

— Bun. Cine are un chibrit? Eu am rămas fără.

— Am eu, a spus Eddie.

Şi i-a întins o cutie de chibrituri. Ruth s-a aplecat şi a ridicat ranga pe i-o dădusem lui Meg noaptea trecută.

M-am întrebat dacă apucase s-o folosească.

Ceilalţi au pus pe jos sticlele de cola şi au trecut pe lângă mine. Toţi voiau să vadă ce face Ruth. Toţi, cu excepţia mea şi a lui Susan, care stătea nemişcată în locul care îi poruncise Ruth. Willie m-a ameninţat cu cuţitul.

M-a obligat să merg după el.

— Faceţi sul ziarele, a spus Ruth şi ceilalţi s-au uitat lung la ea. Rulaţi-le cât mai strâns. Şi puneţi-le în chiuvetă.

Woofer, Eddie, Denise şi Donny s-au executat imediat. Ruth şi-a aprins o ţigară cu chibriturile lui Eddie. Willie era în spatele meu, supraveghindu-mă.

Treptele erau la doar câţiva paşi distanţă de mine. Ispitindu-mă.

— Rulaţi-le bine, a spus Ruth. Vedeţi voi, o femeie nu vrea ca bărbatul s-o atingă pe tot corpul. Nu. Vrea s-o atingă într-un singur loc. Înţelegi ce vreau să spun, Denise? Nu? Nu încă? Lasă c-ai să înţelegi. Femeia vrea ca bărbatul s-o atingă într-un singur loc, recte între picioare.

Le-a arătat cu degetul, lipindu-şi mâna de rochie. Cei patru au înlemnit.

— Un singur locşor, a spus Ruth. Acum, dacă extirpăm locşorul ăla, ştiţi ce se întâmplă? Dispare toată dorinţa. Serios. Dispare definitiv. Credeţi-mă. În unele părţi ale lumii, când fetele împlinesc o anumită vârstă, fac chestia asta şi gata. În Africa, în ţările arabe şi în Papua Noua Guinee, parcă. Acolo este considerată o practică civilizată. *Aşa că, m-am gândit, de ce n-am face-o şi noi? De ce n-am extirpa locşorul ăla? Ce-ar fi să-l ardem şi să terminăm odată cu el?* Să folosim ranga. Şi s-o facem pe domnişoara cu adevărat… desăvârşită.

Nimeni nu mai scotea o vorbă. O priveau de parcă nu le venea să-şi creadă urechilor.

Eu o credeam în stare.

Am început să mă împac cu gândul care mă chinuise în ultimele zile.

Tremuram ca sub bătaia vântului nemilos de decembrie. Parcă vedeam, auzeam şi simţeam deja ţipetele lui Meg. Desluşeam limpede viitorul ei şi al *meu.* Consecinţele vii ale acestor fapte.

Şi mi-am dat seamă că eram singurul capabil să întrezărească viitorul.

Ceilalţi erau complet lipsiţi de imaginaţie. Chiar şi Ruth, în pofida impulsivităţii care o transformase în torţionară, a creativităţii cu care inventa tot felul de suplicii şi a scenariilor pe care şi le făcea, gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă şi-ar fi păstrat slujba şi Willie Sr. n-ar fi părăsit-o.

Toţi erau complet lipsiţi de imaginaţie.

Erau incapabili să privească dincolo de persoana lor şi de clipa de faţă.

Da, tremuram. Şi aveam toate motivele să fac asta.

Eram prizonierul unor sălbatici. Trăisem cu ei. Fusesem unul dintre ei.

Ba nu. Nu erau sălbatici.

Erau ceva mai rău de-atât.

Erau o haită de lupi, un muşuroi de furnici de foc, precum cele cu care se juca Woofer.

Aparţineau, parcă, altei specii. Unei specii care doar părea umane, dar nu avea niciun fel de sentimente.

Eram copleşit de neasemănarea dintre noi.

Eram copleşit de rău.

Am luat-o la goană spre scări.

Willie a înjurat şi am simţit cum cuţitul îmi sfâşie spatele cămăşii. M-am agăţat cu mâna de balustrada de lemn şi am început să urc treptele în fugă.

M-am împiedicat. În spatele meu, Ruth dădea din mâini şi ţipa. Gura ei se lărgea ca un hău întunecat.

Willie m-a apucat de picior şi a tras. Lângă mine erau o găleată şi câteva cutii de vopsea. Le-am aruncat în urma mea şi i-am auzit pe Willie şi Eddie înjurând. Am reuşit să-mi eliberez piciorul şi să mă ridic. Am rupt-o la fugă orbeşte.

Uşa nu era încuiată. Am trântit-o de perete.

Valul de căldură de afară m-a izbit în faţă. Nu eram în stare să ţip. Abia mai respiram. I-am simţit în urma mea. Am sărit peste treptele verandei.

— Daţi-vă din calea mea! a strigat Donny.

În clipa următoare, a sărit de pe drepte drept în spatele meu, trântindu-mă la pământ, lăsându-mă fără aer, rostogolindu-mă în iarbă. Dar eram mai rapid decât el. M-am ridicat. Willie mă flancase, blocându-mi calea spre casă. Lama cuţitului său a sclipit în lumina soarelui. Nu mi-am forţat norocul cu el.

Am trecut în fugă pe lângă Donny, care întinsese braţele ca să mă prindă. Voiam să mă ascund în pădure.

Am dat să traversez curtea, dar, la jumătatea drumului, Eddie s-a aruncat şi m-a prins de picior. M-am prăbuşit sub pumnii şi şuturile lui. A încercat să-mi scoată ochii. M-am răsucit şi zvârcolit. Avea avantajul greutăţii. M-am luptat cu el. M-a prins de cămaşă. L-am lăsat s-o rupă şi am reuşit să scap de el. Dar m-am poticnit şi, atunci, Donny şi Willie s-au năpustit asupra mea. Când am simţit lama cuţitului lui Willie în dreptul beregatei, m-am potolit.

— Înăuntru cu tine, muistule, a spus el. Şi să nu te pună dracu' să scoţi vreo vorbă.

Îi simţeam venind în urma mea.

Faptul că eram atât de aproape de casa mea mă tulbura. M-am uitat spre ea, sperând să zăresc vreo urmă de viaţă, dar nimic.

Am coborât în pivniţa întunecată, în care mirosea a vopsea.

Mi-am pipăit gâtul. Pe degete mi-au rămas câteva urme de sânge.

Ruth mă aştepta cu braţele încrucişate.

— Neghiobule, a spus ea. Unde naiba ai vrut să fugi?

Nu i-am răspuns.

— De-acum, se pare că voi doi veţi împărtăşi aceeaşi soartă, a spus ea. Ce dracu' să fac cu voi?

A clătinat din cap şi a izbucnit în râs.

— Bucură-te că n-ai acel *locşor* pe care îl are ea. Pentru că atunci ai avea altă belea pe cap.

Denise a chicotit.

— Willie, adu o frânghie ca să-l legăm, în caz că vrea să-şi ia iarăşi tălpăşiţa.

Willie a intrat în adăpost. S-a întors cu un capăt de sfoară şi i-a dat cuţitul lui Donny, ca să-mi poată lega mâinile la spate.

Ceilalţi priveau şi aşteptau.

Donny nu mai avea nicio problemă să mă privească în ochi.

După ce m-au legat, Ruth s-a întors spre Woofer şi i-a întins cutia de chibrituri.

— Ralphie? Vrei să faci tu onorurile casei?

Woofer a zâmbit, a aprins un chibrit şi s-a aplecat deasupra chiuvetei. A aprins un colţ de ziar. Apoi altul.

A făcut câţiva paşi în spate. Ziarele au început să ardă puternic.

— Ţi-a plăcut mereu să te joci cu focul, a spus Ruth.

S-a întors spre ceilalţi şi a oftat.

— Cine vrea să se ocupe de chestia asta? a întrebat.

— *Eu*, a spus Eddie.

Ruth s-a uitat la el şi a zâmbit încetişor. Mi s-a părut că îl priveşte cu aceeaşi candoare rezervată, până nu demult, mie.

Se pare că nu mai eram preferatul ei.

— Adu ranga, a spus ea.

Eddie i-a îndeplinit ordinul.

Au ţinut-o deasupra focului. Era o linişte asurzitoare.

Când a ajuns la concluzia că fierul se încinsese suficient de puternic, i-a spus lui Eddie să-l scoată

din foc şi au intrat în adăpost.

PATRUZECI ŞI DOI

Pe asta n-o pot povesti.

Nu pot!

Există lucruri pe care ştii că le vei duce cu tine în mormânt, lucruri pe care ar fi fost mai bine să le vezi.

Dar eu le-am văzut.

PATRUZECI ŞI TREI

Stăteam înghesuiţi unul în celălalt, în întuneric.

Demontaseră lampa de veghe şi ferecaseră uşa. Eu, Meg şi Susan împărţeam aceeaşi saltea.

Pentru o vreme, am auzit zgomot de paşi în sufragerie şi în bucătărie. Paşi apăsaţi. Apoi s-a lăsat liniştea.

Meg gemea.

Leşinase când o atinseseră cu fierul înroşit, ca şi cum ar fi lovit-o fulgerul. Acum părea că se chinuie să-şi recapete cunoştinţa. Mi-era frică de momentul în care avea să se trezească. Durerea ei era de neimaginat pentru mine. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Ne dezlegaseră şi aveam mâinile libere.

Puteam măcar să încerc s-o consolez.

M-am gândit la ei. Ce făceau oare? La ce se gândeau? Mi i-am imaginat. Eddie şi Denise sigur plecaseră acasă. Era ora cinei. Ruth şedea probabil în fotoliu, cu picioarele pe taburet şi o ţigară aprinsă în scrumiera de lângă ea, holbându-se la ecranul gol al televizorului. Willie se întinse pe canapea şi ronţăia ceva. Woofer era pe podea, tolănit pe burtă. Iar Donny stătea pe un scaun de bucătărie cu spătar drept şi mânca, probabil, un măr.

Aşteptau să fie gata alimentele semipreparate băgate în cuptor.

Eram flămând. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun.

Da, era ora cinei. M-am gândit eu.

Ai mei au să se înfurie când au să vadă că lipsesc. Au să-şi facă griji.

Ai mei au să-şi facă griji pentru mine.

Nu cred că mă gândisem vreodată la semnificaţia acestor cuvinte.

Şi, pentru o clipă, am simţit că-i iubesc atât de mult, încât aproape mi-au dat lacrimile.

Meg a gemut din nou. Tremura lângă mine.

M-am gândit la Ruth şi la ceilalţi, care stăteau sus, în linişte, şi se gândeau ce să facă cu noi.

Prizonieratul meu schimbase complet datele problemei.

Era clar că nu mai puteau avea încredere în mine. Şi, spre deosebire de Meg şi de Susan, lipsa mea avea să se facă simţită.

Oare ai mei au să mă caute? Da, bineînţeles că da. Dar *când?* Oare au să mă caute aici? De ce nu le-am spus, naibii, unde mă duc?

Ce prost eşti, David.

Mare greşeală. Doar ştiam că pot da de dracu' aici.

Bezna a început să mă împresoare tot mai strâns, micşorând spaţiul din jurul meu, limitându-mi opţiunile. Am înţeles atunci ce simţise Meg în ultimele săptămâni, singură, în întuneric.

Aproape îmi doream ca Ruth şi ceilalţi să se întoarcă, să scap de tensiunea aşteptării, de sentimentul de izolare.

Întunericul te face să dispari, m-am gândit eu.

— David?

Am tresărit la auzul vocii lui Susan. Cred că era prima dată când vorbea ea prima – cu mine sau cu oricine altcineva.

Glasul îi tremura. Era speriată, ca şi cum Ruth ar fi ascultat de după uşă.

— David?

— Da? Eşti bine, Susan?

— Sunt bine. David? Mă urăşti?

— Poftim? Nu, normal că nu. De ce-aş face…?

— Ar trebui să mă urăşti. Meg la fel. Fiindcă e vina mea.

— Nu e vina ta, Susan.

— Ba da. E doar vina mea. Dacă n-aş fi fost eu, Meg ar fi putut să fugă.

— A *încercat*, Susan. Dar au prins-o.

— Nu *înţelegi*.

Nu o vedeam, dar îmi dădeam seama că se chinuie să nu plângă.

— Au prins-o în hol, David.

— Poftim?

— A venit la mine. Nu ştiu cum, dar a reuşit să scape de-aici.

— Eu i-am dat *drumul*. Am lăsat uşa deschisă.

— A venit în camera mea, mi-a pus mâna la gură ca să nu ţip şi m-a ridicat din pat. A încercat să mă care în braţe, dar în hol a dat peste Ruth. Ruth…

N-a mai reuşit să-şi înăbuşe plânsul. Mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Hei, linişteşte-te. Linişteşte-te, te rog.

— Ruth a ieşit din dormitorul băieţilor – cred că ne-a auzit – a înşfăcat-o pe Meg de păr şi a trântit-o la podea. Am căzut peste ea şi nu s-a mai putut mişca. Willie, Donny şi Woofer au apărut imediat şi au început s-o lovească cu pumnii şi cu picioarele. Willie i-a pus cuţitul la gât şi a spus că, dacă nu se potoleşte, îi taie capul. *Îţi tai căpăţâna,* aşa a spus. Apoi ne-au adus aici. M-au aruncat pe jos şi mi-au stricat o proteză.

Am auzit un zornăit metalic.

— Au continuat s-o lovească şi Ruth a ars-o cu ţigara.

S-a apropiat de mine. Am îmbrăţişat-o şi am lăsat-o să plângă pe umărul meu.

— Nu pricep, am spus eu. Trebuia să se întoarcă mai târziu după tine. Trebuia să pregătim împreună un plan. De ce acum? De ce a încercat să te care în braţe? De ce a vrut să te ia acum?

Susan şi-a şters lacrimile. Am auzit cum îşi trage nasul.

— Din cauză că… Ruth… Ruth mă atinge… jos… înţelegi? Acolo jos… Odată… mi-a curs sânge din cauza ei. Şi Meg… Meg ştia de la mine… şi s-a înfuriat… s-a înfuriat foarte tare şi i-a spus lui Ruth că ştia. Şi Ruth a bătut-o atunci cu vătraiul şi…

A rămas câteva clipe fără glas.

— Îmi pare rău! N-am vrut. Trebuia să fugă! *Trebuia!* Nu vreau să sufere din cauza mea. Dar n-am mai suportat. Urăsc când mă atinge! O *urăsc* pe Ruth! O *urăsc!* I-am spus lui Meg… I-am spus ce

mi-a făcut şi de asta au prins-o. *De asta* a venit să mă ia. E vina mea, David. E doar vina *mea!*

Am ţinut-o în braţe şi am legănat-o ca pe un bebeluş. Era foarte slăbită.

— Şşş. Linişteşte-te. O să fie… bine.

M-am gândit la Ruth. Cum de-o lăsase sufletul să se atingă de această fetiţă neajutorată şi bolnavă. Mi-am imaginat pentru o secundă cum se aplecase asupra lui Susan, cu ochii ei goi şi sticloşi, ca apele unui pârâu de munte. Şi am refuzat să-mi continui gândurile.

După o vreme, Susan s-a liniştit puţin.

— Am ceva, a spus ea. I le-am dat lui Meg. Caută lângă masă, în spatele ei. Pipăie cu mâna.

Am reuşit. Am găsit o cutie de chibrituri şi un capăt de lumânare de vreo cinci centimetri.

— De unde…?

— Le-am furat de la Ruth.

Am aprins lumânarea. Lumina de culoarea mierii a umplut încăperea. M-a făcut să mă simt mai bine.

Până am văzut-o pe Meg.

Până am văzut-o amândoi.

Era întinsă pe spate, acoperită până la brâu cu cearşaful vechi, subţire şi murdar pe care îl aruncaseră peste ea. Avea sânii şi umerii goi. Era plină de vânătăi. Din arsurile deschise îi curgea puroi.

Muşchii îi zvâcneau de durere chiar şi prin somn. Tot trupul îi tremura.

Literele au sclipit în lumina lumânării.

MĂ FUT FUTE-MĂ

M-am uitat la Susan şi am văzut că o podidesc iarăşi lacrimile.

— Întoarce-te cu spatele, am spus.

Pentru că era grav.

Dar cel mai grav nu era ce-i făcuseră ei, ci ceea ce-şi făcea singură.

Ţinea braţele deasupra cearşafului.

Şi îşi râcâia prin somn cicatricea cu unghiile murdare şi rupte. De la cot până la încheietură. O sfâşia.

Trupul abuzat şi snopit în bătaie se întorcea împotriva lui însuşi.

— Nu te uita, am spus.

Mi-am scos tricoul şi am rupt cu dinţii două fâşii de material. I-am dat deoparte mâna şi i-am bandajat strâns braţul, împiedicând-o să-şi mai facă rău.

— Bine, am zis.

Susan plângea. Văzuse.

— *De ce?* a întrebat ea. De ce *face* asta?

— Nu ştiu.

Dar, într-un fel, ştiam. Simţeam furia lui Meg. Pentru că eşuase. Pentru că nu reuşise să scape şi să-şi elibereze sora. Pentru că i se întâmplase una ca asta. Pentru că îngăduise ca lucrurile să meargă atât de departe, sperând continuu că se vor îndrepta de la sine.

Era nedrept din partea ei să creadă asta, dar o înţelegeam.

Se lăsase păcălită şi acum era furioasă pe ea însăşi. *De ce naiba a fost atât de proastă?* Simţea că îşi merită pedeapsa. Crezuse că Ruth şi ceilalţi sunt oameni ca şi ea şi că toate lucrurile au o limită. O limită rezonabilă. Dar nu a fost aşa. Ei nu erau oameni. A înţeles în cele din urmă. Dar era deja prea târziu.

Încerca să ajungă cu degetele la cicatrice.

Sângele începea să-i treacă prin bandaj. M-am gândit ce ironie ciudată a sorţii ar fi dacă va trebui s-o leg din nou ca să o împiedic să-şi facă singură rău.

Brusc, s-a auzit soneria telefonului.

— Să răspundă careva, a spus Ruth.

Cineva a traversat camera. Am auzit vocea lui Willie, apoi o pauză, apoi vocea lui Ruth, vorbind la telefon.

Oare cât era ceasul? M-am uitat la capătul de lumânare şi m-am întrebat cât mai ţine.

Meg şi-a luat mâna de pe cicatrice.

A icnit şi a suspinat. Pleoapele au început să i se zbată uşor.

— Meg?
A deschis ochii înceţoşaţi de durere.
A întins din nou mâna spre cicatrice.
— Nu, am spus. Nu face asta.
M-a privit fără să înţeleagă la început. Apoi şi-a retras mâna.
— David?
— Da. Eu sunt. E şi Susan aici.
Susan s-a aplecat ca s-o poată vedea şi Meg a zâmbit şters. Chiar şi această urmă fantomatică a zâmbetului de altădată părea s-o facă să sufere.
— O, Doamne, a gemut ea. Mă doare.
— Nu te mişca, am spus. Ştiu că te doare.
I-am ridicat cearşaful până sub bărbie.
— Pot să fac ceva pentru tine… Orice?
— Nu, a spus ea. Lasă-mă… O, Doamne.
— Meg? a spus Susan tremurând şi întinzând mâna spre ea. Îmi pare rău, Meg. Iartă-mă. Iartă-mă.
— Nu am de ce să te iert, Suz. Am încercat. E OK. E…
Aproape simţeam durerea care îi străfulgera corpul.
Eram incapabil să gândesc. Mă uitam lung la lumina lumânării, aşteptând parcă să-mi spună ceva. Orice.
— Ei… ei unde sunt? a întrebat Meg.
— Sus.
— Mai coboară? E… noapte?
— Aproape. E ora cinei. Nu ştiu. Nu ştiu dacă mai coboară.
— Nu pot… David. Nu mai pot. Înţelegi?
— Înţeleg.
— Chiar nu mai pot.
— Odihneşte-te. Încearcă să te odihneşti.
Am clătinat din cap.
— Ce e? a întrebat ea.
— Mi-aş dori să am ceva cu care să…
— Să ce?
— Să le fac *rău.* Să putem fugi.
— N-ai cu ce. Nu există nimic. Dacă ai şti câte nopţi am…

— Ba avem cu ce, a spus Susan ridicându-şi proteza căzută.

M-am uitat la ea. Avea dreptate. Proteza era din aluminiu uşor, dar putea fi folosită pe post de bâtă.

Totuşi, nu puteai face mare lucru cu ea. Nu împotriva lui Willie şi Donny. Şi a lui Ruth, a cărei forţă nu trebuia subestimată. Dacă ar fi coborât pe rând, la intervale de câteva minute, poate aş fi avut o şansă, dar acest lucru era extrem de improbabil. Şi, oricum, nu fusesem niciodată mare bătăuş.

Eddie putea depune mărturie că aşa era.

Aveam nevoie de altceva.

Am privit în jur. Nu lăsaseră mare lucru în încăpere. Luaseră extinctorul, radioul, conservele, ceasul deşteptător, pompa pentru salteaua gonflabilă, ba chiar şi frânghia cu care ne legaseră. Mai rămăsese masa de lucru – prea grea ca s-o putem urni – saltelele, cearşaful lui Meg, un pahar de plastic şi hainele de pe noi. Aa, şi chibriturile şi lumânarea.

Mi-am dat seama atunci că s-ar putea dovedi utile.

Îi puteam determina să coboare când voiam *noi,* nu când aveau ei chef. Îi puteam deruta şi lua prin surprindere. Tot era ceva.

Am tras adânc aer în piept. Ideea începea să se cristalizeze în mintea mea.

— OK, am spus. Vreţi să încercăm o chestie?

Susan a încuviinţat uşor din cap. Meg la fel.

— S-ar putea să nu meargă, dar nu se ştie niciodată.

— Fă-o, a spus Meg gemând.

— Nu te obosi, am spus. N-am nevoie de ajutorul tău.

— Bine. Fă-o atunci.

M-am descălţat de bascheţi, mi-am scos şireturile şi le-am înnodat cap la cap de şireturile lui Susan. Am obţinut astfel vreo trei metri de sfoară, pe care am legat-o între balamaua de jos a uşii şi unul dintre stâlpii de susţinere, la vreo cincizeci de centimetri deasupra podelei.

— Ascultaţi, am spus. Va fi greu. Şi primejdios. N-au să fie ei singurul pericol. Vreau să fac un foc. Chiar acolo, în faţa mesei. În mijlocul camerei. Când au să simtă mirosul de fum, au să coboare. Şi să sperăm c-o să se împiedice vreunul de sfoară. Eu am să-i aştept de partea cealaltă, lângă uşă, cu proteza lui Susan.

— Dar o să se umple încăperea de fum şi n-o să mai avem aer. Sper să coboare repede, altfel o încurcăm. Înţelegi?

— O să ţipăm, a spus Susan.

— Da. Sper să reuşim. Dar trebuie să aşteptăm puţin, să simtă fumul. Oamenii se tem de foc. Ce părere aveţi?

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat Susan.

— Nu mă poţi ajuta cu nimic, Suz, am răspuns zâmbind.

A căzut pe gânduri. Avea un aer foarte grav.

— Ştiu ce pot face. Stau acolo, lângă saltea, şi le pun piedică când intră.

— Bine, dar ai grijă. Nu vreau să-ţi rupi ceva. Şi lasă-mi spaţiu de manevră, ca să-i pot lovi.

— Da, aşa o să fac.

— Meg? Eşti de acord cu planul meu?

Era palidă şi slăbită. Dar a încuviinţat din cap.

— Fă ceva. Orice, a spus ea.

Mi-am scos tricoul.

— Am… am nevoie de cearşaf, am spus.

— Ia-l.

L-am tras încet de pe ea.

Şi-a acoperit rănile cu mâinile. Dar nu înainte să văd sclipirea roşie a arsurilor. Am tresărit. Meg m-a văzut şi a întors capul. A început să-şi scarpine convulsiv cicatricea bandajată. Nu m-a lăsat inima s-o opresc, să-i atrag atenţia ce face.

Brusc, n-am mai avut răbdare. Am luat cearşaful, tricoul şi şosetele mele şi le-am adunat morman lângă masă.

— Ia şi şosetele mele, a spus Susan.

Cu sau fără ele, era totuna, dar le-am luat, ca să n-o supăr.

— Vrei cămaşa mea? a întrebat Meg.

— Nu. Păstrează-o.

— Bine, a spus ea, râcâindu-şi cicatricea.

Părea îmbătrânită şi foarte slăbită.

Am luat proteza lui Susan şi am sprijinit-o de perete, lângă uşă. Apoi m-am apropiat de morman cu lumânarea în mână.

Stomacul mi s-a strâns de frică.

— Hai s-o facem, am spus şi m-am aplecat cu lumânarea spre cearşaf.

PATRUZECI ŞI PATRU

Focul ardea mocnit, dar fumega din belşug. Fumul s-a lovit de tavanul adăpostului antiatomic, formând o ciupercă.

În câteva secunde, a umplut încăperea. Abia o mai zăream pe Meg. Toţi tuşeam. Nu mai aveam aer.

Am început să ţipăm. Fumul a devenit din ce în ce mai gros.

Am auzit voci de sus. Erau nedumeriţi. Speriaţi. Au năvălit pe scări în fugă. Îngrijoraţi. Am strâns puternic proteza în mâini, aşteptând lângă uşă.

Au bâjbâit după zăvor. Apoi uşa s-a deschis şi l-am văzut pe Willie în prag. Valul de fum l-a învăluit ca o ceaţă şi a început să înjure. S-a aplecat şi a intrat în adăpost. S-a împiedicat de şireturile înnodate şi a căzut peste mormanul aprins, urlând, încercând să se îndepărteze de flacăra care îi ardea lângă faţă şi îi făcea să sfârâie gelul din părul slinos.

Ruth şi Donny au intrat amândoi odată. Donny era mai aproape de mine şi se străduia să desluşească ce se întâmplă. Am ridicat proteza. Sângele a împroşcat uşa şi pe Ruth, iar Donny s-a prăbuşit, agăţându-se de mine. Am tăbărât cu proteza asupra lui ca şi cum ar fi fost o secure, dar s-a ferit la timp, şi am izbit-o de podea. Ruth a trecut fulgerător pe lângă mine, îndreptându-se spre Susan.

Susan. Unealta ei. Pavăza ei.

M-am răsucit şi am lovit-o cu proteza în coaste, dar n-am reuşit s-o opresc.

Era rapidă. Am încercat s-o lovesc din nou, dar a înşfăcat-o pe Susan de pieptul slăbănog şi a trântit-o de perete. Apoi i-a băgat mâna în păr şi i-a tras capul pe spate. S-a auzit un zgomot surd, de dovleac spart, şi Susan s-a prelins pe lângă zid. Mi-am adunat toate forţele şi am lovit-o pe Ruth în şale. A urlat şi a căzut în genunchi.

S-a uitat la mine cu coada ochiului. M-am întors.

Donny se ridicase şi se apropia de mine. Willie, la fel.

Am agitat proteza în aer. Înaintau prudent. Faţa lui Willie era arsă. Avea un ochi închis şi lacrimile îi curgeau pe obraz. Tricoul lui Donny era pătat de sânge.

Willie m-a atacat primul. L-am împuns în umăr. Proteza a alunecat şi i s-a oprit în gât, cu un zdrăngănit metalic. A ţipat şi s-a prăbuşit.

Donny s-a aruncat asupra mea, a prins proteza şi a început să tragă de ea. Am auzit un zgomot în spatele meu.

Ruth mi-a sărit în spinare, atacându-mă cu ghearele şi sâsâind ca o pisică. M-am încovoiat sub greutatea ei. Genunchii mi-au cedat. Am căzut. Donny a înaintat şi am simţit brusc o durere arzătoare în obraz şi miros de piele. Piele de pantofi. Mă lovise ca pe o minge de fotbal. Capul mi-a zburat pe spate şi am văzut o lumină orbitoare. Apoi mi s-a lăsat întunericul înaintea ochilor. M-am ridicat cu greu în genunchi. Donny mi-a dat un şut în burtă. M-am prăbuşit fără aer. Am încercat să mă ridic din nou, dar nu mi-am găsit echilibrul. M-a cuprins greaţa şi ameţeala. M-au lovit în coaste, în piept. M-am strâns ghem, încordându-mi toţi muşchii şi aşteptând să-mi recapăt vederea. Îmi cărau şuturi şi înjurau. Dar a funcţionat. Am început să văd din nou. M-am rostogolit sub masă, la picioarele lui Ruth şi ale lui Donny. Acolo unde trebuia să fie Meg, pe saltea, am văzut o pereche de picioare şi acest lucru m-a nedumerit.

O pereche de picioare goale. Arse şi pline de cicatrici.

Picioarele lui Meg.

— Nu! am ţipat.

Am ieşit de sub masă. Ruth şi Donny s-au întors spre ea.

— Tu! a urlat Ruth. Tu! Tu! *Tu!*

Nici acum nu ştiu ce-a fost în capul lui Meg. Dacă a vrut să mă ajute sau dacă pur şi simplu se săturase de Ruth, de durere, de tot. Totuşi, ar fi

trebuit să ştie că Ruth îşi va îndrepta întreaga furie nu spre mine sau Susan, ci direct spre ea, ca o săgeată otrăvitoare.

Dar Meg era neînfricată. Avea ochii limpezi şi înverşunaţi. Şi, aşa slăbită cum era, a reuşit să facă un pas înainte.

Ruth a năvălit asupra ei ca o nebună. I-a prins capul între mâini, ca un pastor evanghelist care încearcă să vindece pe cineva.

Şi i l-a izbit de perete.

Meg a început să tremure.

A privit-o pe Ruth în ochi, întrebând-o parcă: *De ce? De ce?*

Apoi s-a prăbuşit pe saltea ca un sac gol.

Trupul i-a mai tremurat puţin. Câteva clipe doar.

Am întins mâna şi m-am sprijinit de masă.

Ruth stătea în picioare şi privea fix peretele. Nevenindu-i parcă să creadă că Meg era încă acolo. Chipul ei avea o culoare pământie.

Donny şi Willie stăteau şi ei în picioare.

Liniştea din încăpere era copleşitoare.

Donny s-a aplecat. Şi-a pus mâna pe buzele, apoi pe pieptul ei.

— Mai… mai respiră?

Glasul lui Ruth nu fusese niciodată mai umil.

— Da. Un pic.

Ruth a dat din cap.

— Acoperiţi-o, a spus ea. Acoperiţi-o cu ceva.

A încuviinţat iarăşi din cap, apoi s-a întors şi a ieşit din încăpere, păşind atent, de parcă ar fi călcat printre cioburi de sticlă. S-a oprit o clipă în prag ca să-şi recapete echilibrul şi a plecat.

Am rămas noi, copiii.

Willie s-a pus primul în mişcare.

— Mă duc după pături.

Îşi acoperea un ochi cu mâna. Părul îi era ars pe jumătate.

Dar nu mai era nimeni furios.

În faţa mesei, focul încă mocnea, scoţând un fuior de fum.

— A sunat maică-ta, a îngăimat Donny, uitându-se la Meg.

— Hă?

— Maică-ta, a spus el. A sunat. Voia să ştie unde eşti. Eu am răspuns la telefon. A vorbit cu Ruth.

Nu m-am obosit să-l întreb ce-i spusese. Era clar că îi îndrugase că nu mă văzuse niciunul din ei.

— Unde-i Woofer?

— La Eddie.

Am ridicat proteza şi i-am dat-o lui Susan. Nu cred că ştia sau îi păsa ce se întâmplă. Nu-şi lua ochii de la Meg.

Willie s-a întors, s-a uitat la noi câteva clipe, a aruncat pe jos păturile aduse şi a plecat.

Am auzit cum urcă cu greu scările.

— Ce-ai de gând să faci, Donny? l-am întrebat.

— Nu ştiu, mi-a răspuns fără vlagă, uluit, ca şi cum el ar fi încasat şuturi în cap, nu eu.

— S-ar putea să moară, am spus. Sigur *va muri.* Dacă nu faci ceva. Eşti singurul care o poate salva. Ştii bine asta. Ruth şi Willie n-au să mişte un pai.

— Ştiu.

— Păi, atunci, fă ceva.

— Ce?

— Orice. Spune cuiva. Cheamă poliţia.

— Nu ştiu ce să zic.

A luat o pătură de jos şi a acoperit-o pe Meg, cum îi spusese Ruth. S-a purtat cu multă blândeţe.

— Nu ştiu ce să zic, a repetat, clătinând din cap.

S-a întors cu spatele.

— Trebuie să plec.

— Lasă-ne lampa de veghe, te rog. Fă măcar asta pentru noi, vrei? Ca s-o putem îngriji.

S-a gândit o clipă.

— Da. Bine.

— Dă-ne şi nişte apă. Apă şi o cârpă?

— Bine.

S-a dus în pivniţă şi am auzit apa curgând. S-a întors cu o găleată şi nişte cârpe de şters praful. Le-

a pus pe jos, apoi a agăţat lampa de veghe de cârligul din tavan. Fără să se uite la noi. Nici măcar o dată.

A pus mâna pe clanţa uşii.

— Ne vedem mai încolo, a spus.

— Da, am răspuns. Ne vedem mai încolo.

Şi a închis uşa.

PATRUZECI ŞI CINCI

Noaptea lungă şi rece a continuat.

Nu ne-a mai vizitat nimeni de sus.

În casă s-a lăsat liniştea. Auzeam vag radioul din camera băieţilor. Everly Brothers cântau „All I Have To De Is Dream” („Trebuie doar să visez”) şi Elvis, „Hard Headed Woman” („Femeie încăpăţânată”). Versurile melodiilor parcă ne râdeau în nas.

Cred că mama era deja disperată. Telefonase probabil la toţi vecinii, să vadă dacă nu înnoptasem la vreunul din ei fără să-i spun. Apoi tata sunase la poliţie. Aşteptam din clipă în clipă să aud bătăi în uşă. Nu-mi imaginam de ce nu sosiseră deja poliţiştii.

Speranţa s-a transformat în frustrare, frustrarea în furie, furia în resemnare. Apoi ciclul s-a repetat. Nu puteam face decât să aştept şi să îi pun comprese lui Meg.

Avea febră. Părul îi era lipicios din cauza sângelui închegat.

Am aţipit şi m-am trezit de mai multe ori.

Reclamele de la radio nu-mi dădeau pace. *Foloseşte Ajax! Detergentul care face multă spumă da-da-da-da-da-dum-dum. Spală toată murdăria da-da-da-da-da-dum. Pe râu şi prin pădure… pe râu şi prin pădure… pe râu şi prin pădure…* Nu mai suportam. Dar, pe de altă parte, nici nu voiam să se lase complet liniştea.

Susan plângea uşor din când în când.

Meg gemea şi suspina.

Mă bucuram s-o aud, fiindcă însemna că era vie.

S-a trezit de două ori.

Prima dată, tocmai o ştergeam pe faţă, când a deschis ochii. Aproape am scăpat cârpa din mână de

surprindere. Am ascuns-o repede la spate, pentru că era îmbibată de sânge şi nu voiam s-o vadă.

— David?

— Da.

Asculta cu atenţie. M-am uitat în ochii ei. O pupilă era de două mai mare decât cealaltă. M-am întrebat oare la ce se uită.

— O auzi? m-a întrebat. E… e acolo?

— Nu aud decât radioul. Dar e acolo, fără doar şi poate.

— Radioul. Da, a spus, dând uşor din cap. Câteodată o aud. De dimineaţă până seara. Şi pe Willie, şi pe Woofer… şi pe Donny. La un moment dat, am crezut că ascultând… voi înţelege de ce face asta… Îmi voi da seama din felul în care merge, din felul în care se aşază pe scaun… N-am reuşit.

— Meg? Ascultă-mă. Nu mai vorbi, te rog. Eşti grav rănită.

Se vedea că depune mari eforturi ca să vorbească. Bolborosea cuvintele, de parcă nu-i mai încăpea limba în gură.

— N… nu, a spus. Nu. Vreau să vorbesc. Eu nu vorbesc niciodată. Nu am cu cine. Dar…

M-a privit mirată.

— Cum ai ajuns *aici?*

— Suntem amândoi aici. Şi eu, şi Susan. Ne-au închis şi pe noi. Îţi aminteşti?

A încercat să zâmbească.

— Am crezut că visez. Mi-am imaginat de multe ori că sunteţi aici, cu mine. Am multe… multe închipuiri. Apoi… apoi dispar. Câteodată vreau să le chem, dar nu reuşesc. Dar mai târziu… apar din nou. Am implorat-o de multe ori, ştii? Să se oprească. Să mă lase în pace. Am sperat să se oprească după un timp. Am crezut că va ajunge să mă vadă ca pe o fiinţă omenească. Dar mi-am dat seama că n-o va face. Nu reuşesc s-o înţeleg. De ce l-a lăsat să *mă ardă?*

— Te rog, Meg…

Şi-a lins buzele uscate. Mi-a zâmbit.

— Văd că ai grijă de mine, nu-i aşa?

— Da.
— Şi de Susan.
— Da.
— Unde e Susan?
— Doarme.
— Nici ei nu-i vine uşor.
— Ştiu. Ştiu foarte bine.

Eram îngrijorat. Îi pierea vocea. Trebuia să mă aplec foarte aproape de ea ca s-o aud.

— Pot să te rog ceva? m-a întrebat.
— Bineînţeles.

M-a prins de mână. Nu mai avea deloc vlagă.

— Cere-i verigheta mamei. Ştii verigheta? Pe mine nici nu mă ascultă. Nu-i pasă de mine. Dar poate pe tine te ascultă… Vrei s-o rogi. Poţi să-mi aduci verigheta înapoi?
— Ţi-o aduc.
— Promiţi?
— Da.

Mi-a dat drumul la mână.

— Mulţumesc.

Apoi, peste câteva clipe, a spus:

— Ştii? N-am iubit-o niciodată pe mama aşa cum ar fi trebuit. Nu ţi se pare ciudat? Tu îi arăţi mamei tale că o iubeşti?
— Nu. Nu prea.

A închis ochii.

— Vreau să dorm acum.
— Foarte bine, am spus. Odihneşte-te.
— Ştii ce-i ciudat? a întrebat ea. Nu mă doare nimic. Deşi ar trebui. M-au tăiat şi m-au ars, dar nu mă mai doare nimic.
— Odihneşte-te, am spus.

A încuviinţat din cap şi a închis ochii.

Am rămas treaz, sperând să aud la uşă bătăile domnului Jennings. În minte mi se învălmăşeau versurile melodiei „Green Door”, ca un carusel vopsit în culori stridente:*…Miezul nopţii, încă o noapte fără somn/ Aşteptând furişarea zorilor/ Uşă verde, ce secret ascunzi?/ Uşă verde…*

În cele din urmă, am adormit şi eu.

M-am trezit în zori.

Susan mă zguduia.

— Opreşte-o! mi-a spus înspăimântată. Opreşte-o! Te rog! N-o lăsa să facă asta!

Pentru o clipă am crezut că sunt acasă, în patul meu.

M-am uitat în jur. Mi-am amintit.

Meg nu mai era lângă mine.

Inima a început să-mi bubuie. Gâtul mi s-a strâns.

Apoi am văzut-o.

Aruncase pătura de pe ea şi stătea ghemuită într-un colţ, lângă masa de lucru. Părul încâlcit îi atârna pe umeri. Spatele îi era plin de pete maro şi de şiroaie de sânge uscat. Ceafa îi strălucea umedă sub lumina lămpii de veghe.

Muşchii umerilor i se mişcau spasmodic şi îi vedeam conturul elegant al vertebrelor. Auzeam zgrepţănatul unghiilor.

M-am ridicat şi m-am apropiat de ea.

Scormonea cu unghiile.

Scormonea cu unghiile în locul în care pardoseala de beton se îmbina cu peretele de cărămidă. Voia să sape un tunel de evadare. Gemea uşor din cauza efortului. Unghiile rupte îi sângerau. Una era complet smulsă. Sângele de pe degete se amesteca cu pietrişul pe care reuşise să-l desprindă din perete. Era gestul ei final de nesupunere. Gestul ei final de sfidare. Voinţa sa era mai puternică decât trupul frânt, decât piatra masivă.

Ruth era piatra. Impenetrabilă.

Ruth era piatra.

— Meg. Te rog, am spus.

Am ridicat-o de subsuori ca pe un copil mic.

Trupul îi era fierbinte şi plin de viaţă.

Am întins-o pe saltea şi am învelit-o cu pătura. I-am muiat degetele în găleata pe care mi-a dat-o Susan. Apa s-a înroşit.

M-au năpădit lacrimile.

Nu voiam să plâng, să nu mă vadă cumva Susan, dar nu mă puteam stăpâni. Lacrimile mi se scurgeau pe obraji ca sângele lui Meg pe peretele de cărămidă.

Era fierbinte din cauza febrei. Vitalitatea ei fusese o minciună.

Simţeam deja mirosul de moarte.

O vedeam în pupila ochiului ei dilatat, lărgindu-se ca un hău, învăluindu-i mintea.

I-am spălat degetele.

După ce am terminat, i-am făcut loc lui Susan între noi şi am urmărit-o amândoi cum abia mai respiră. Fiecare gură de aer îi prelungea viaţa cu încă câteva clipe. Pleoapele pe jumătate închise îi pâlpâiau, semn că încă mai trăia. În cele din urmă, a deschis ochii. Ne-am bucurat să o revedem pe Meg, pe Meg cea de altădată, aşa cum o cunoscusem lângă pârâu, nu în starea aceea de vis febril.

Buzele i s-au mişcat uşor. A zâmbit.

— Cred c-o să reuşesc, a spus şi a întins mâna spre Susan. Cred c-o să fiu bine.

Şi, în lumina artificială a lămpii de veghe, în zorii lipsiţi de orice speranţă pentru noi, a murit.

PATRUZECI ŞI ŞASE

Peste o oră şi jumătate, cel mult, au răsunat în sfârşit bătăile în uşă.

I-am auzit cum coboară din pat. Am auzit voci de bărbaţi şi paşi străini străbătând sufrageria, bucătăria şi îndreptându-se spre scările pivniţei.

Au tras zăvorul şi au deschis uşa. Erau domnul Jennings, tata şi domnul Thompson, un alt poliţist pe care îl cunoşteam de la Clubul Veteranilor. Donny, Willie, Woofer şi Ruth stăteau în spatele lor, fără să încerce câtuşi de puţin să se eschiveze sau să se justifice. Priveau pur şi simplu cum domnul Jennings se apropie de Meg, îi ridică o pleoapă şi îi verifică pulsul.

Tata a venit şi m-a îmbrăţişat. *Isuse Hristoase,* a spus clătinând din cap. *Slavă Domnului că te-am găsit. Slavă Domnului.* Era prima dată când îl auzeam vorbind aşa şi cred că era sincer.

Domnul Jennings a tras pătura peste chipul lui Meg, iar domnul Thompson a încercat s-o liniştească pe Susan. Nu spusese nimic când murise Meg, dar acum plângea de tristeţe şi de uşurare.

Ruth şi ceilalţi priveau impasibili.

Domnul Jennings, pe care Meg îl avertizase de 4 iulie, părea dispus să omoare pe cineva.

Roşu la faţă ca racul, îşi controla cu greu glasul. Îi punea întrebări lui Ruth pe un ton răstit şi abia se stăpânea să nu scoată pistolul din teaca pe care o pipăia neîncetat. *Cum s-a întâmplat una ca asta? Când s-a întâmplat? De când stă închisă aici? Cine i-a scris mizeriile alea pe corp?*

Ruth tăcea, scărpinându-şi compulsiv rănile deschise de pe faţă. În cele din urmă, a spus:

— Vreau un avocat.

Domnul Jennings s-a făcut că n-o aude. A continuat să-i pună întrebări, la care ea i-a răspuns de fiecare dată cu „Vreau un avocat”, de parcă s-ar fi pregătit să invoce dreptul constituţional la tăcere.

Furia domnului Jennings creştea. Dar în zadar, i-aş fi spus eu.

Ruth era de piatră.

Şi copiii ei erau făcuţi din acelaşi material.

Am tras adânc aer în piept şi am încercat să nu mă gândesc la tata, care era lângă mine.

— Vă spun eu tot ce vreţi să ştiţi. Eu şi Susan.

— Ai fost martor la toată povestea?

— La aproape toată, am spus.

— Unele răni sunt vechi de săptămâni. Ai văzut aşa ceva?

— Da. Am văzut destule.

— *Ai văzut?*

— Da.

— Ai fost prizonier sau paznic, puştiule, m-a întrebat domnul Jennings mijind ochii.

M-am întors spre tata.

— Nu i-am făcut rău niciodată, tată. Niciodată. Jur.

— Dar nici n-ai ajutat-o, a spus domnul Jennings.

Era un reproş pe care mi-l făcusem noapte de noapte.

Dar cuvintele domnului Jennings m-au lovit ca un pumn. Şi mi-au tăiat răsuflarea.

Are dreptate, mi-am zis.

— Nu, am spus. Nu am ajutat-o niciodată.

— Ai încercat, a spus Susan plângând.

— Serios? a întrebat domnul Thompson.

Susan a dat din cap.

Domnul Jennings s-a uitat lung la mine.

— Bine, a spus. Vorbim mai târziu. Sună la secţie, Phil. Acum, toată lumea sus.

Ruth a îngăimat ceva.

— Poftim? a întrebat domnul Jennings.

Ruth bolborosea ceva, cu bărbia lăsată în piept.

— Nu te aud, doamnă.

Ruth a ridicat brusc capul. Ochii îi fulgerau.

— Am spus c-a fost o *curvă*. *Ea* a scris cuvintele alea! Ea! „MĂ FUT FUTE-MĂ.” Cine credeţi că le-a scris? Ea, cu mânuţa ei, pentru că era *mândră* nevoie mare! Eu m-am străduit s-o educ, s-o

disciplinez, s-o învăţ ce înseamnă bunul simţ. A scris „MĂ FUT FUTE-MĂ” doar ca să-mi facă în ciudă. Ăsta e adevărul gol-goluţ. S-a futut cu *toţi*. S-a futut şi cu el, bag mâna în foc.

A arătat spre mine. Apoi, spre Willie şi Donny.

— Şi cu el. Şi cu el. S-a futut cu toţi. S-ar fi futut şi cu micuţul Ralphie dacă n-aş fi oprit-o, dacă n-aş fi închis-o aici, ca să nu-i mai vadă nimeni picioarele, curul şi *pizda.* Pentru că, domnul meu, n-a fost nimic de ea decât pizda. A fost o muieruşcă care n-a ştiut altceva decât să-şi desfacă cracii pentru toţi handralăii care i-au cerut o bucăţică de pizdă. I-am făcut o *favoare,* să ştii! Mă doare-n cur de tine şi de ce crezi tu. Eşti doar un plăvan în uniformă. Te crezi mare poliţai. Dar eşti un mare căcat. Du-te dracu’! I-am făcut o favoare…

— Doamnă, cred că ar fi bine să taci.

S-a aplecat în faţă, ca şi cum s-ar fi uitat să vadă dacă n-a călcat în ceva.

— Înţelegi ce vreau să spun, doamnă? Doamnă Chandler? Te rog, străduieşte-te să înţelegi. *Închide* naibii gura aia spurcată.

S-a întors spre Susan.

— Poţi să mergi, fetiţo?

— Dacă mă ajută cineva să urc scările, a răspuns Susan printre lacrimi.

— Mai bine o iau în braţe, a spus domnul Thompson. Nu e grea.

— Bine. Atunci urcă tu primul.

Domnul Thompson a luat-o pe Susan în braţe şi s-a îndreptat spre ieşirea din pivniţă. Willie şi Donny l-au urmat, păşind cu grijă, de parcă n-ar fi ştiut drumul. Tata a urcat în spatele lor, păzindu-i ca un poliţist. Ruth a venit în urma mea, călcând apăsat, ca şi cum ar fi vrut să se termine odată toată corvoada. M-am uitat în spate şi l-am văzut pe Woofer lângă ea. Domnul Jennings, rămas ultimul, îi supraveghea atent.

Atunci am zărit verigheta.

A sclipit în lumina care pătrundea pe fereastra uşii din spatele casei.

Am continuat să urc scările, dar, pentru o clipă, n-am mai conştientizat întru totul unde eram. Am simţit cum mă năpădeşte un val de căldură. Am văzut-o şi am auzit-o pe Meg cum îmi cere să recuperez verigheta, cum mă roagă să i-o *cer* lui Ruth, de parcă nu i-ar fi aparţinut de drept, de parcă Ruth n-ar fi fost altceva decât o hoaţă ordinară. M-am gândit prin ce trecuse Meg înainte să o cunosc, cum îşi pierduse ambii părinţi şi rămăsese doar cu Susan şi cu surogatul ăsta de mamă. Cu caricatura asta de mamă. Cu maştera asta diabolică, care, pe lângă verighetă, îi răpise viaţa, îi distrusese viitorul şi îi pângărise trupul – în numele educaţiei – împingând-o tot mai jos, cu o satisfacţie demonică, până a reuşit s-o bage în mormânt. Anihilând-o, desfiinţând-o, ştergând-o de pe faţa pământului.

Dar verigheta supravieţuise. Şi, cuprins de furie, mi-am dat seama că şi eu sunt capabil de anihilare.

M-am oprit şi m-am întors spre Ruth cu degetele răşchirate. Am văzut uimirea şi frica din ochii ei întunecaţi, înainte să dispară sub mâinile mele.

Am văzut că a *înţeles.*

Am văzut că vrea să trăiască.

Am văzut cum încearcă să se prindă de balustradă.

Am simţit cum cască gura.

Am simţit în mâini, pentru o clipă, carnea rece şi fleşcăită a obrajilor ei.

Tata a continuat să urce scările. Mai avea puţin până în vârf.

Şi atunci am împins-o.

În viaţa mea, nu m-am simţit mai bine şi mai puternic.

A scos un ţipăt. Woofer a întins mâna spre ea, dar Ruth s-a răsucit şi s-a împiedicat de piciorul domnului Jennings, care a încercat zadarnic s-o prindă. Cutiile de vopsea s-au izbit de pardoseala de beton. Ruth a căzut printre ele.

A căzut spectaculos, ca un acrobat, lovindu-se cu gura de trepte şi apoi cu faţa de podea.

Am auzit cum i-a trosnit gâtul.

A rămas lăţită ca un sac cu pietre.

Şi, deodată, încăperea s-a umplut de duhoare. Mi-a venit să zâmbesc. Să scăpase pe ea ca un bebeluş. Un sfârşit demn pentru ea, să se scalde în propriul rahat.

Ceilalţi au coborât imediat. Donny, Willie şi tata. Domnul Thompson apucase să o lase sus pe Susan şi m-a dat la o parte ca să treacă. Cei trei fraţi zbierau, înconjurând-o pe Ruth ca pe o mare descoperire arheologică. *Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu mama?* Woofer plângea. Willie urla ca ieşit din minţi, aplecat deasupra lui Ruth, agăţându-se de pieptul şi de burta ei, încercând s-o resusciteze. *Ce naiba s-a întâmplat?* a strigat Donny. Cei trei se uitau la mine gata să mă sfâşie, dar eram sub protecţia tatei.

— Totuşi, ce s-a întâmplat? a întrebat domnul Thompson.

Domnul Jennings s-a uitat lung la mine. Ştia. Ştia foarte bine ce se întâmplase.

Dar nu-mi păsa. Mă descotorosisem parcă de un roi de viespi. Aşa mă simţeam.

Am coborât treptele şi am ridicat capul spre el.

M-a privit în continuare câteva clipe. Apoi a ridicat din umeri.

— Băiatul s-a împiedicat, a spus el. E nedormit, nemâncat şi prietena lui tocmai a murit. A fost un accident. Păcat. Se mai întâmplă.

Woofer, Willie şi Donny n-au crezut o iotă, dar nimeni n-a fost interesat de părerea lor.

Rahatul lui Ruth puţea îngrozitor.

— Mă duc după o pătură, a spus domnul Thompson, trecând pe lângă mine.

— Verigheta, am spus, arătând cu degetul. Verigheta era a lui Meg. A fost a mamei ei. Acum cred că-i aparţine lui Susan. Pot să i-o dau?

Domnul Jennings m-a privit mâhnit, sugerându-mi parcă să nu forţez nota.

Dar nu-mi păsa.

— Verigheta îi aparţine lui Susan, am spus.

Domnul Jennings a oftat.

— Aşa e, băieţi? a întrebat el. E spre binele vostru să spuneţi adevărul.

— Da, e verigheta ei, a spus Donny.

Willie s-a uitat la fratele lui.

— Trădător împuţit, a murmurat el.

Domnul Jennings a ridicat mâna lui Ruth şi a privit verigheta.

— Bine, a spus cu blândeţe. Dă-i fetei ce-i al ei.

I-a scos-o de pe deget.

— Şi spune-i să n-o piardă niciodată.

— Da, domnule.

Am urcat scările.

Brusc, m-a cuprins oboseala.

Susan era întinsă pe canapea.

M-am apropiat de ea şi, înainte să apuce să mă întrebe ceva, i-am întins verigheta. Felul în care a privit-o m-a făcut să mă prăbuşesc lângă ea în genunchi. Şi-a întins spre mine braţele slabe şi palide, ne-am îmbrăţişat şi am plâns. Am plâns până am uitat de noi.

EPILOG

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Eram minori, aşa că răspunderea noastră penală era limitată.

Potrivit legii, eram nevinovaţi din *oficiu* şi nu puteam fi consideraţi răspunzători pentru faptele noastre, de parcă toţi cei sub optsprezece ani ar fi fost nebuni cu patalama, incapabili să distingă binele de rău. Nu aveam cazier şi numele noastre nu au fost făcute publice. Presa nu a scris despre noi.

Mi s-a părut ciudat, dar, pe de altă parte, dacă tot nu aveam aceleaşi drepturi ca şi adulţii, cred că era firesc să fim scutiţi şi de responsabilităţi.

Pentru Meg şi Susan, nu mai părea la fel de firesc.

Donny, Willie, Woofer, Eddie, Denise şi cu mine am fost judecaţi de tribunalul pentru minori. Eu şi Susan am depus mărturie. N-au existat procurori sau avocaţi ai apărării, doar onorabilul judecător Andrew Silver şi câţiva psihologi şi asistenţi sociali, care au dezbătut temeinic ce să facă cu noi. Răspunsul a fost evident de la bun început. Donny, Willie, Woofer, Eddie şi Denise au fost închişi într-un centru de detenţie pentru minori. Eu am fost trimis iniţial la şcoala de corecţie. Eddie şi Denise au primit doar doi ani de pedeapsă, fiindcă nu participaseră la omor. Donny, Willie şi Woofer trebuiau să rămână în centrul de detenţie până la optsprezece ani, cea mai grea sentinţă pe care o putea primi cineva de vârsta lor. Apoi urmau să fie eliberaţi şi cazierele lor, distruse.

Faptele unui minor nu puteau fi imputate unui adult.

Susan a fost dată spre adopţie într-un alt oraş, în regiunea Marilor Lacuri, departe de noi.

Datorită mărturiei lui Susan şi a faptului că în procesele minorilor nu exista pe atunci acuzaţia de complicitate, am fost dat în tutela părinţilor şi a unei asistente sociale, o psihiatră insipidă, cu apucături de învăţătoare, pe care o chema Sally Beth Cantor.

La început m-am întâlnit cu ea săptămânal, apoi o dată pe lună. Când ne vedeam, se arăta „îngrijorată" faţă de „progresul" meu şi de lucrurile pe care le văzusem şi făcusem, dar de fiecare dată era pe jumătate adormită, ca şi cum ar fi făcut acest lucru a suta mia oară. În plus, mi se părea că îşi doreşte ca părinţii mei să fie mai aspri cu mine sau ca eu să îi atac cu toporul, ca să aibă, în sfârşit, motive să se implice trup şi suflet. După un an, a încetat pur şi simplu să mai vină.

Pe ei nu i-am mai văzut niciodată. Cel puţin nu în carne şi oase.

Am corespondat o vreme cu Susan. Fracturile i s-au vindecat. Părinţii adoptivi se purtau bine cu ea. Şi-a făcut noi prieteni. Apoi a încetat să-mi mai scrie. N-am întrebat-o de ce. Am înţeles-o.

Ai mei au divorţat. Tata s-a mutat din oraş. Am început să ne vedem tot mai rar. Cred că îi era ruşine cu mine. L-am înţeles şi pe el.

Am terminat liceul printre ultimii din clasă, ceea ce n-a surprins pe nimeni.

Au făcut facultatea de administrare a afacerilor în şase ani, fiindcă m-am refugiat doi ani în Canada, ca să scap de încorporare. De data asta, am absolvit al treilea şi i-am surprins pe mulţi.

M-am angajat pe Wall Street, m-am însurat cu o tipă pe care am cunoscut-o în Victoria, am divorţat, m-am recăsătorit şi am divorţat din nou după un an.

Tata a murit de cancer în 1982. Mama mea a făcut un infarct în '85 şi a murit pe podeaua bucătăriei, lângă chiuvetă, ţinând strâns o căpăţână de broccoli. Chiar şi la bătrâneţe, când rămăsese singură şi nu mai avea pentru cine să gătească, îşi păstrase obiceiul de a mânca sănătos. Nu s-a lecuit niciodată de frica de o nouă criză economică.

M-am întors în oraş ca să vând casa mamei şi să rezolv problema moştenirii. Am rugat-o pe

logodnica mea, Elizabeth, să mă însoţească. Împreună, am făcut curat între lucrurile adunate de mama în ultimii patruzeci de ani. Am găsit cecuri neîncasate într-un roman de Agatha Christie. Am găsit scrisorile pe care i le-am trimis în facultate şi desenele făcute de mine în clasa întâi. Am găsit câteva ziare îngălbenite în care erau anunţate inaugurarea barului *Cuibul de vulturi* al tatei şi diversele premii primite de la cluburile Kiwanis, VFW şi Rotary.

Am găsit tăieturi din presă despre Megan Loughlin şi Ruth Chandler.

Necrologurile lor.

Necrologul lui Meg era scurt, dureros de scurt, ca şi cum viaţa ei ar fi fost complet neînsemnată.

LOUGHLIN, Megan, 14 ani, fiica lui Daniel Loughlin şi a lui Joanne Haley Loughlin, decedaţi. Sora lui Susan Loughlin. Ceremonia funerară va avea loc sâmbătă, de la ora 13:30, la Capela Mortuară Fisher, de pe Oakdale Avenue nr. 110, Farmdale, NJ.

Necrologul lui Ruth era ceva mai lung:

CHANDLER, Ruth, 37 de ani, soţia lui William James Chandler, fiica lui Andrew Perkins şi Barbara Bryan Perkins, decedaţi. A lăsat în urmă trei copii, pe William Jr., Donald, şi Ralph. Ceremonia funerară va avea loc sâmbătă, de la ora 14:00, la Capela Mortuară Hopkins, de pe Valley Road nr. 15, Farmdale, NJ.

Ceva mai lung, dar la fel de sec.

Mi-am dat seama că au fost înmormântate în aceeaşi zi, la doar jumătate de oră diferenţă, iar capelele unde le-au fost depuse trupurile se aflau la distanţă de vreo şase-şapte străzi. Nu am mers la niciuna din înmormântări. N-am reuşit să-mi imaginez cine s-a dus.

Am privit pe fereastră casa vecină. Ştiam de la mama că se mutaseră acolo doi tineri proaspăt căsătoriţi. Oameni de treabă, îmi spusese ea. Nu aveau copii, dar nu-şi pierduseră încă speranţa. Strângeau bani pentru un foişor.

Printre tăieturile din ziare, am găsit şi un articol însoţit de fotografia unui tânăr brunet, tuns scurt, cu un zâmbet prostesc.

Mi s-a părut cunoscut.

Am citit articolul.

Data din 5 ianuarie 1978 şi era decupat din cotidianul *Star-Ledger* din Newark. Sub titlul „Bărbat din Manasquan, arestat pentru crimă”, articolul scria că tânărul din fotografie fusese reţinut în 25 decembrie, împreună cu un minor al cărui nume nu a fost dat publicităţii, pentru că ar fi ars şi înjunghiat mortal două adolescente, Patricia Highsmith, de 17 ani, din Manasquan, şi Debra Cohen, tot de 17 ani, din Asbury Park.

Victimele prezentau semne de agresiune sexuală şi, deşi fuseseră înjunghiate în mod repetat, muriseră din cauza arsurilor. Fuseseră stropite cu benzină şi incendiate pe un câmp pustiu.

Tânărul din fotografie era Woofer.

Mama nu mi-a vorbit niciodată despre asta. M-am uitat la fotografie şi mi-am dat seama de ce îmi ascunsese acest lucru.

La douăzeci de ani, Woofer semăna înfricoşător de mult cu Ruth.

Ca şi celelalte tăieturi din ziare, şi aceasta fusese păstrată într-o cutie de pantofi, depozită în mansardă, pe scară, iar hârtia se uscase şi se îngălbenise. Am observat notiţele mamei pe marginile deteriorate ale hârtiei. Scrisul cu creionul se decolorase între timp, dar era încă lizibil.

Chiar sub titlu, în dreptul fotografiei, scrisese cu sarcasm: *Mă întreb oare ce mai fac Donny şi Willie?*

Sunt pe punctul să mă căsătoresc a treia oară. Dacă ar fi trăit, Meg ar fi avut vârsta logodnicei mele. Sunt bântuit de coşmaruri. Mi-e frică de eşec. Mi-e frică să nu dezamăgesc pe *cineva.* Nu vreau să las pe nimeni la mila lumii necruţătoare.

Privesc însemnarea mamei şi adaug pe marginea fotografiei numele lui Denise, numele lui Eddie Crocker, numele meu şi mă întreb, la rândul meu, ce mai fac oare Donny şi Willie.

ATENȚIE: ***Fata din vecini*** **îți va zdruncina încrederea în omenire. Întreabă-te mai întâi dacă ai curajul s-o deschizi. Doar că, indiferent de răspunsul tău, nimic nu te poate pregăti pentru ceea ce urmează.**

David, un băiat de 12 ani, trăiește într-un orășel liniștit din America. Viața lui ia o întorsătură sinistră când în casa vecină se mută Meg și Susan, două surori orfane. La prima vedere, Ruth, mătușa fetelor, pare o femeie cumsecade, dar dincolo de aparențe se ascunde o jivină diabolică. Pe parcursul unei veri toride, Ruth, cei trei fii ai ei și copiii vecinilor se transformă încet-încet în protagoniștii unui joc fără reguli, care sfidează limitele naturii umane.

ISBN 978-606-95828-0-0

editura behemot

[1] „Live free or die” este deviza oficială a statului New Hampshire (n. t.).

[2] Cu aproximaţie, Hamham (n. t.).

[3] Organizaţie caritabilă romano-catolică (n. t.).

CUPRINS

Table of Contents